

# Giới thiệu Khẩu Thị Tâm Phi

Khác với vẻ ngoài đầy điểm lệ trong tác phẩm Dụ Quân Hoan, truyện online hay xoay quanh về người ở chung mới của anh đây? Ngây thơ, lạc quan, tính tình lạnh lợi hơn anh. Mỗi lần bị anh ức hiếp chỉ biết thầm mắng một câu “Quý đáng ghét”, rõ ràng là tức giận vậy mà lại giống như bé con đang làm nũng làm cho anh nhin không được muốn tiếp tục trêu chọc cô để có thể tiếp tục nhìn thấy gương mặt đáng yêu kia. Anh thừa nhận mình có phần biến thái nhưng vì có cô, mỗi ngày đối với anh thật đáng mong đợi...

Nên miêu tả thế nào về người ở chung mới của cô đây, Khẩu Thị Tâm Phi chăng? Trên căn bản, anh rất tốt, mọi yêu cầu đều hợp tình hợp lý. Vấn đề duy nhất là ở cái miệng kia, anh cần học một khóa về nghệ thuật ăn nói. Anh có thói quen nói thật, cô đoán vì vậy mà anh đã chịu không ít khổ cực. Càng suy nghĩ thì cô càng không thể mặc kệ anh được. Cô rất muốn đối xử tốt với anh, rất muốn nghe anh nói một câu dịu dàng ngọt ngào...

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Anh trừng mắt nhìn cái đầu nhỏ nhỏ trước mặt, nụ cười nhỏ nhắn, gương mặt tròn tròn non nớt giống như trái táo đỏ, đã vậy còn có đôi mắt to đang chớp chớp nhìn mình. Lương Văn Hân hoàn toàn không nói nên lời.

“Đàn anh, em có thể vào nhà không?” Đối phương hỏi một cách thật chân thành.

Lương Văn Hân dùng sức hồi tưởng, lại hồi tưởng. Hình như là hai tháng trước, đàn em ở chung sắp tốt nghiệp lại nhận được giấy gọi nhập ngũ. Đúng lúc đó hàng xóm của cậu ấy muốn lên Đài Trung để học đại học nhưng kí túc xá lại không còn phòng. Dựa vào tình đồng hương, cậu ấy hỏi anh một câu: “Có thể cho hàng xóm của em đến đây ở chung không?”

Lúc đó anh không hề để tâm, dù sao chỉ là một tên nhóc đến lông cũng chưa mọc dài thì lo gì. Chỉ cần đưa tiền thuê phòng thì ai lại có cuộc sống của người ấy.

Lương Văn Hân sớm đã thoát kiếp học sinh lâu đến nỗi quên nghỉ hè là cái gì rồi. Hai tháng sau, một cô gái nhỏ xách theo hành lý tìm tới cửa nhà anh.

Anh không mong đợi một tiểu quỷ nhưng cũng không mong chờ một cô bé mà.

Bây giờ phải làm sao đây? Anh phải làm bảo mẫu sao? Từ đây không có lối thoát!

“A Thành nói, anh ấy đã nói với anh rồi.”

Nhưng A Thành chưa nói, người thuê nhà mới là nữ!

Lương Văn Hân thật muốn hét to lên.

Cô nhóc này đang suy nghĩ cái gì? Ở chung một chỗ với một người đàn ông, không sợ anh nửa đêm nổi thú tính tấn công cô sao? Hay do cô quá tin tưởng anh?

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá một chút, cũng đúng á... Anh không có khẩu vị tốt như vậy, có thịt có cá, ai lại muốn ăn cỏ non chưa trở mã chứ?

Anh dùng ánh mắt ghét ghét bỏ nhìn về phía ngực cô.

“Đàn anh...” Cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh. Cô có thể đi vào trong không? Hành lý rất nặng, nơi này lại cách trạm xe buýt rất xa, cô đã đi rất lâu rất lâu, chân rất đau nha.

“Tôi không phải đàn anh của cô.” Trên căn bản cũng không phải của A Thành, chỉ là tám trăm năm trước có gặp qua một lần, từ đó thì đàn anh ngắn, đàn anh dài.

Khó trách giọng nói ôm đó của A Thành lại khang khác, có chút chột dạ, lại có chút nịnh hót.

Bây giờ có thể làm gì đây? Cho dù muốn giết người thì cũng phải giải quyết chuyện của cô gái nhỏ này trước.

Lương Văn Hân thở dài, miễn cưỡng nghiêng người cho cô đi vào nhà, chỉ chỉ cái phòng tốt nhất ở một góc phòng.

“Cần giúp một tay không?” Nói là nói thế nhưng Lương Văn Hân vẫn khoanh tay trước ngực, dựa nghiêng người vào tủ giày. Không hề có ý định muốn đi chuyển, rõ ràng là muốn nói “Tôi chỉ nói lời khách sáo, cô đừng tưởng thật.”

“Không cần, cảm ơn.” Cô gái vẫn không nhận ra ngụ ý của anh, chỉ thành thật trả lời lại.

Không nhìn ra cô gái nhỏ bé này lại có sức lực không hề nhỏ.

Lương Văn Hân đi vào nhà bếp, ngoắc ngoắc tay với cô gái vừa cất hành lý xong: “Cô bé, chúng ta nói chuyện một chút.”

Cô bé.

Cô nhỏ chỗ nào chứ!

Cô gái không phục đi về phía trước, sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt, không tự chủ được bật ra một câu: “Anh cao bao nhiêu?”

Lương Văn Hân cười như không cười liếc cô một cái: “184 cm.” Anh có ngồi cũng còn cao hơn cô.

Oa! Chuyện này đối với cô mà nói còn khó hơn lên trời.

Cô phần nọ trong im lặng, so sánh với anh 160 cm quả thật rất nhỏ nha.

“Đàn anh, phải làm sao để khi lớn lên cao được như anh vậy?”

Cô sao? Đi đâu thai mau hơn đó.

“Tôi không phải đàn anh của cô.” Lương Văn Hân nói lại lần nữa. Đừng nhục mạ anh chứ, bị cô bé này gọi là đàn anh, người ta sẽ cho rằng anh còn chưa dứt sữa giống cô.

“Không phải là cô không thể ở đây nhưng tôi có một số yêu cầu. Thứ nhất, việc của cô tôi không trông nom, sáng chiều đảo lộn cũng không liên quan đến tôi, tôi chỉ yêu cầu cô im lặng, tôi sợ ồn ào. Thứ hai, tôi không phụ trách cơm nước cho cô, cô muốn nấu hay muốn ăn gì thì tùy cô, tôi chỉ yêu cầu cô giữ nhà cửa luôn sạch sẽ. Mang bạn xấu đến nhà cũng không sao, chỉ cần cô quản tốt bọn họ là được. Một điều cuối cùng, cô mặc gì tôi không quan tâm nhưng không được ăn mặc cầu thả trước mặt tôi, tôi sợ đau mắt hột. Mấy yêu cầu này có vấn đề gì không?”

Những điều này đều là yêu cầu rất cơ bản! Thì ra bạn cùng phòng với cô cũng không khó ở chung.

Cô gái cười tươi: “Không thành vấn đề, đàn anh.”

“Một lần cuối cùng, đừng gọi tôi là đàn anh!” Cô gái nhỏ này bị lắng tai nặng sao.

“Nhưng em không biết tên của anh.” Về mặt của cô thật vô tội.

“Lương Văn Hân.” Anh tức giận trả lời.

“Văn Tâm? Tên nghe rất có ý thơ đó!” Mẹ của anh nhất định là fan ruột của Quỳnh Dao.

Từ nhỏ đến lớn, anh bị hiểu lầm 28 năm, tùy tùy tiện tiện cũng biết cô đang suy nghĩ cái gì: “Văn Hân, Lương Văn Hân.”

“Em tên Quan Tử Dung.” Cô trả lời lại: “Không phải là hoa phù dung mà là dung trong từ đức hạnh của phụ nữ. Bởi vì ba em rất chú trọng đến phẩm hạnh của con cái nên đều lấy những từ đức hạnh trong truyền thống của Trung Quốc đặt cho anh chị em em. Giống như anh hai em là Tử Ngôn, chính là dặn dò anh ấy phải thận trọng trong lời nói. Anh ba là Tử Đan, có nghĩa là phải sống vui vẻ. Anh tư là Tử Tu và anh năm là Tử Tề đều có nghĩa là lấy học thực, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Chị gái tên Tử Vận có nghĩa là ăn nói nhã nhặn lịch sự. Em trai tên Tử Cần, có nghĩa là cần cù để bù khuyết điểm...” Quan Tử Dung nói rất nhiệt tình, chỉ thiếu không đem gia phả cả dòng họ ra giới thiệu. Dĩ nhiên điều này cũng đồng nghĩa với việc dội một gáo nước lạnh vào người Lương Văn Hân.

“Tôi không hỏi cô tên gì.” Không cần phải giới thiệu cận kề với anh như vậy.

“Vậy anh cũng đừng gọi em là cô bé!” Cô phản bác lại.

“Không thành vấn đề, đậu đỏ nhỏ.” Không sao cả, anh còn có rất nhiều từ để dùng.

“...” Cô đột nhiên phát hiện, miệng lưỡi của người này thật sắc bén.

Nên miêu tả thế nào về người ở chung mới của cô đây?

Trên căn bản, anh không khó ở chung. Chỉ cần làm đúng theo yêu cầu của anh, không làm phiền đến anh thì anh sẽ mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

Cô có trao đổi qua với bạn học về kinh nghiệm khi ở chung. Cô phát hiện anh là ở chung tốt đến nỗi khó có thể tìm thấy người thứ hai trên đời.

Ví dụ như sau mấy giờ thì không được tắm, không được sử dụng máy giặt... anh chưa từng nói qua. Anh chỉ nói đừng để anh nhìn thấy đồ lót của cô trong phòng tắm.

Sau mấy giờ phải tắt đèn, tắt máy vi tính... anh cũng không yêu cầu. Ngược lại trong nhà có ba phòng, anh một phòng, một phòng khác anh dùng làm phòng làm việc. Phòng cuối cùng là của cô. Cho nên tiền điện nước anh nói sẽ chịu hai phần ba.

Phòng khách xài chung, chuyện lau dọn nhà cửa... anh cũng không nói đến. Dù thế nào đi nữa, anh rất khi ra khỏi cửa, rảnh rỗi không có chuyện làm thì sẽ tìm chuyện để làm. Anh cũng không hề có thói quen xấu.

So sánh như vậy thì anh rất ít gò bó cô. Lúc đầu anh nói là sợ ồn ào nhưng chỉ cần không phải là tạp âm high-decibel thì anh sẽ không quan tâm. Những âm thanh khác như tiếng nhạc, tiếng đi lại, tiếng nấu nướng anh cũng sẽ không phản nản. Điều duy nhất phải nói đến như lựa xương trong trứng gà chính là, cách ăn nói của người này cần cải tạo.

Nên nói như thế nào đây? Ác độc sao? Cũng không phải, chỉ là anh có thói quen nói thật chứ không phải là không hiểu sự tình. Anh chỉ là lười phải nói lời khách sáo, lười phải sống trái lòng với ai. Anh không quan tâm người khác đánh giá anh như thế nào, anh là người sống rất thẳng thắn...

Đối với người anh không thích thì chắc chắn 100% anh sẽ càng ác miệng làm cho đối phương không thể đứng dậy nổi. Mà cô ở trước mặt anh chỉ bị một chút nội thương thôi, điều đó có phải chứng tỏ anh cũng không ghét cô lắm không?

Quan Tử Dung tự tìm niềm vui trong đau khổ.

Quan Tử Dung đang bị tích phân và vi phân làm cho đau cả đầu, cô không tự chủ được mà nhìn về phía người đàn ông đang cách một bức tường.

Có thể là bởi vì cô rất dễ gần, tính tình hiền lành nên từ nhỏ đã rất dễ hòa mình vào môi trường mới. Vậy mà lại có người, vừa mới mở miệng ra là làm cho người ta chán ghét.

Máy vi tính truyền đến tiếng leng keng nho nhỏ, Quan Tử Dung nghiêng đầu nhìn về phía MSN.

Là Tuệ đang cầu cứu. Cô ấy cũng đang đau khổ vì tích phân. Cũng may là cô ấy và cô làm chung một đề.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2: Chương 1.2

Cô nhanh chóng trả lời câu hỏi. Sau đó không ngoài dự đoán, sau ba phút đề tài nhanh chóng thoát khỏi môn tích phân.

Hai người đều đến Đại Trung để học đại học, tên đều có chữ “Dung”, tính tình cũng dễ gần, rất tự nhiên dễ dàng thân quen với nhau. Lúc Khai giảng tiểu Tuệ đã giới thiệu mình tên là Chiêm Tiểu Dung vì vậy hại cô thành Dung nhỏ...

Chủ đề cuộc trò chuyện từ tích phân vòng tới ăn tối chưa, ở ngã ba gần trường có một quán ăn rất ngon, cái ý muốn giám cân vì vậy mà tăng lên ba kg. Cuối cùng ngã ba gần trường có mấy anh chàng rất đẹp trai, mà nói đến trai đẹp thì tự nhiên sẽ liên quan đến anh chàng đẹp trai sát vách.

Nếu bỏ qua khuyết điểm không có tài ăn nói của anh ấy thì Lương Văn Hân quả thật là một người rất đẹp trai. Đến cả người từ nhỏ đã lớn lên giữa những anh trai xinh đẹp như cô mà còn phải tròn tròn mắt nữa là. Ddd'''''lll''q'''''ddd

Cho nên, lần đầu tiên tiểu Tuệ nhìn thấy Lương Văn Hân chỉ có thiếu không chảy nước miếng, hại cô phải sống chết kéo cô ấy vào phòng mình để chấm dứt hành động mất mặt này.

Tiểu Tuệ mê chết anh, cả ngày lẫn đêm là Lương Văn Hân ngắn, Lương Văn Hân dài, chỉ cần rảnh một chút là muốn đến đây để ngắm trai đẹp.

Hữu dung nãi đại: cậu không cảm thấy cái cá tính tùy hứng kia rất hấp dẫn sao?

Quan Tử Dung tròn mắt một cái, nhanh chóng trả lời... không thấy! ddd''ll''q'''''d''''

Cô chỉ thấy anh cần ăn đòn, sớm muộn gì cũng có người đánh cho anh như xương.

Hữu dung nãi đại: Cậu thật sự không có cảm giác gì sao? Anh ấy rất đẹp trai đó.

Ghét tích phân, ai tới cứu tôi: cậu phải ở chung với anh ấy mấy ngày, bị anh ấy nhục mạ mấy ngày, bảo đảm những ảo tưởng thanh xuân của cậu sẽ bị tan vỡ.

Hữu dung nãi đại: hừ, có phúc mà không biết hưởng. Nếu không tở với cậu đổi chỗ đi, tở tới đó ở chung với anh ấy.

Ghét tích phân, ai tới cứu tôi: bình tĩnh, tở nghe thấy tiếng cậu nuốt nước miếng đó.

Hữu dung nãi đại: không phải cậu không có hứng thú sao? Bây giờ không bỏ được à?

Ghét tích phân, ai tới cứu tôi: Nếu như để cậu đến đây ở thì bảo đảm tôi cậu sẽ nhanh chóng nhảy lên giường anh ấy. Ta không giết Bá Nhân nhưng Bá Nhân vì ta mà chết. Tở có nhiệm vụ bảo vệ xử nam cuối cùng quá hai mươi tuổi ở Đài Loan này.

Hữu dung nãi đại: sao cậu biết anh ấy là xử nam? Ddd/l///q////d/

Ghét tích phân, ai tới cứu tôi: mắt nhìn thấy và trực giác.

Các bạn CQH có copy thì copy cho đúng nha, copy mà còn copy sai thì thật là....

Hữu dung nãi đại: cậu quá non nớt, đứa bé! Con mắt của tở cùng trực giác nói cho tở biết, anh ấy tuyệt đối không phải là xử nam, hơn nữa rất mãnh liệt.

Ghét tích phân, ai tới cứu tôi: cậu thật háo sắc.

Hữu dung nãi đại: cậu chưa từng nghĩ qua sao!

Ghét tích phân, ai tới cứu tôi..

Được rồi, quả thật là cô có từng nghĩ đến

Chỉ là... Tình dục? Anh? Lương Văn Hán? Cái đó thoát nhìn rất dễ nhầm lẫn.

Ghét tích phân, ai tới cứu tôi: tở vẫn cảm thấy anh ấy là xử nam.

Người lam hoang phu vu nguyettttt

Hữu dung nãi đại: nếu không chúng mình đánh cuộc! Người thua phải dẫn đi anh. Nhanh, cậu mau đi hỏi anh ấy đi!

Ghét tích phân, ai tới cứu tôi... Mẹ, thực xin lỗi người, con làm quen nhầm bạn rồi.

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Quan Tử Dung ngừng đề tài đang nói, quay đầu lại nói một tiếng: “Mời vào.”

Lương Văn Hán dựa vào cạnh cửa, hỏi một tiếng: “Còn chưa ngủ?”

Cô vừa thấy anh thì liền nhớ tới bài toán tích phân nên vội vàng nhiệt tình mời anh vào: “Anh mau vào đi, cứ ngồi tự nhiên, đừng khách sáo.”

Lễ nghĩa gì cũng phải gạt đi hết. Lương Văn Hán đứng im tại chỗ, đến lông mày cũng không nhúc nhích hỏi: “Nói đi, chuyện gì?”

“Cái đó... Lúc anh học đại học, học môn tích phân như thế nào?”

Thì ra là như vậy. Lương Văn Hán cười như không cười: “Cô gái nhỏ không biết nhân chia sao? Có cần tôi ghi bảng cửu chương ra cho cô học không?”

Quan Tử Dung lập tức xịu mặt xuống, bĩu môi nói: “Không dạy thì thôi, cần gì phải nói như vậy, quý đáng ghét.”

Lương Văn Hán nghe thấy liền liếc xéo cô một cái, chậm rãi đi tới, thuận tay cầm quyển tập lên: “Trong lồng tre có ba con gà, năm con thỏ. Gà có hai cái chân, thỏ có bốn cái chân, xin hỏi tổng cộng có mấy con chân...”

Rõ ràng thì không phải là như vậy, tại sao anh lại dùng giọng điệu của một đứa bé chứ?

Quan Tử Dung tức giận giật lại cuốn tập, không để cho anh dùng giọng điệu đó trêu chọc mình nữa: “Anh muốn làm cái gì?”

“Trên bàn ở phòng khách có hai hộp cơm gà, cô có muốn ăn không?”

Quan Tử Dung vừa nghe thấy có thức ăn ngon thì hai mắt lập tức tỏa sáng, quên ngay việc mới bị chế nhạo: “Làm sao anh biết tôi thích ăn cơm gà?” Thì ra anh cũng biết hòa thuận với hàng xóm láng giềng.

“Ngoan, thích thì nhân lúc còn nóng mau đi ăn đi.”

Không biết vì sao, cô cảm thấy giọng nói của anh lúc này thật dịu dàng, như đang dỗ trẻ con...

Giọng nói dịu dàng cộng với sắc đẹp mê người như thế, ai có thể kháng cự chứ? Vì vậy Quan Tử Dung ngoan ngoãn đi tới phòng khách, ngoan ngoãn ăn

hết thức ăn trên bàn...

Cô hỏi anh: “Anh cũng thích ăn cơm gà à! Gần trường chúng ta có một tiệm bán cũng không dở lắm, bữa nào tôi mua về cho anh ăn.”

Các bạn CQH có copy thì copy cho đúng nha, copy mà còn copy sai thì thật là....

“Không cần.”

“Không cần khách sáo với tôi... anh cũng hay mời tôi ăn thức ăn mà. Giống như hộp chocolate hôm qua đó...”

Lương Văn Hân kỳ quái nhìn cô một cái: “Cái đó của bạn mua cho, khó ăn muốn chết.”

“...” Cho nên vì thế mới đưa cho cô ăn sao?

Trên mặt của Quan Tử Dung lập tức xuất hiện ba đường vạch đen.

Anh có cần thành thật như vậy không? Cho dù là hàng nhập khẩu từ nước ngoài về thì nghe như vậy cô cũng không muốn ăn.

“Cơm gà này...” Cô đột nhiên có một dự cảm rất xấu.

“Ah? Tôi chưa nói sao? Đó là của một sinh viên muốn nịnh bợ tôi, cái loại thức ăn bỏ đi này, có kẻ ngu mới ăn.”

“...” Quan Tử Dung triệt để không còn gì để nói.

Anh thật sự rất ngốc sao?

Cuối cùng cô cũng biết tại sao vừa rồi anh lại dùng giọng điệu dụ dỗ như vậy.

Lãng phí thức ăn sẽ bị Thiên Lôi nói cho nên dứt khoát quăng vào bụng cô... Thì ra thức ăn ba ngày nay là do như thế, hòa thuận với hàng xóm gì chứ, tất cả chỉ là phù du.

Vậy bây giờ là như thế nào? Cô hoàn toàn là thùng rác di động của anh sao...

Trong một đêm, cô như bị chìm chết giữa đồng thức ăn...

Mặc dù cô có khóc không ra nước mắt thì vẫn phải ăn hết thức ăn...

Khi bước ra khỏi phòng cô, Lương Văn Hân quăng ra một câu: “Đừng rồi, nhớ nói với bạn học của cô.”

“Cái gì?”

“Tôi không phải là xử nam” Anh thuận tay cầm lấy tờ quảng cáo, không biết viết cái gì lên đó, như có như không quăng lại một câu.

Trong nháy mắt, gương mặt của Quan Tử Dung ửng đỏ, há miệng, ngậm miệng một hồi, không phát ra được âm thanh nào, chỉ lắp bắp lên án: “Anh... anh nhìn lên tin nhắn của tôi.”

“Ta có gỗ cưa.” Minh không liên quan màn hình, trách ai?” Về phần năng lực tình dục, không phải là mình có thể dùng để nói miệng, người phải đi hỏi ta bạn tình dục.”

Quan Tử Dung quả thật xấu hổ muốn chết!

Lương Văn Hân viết vài dòng vào tờ giấy mà cô đã dùng qua, nhàu nát như giấy vệ sinh. Sau đó kín đáo đưa cho cô, rồi đi ra khỏi phòng cũng không quay đầu lại.

Cô cúi đầu nhìn... đây không phải là vấn đề rồi rắm cô suy nghĩ nửa ngày không ra sao? Anh liền viết vài dòng là cô có thể hiểu được, nhưng quá đáng là cái câu đằng sau dòng chú thích kia...

PS: cô gái nhỏ, phải học thuộc lòng bảng cửu chương.

Tích phân và bảng cửu chương có quan hệ gì với nhau chứ? Tên quý đáng ghét này!

Nên nói thế nào về người ở chung mới của anh đây?

Hồn nhiên, lạc quan, nhiệt tình, đối xử với người khác chân thành đến mức ngu xuẩn. Tính tình rất tốt, không hề so đo hoặc tức giận với người khác. Coi như có tức giận như thế nào thì chỉ chớp mắt một cái cũng sẽ quên ngay.

Anh biết mình rất dở ăn nói. Mở miệng không quá ba giây là có thể làm người ta ghét. Anh cũng không che giấu điểm này, bạn bè của anh đều có ý đồ chơi anh cả ngày lẫn đêm, người có thể sống chung với anh cũng chỉ là muốn lợi dụng anh. Ví dụ như lớp trưởng đáng buồn nôn ở cùng phòng với anh

trước kia, mà cô... thẳng thắn mà nói, anh không biết nên xếp cô vào loại nào.

Buội cây này luôn nở nụ cười với anh, 1 giây trước còn thờ phỉ phò, sau một giây liền cười hi hi chạy tới hỏi anh có muốn ăn hay trái cây không, có lúc anh rất hoài nghi có phải cô bị khủng không.

Anh thừa nhận, lúc đầu là do vô ý nhưng về sau anh phát hiện. Cô sẽ không so đo với anh, cho dù có bị anh làm cho tức chết cũng chỉ nói một câu “Đồ quỷ sứ đáng ghét!” Nhưng giọng điệu này thật giống như cô bé nhỏ làm nũng với ba của mình “Papa thật là xấu!”. Thật là không có ý nghĩa gì.

Anh chú ý thấy trong mắt cô không hề có cái thật sự gọi là “ghét”.

Mãi cho đến sau này, anh ngược lại càng nghiện trêu ghẹo cô. Anh là muốn biết cô có tức giận không? Muốn thử một chút cái cảm giác bị cô ghét.

Hình như là tâm lý của anh đang thay đổi!

Bất tri bất giác, anh phát hiện sống chung với cô rất thú vị chứ không phải là nhợt nhạt giống như mấy người trước.

Cô là một cái động mồi mồi không thấy đáy, lúc nào anh cũng nghe cô kêu đói, lại ăn hoài mà không mập. Lúc nào cũng nhỏ tí xú, rất giống con Chihuahua anh nuôi khi còn bé, không biết thức ăn bị cô ăn vào bụng đã chạy đi đâu hết.

Anh rất thích nhìn vẻ mặt của cô khi ăn, chân mày cong cong, vẻ mặt thỏa mãn. Mặc kệ là ăn cái gì, cô đều như là đang thưởng thức mỹ vị nhân gian.

Lấy lòng cô rất dễ, chỉ cần một ly trà sữa chân trâu, một hộp kem, một chén cơm thịt kho, thậm chí là thứ thức ăn bỏ đi kia. Cô đều có thể cười vui vẻ.

Vì vậy anh tìm được thú vui mới... cho cô ăn. Ddd/l/q//d/d/d/

Vừa tìm đủ các loại thức ăn cho cô, vừa trêu chọc cô.

Mà cô rõ ràng đã bị chơi mấy lần thế mà vẫn mắc bẫy của anh. Hôm trước có một quán donut mới mở, anh thấy cũng ngon nên thuận tay mua về. Anh chờ cô ăn xong, nói cảm ơn anh rồi mới nói: “Không cần khách sáo, tôi chỉ không biết nó có quá hạn sử dụng không? Nếu ăn xong mà bị đau bụng thì nhớ nói cho tôi biết.”

Động tác của cô ngừng lại, hai má phồng lên vì thức ăn, vẻ mặt sùng sờ tròn mắt nhìn anh.

Anh thiếu chút nữa là bật cười, vẻ mặt của cô lúc đó rất là đáng yêu.

Được rồi, anh thừa nhận anh có tư tưởng vừa xấu vừa biến thái.

Anh dần dần cảm thấy cô cũng không phải là người khó sống chung. Có lẽ cuộc sống sau này của anh sẽ rất thú vị, anh rất chờ mong điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Chương 2

“Chính là vậy đó, ba thấy anh ấy có quá đáng không!” Quan Tử Dung thờ phỉ phò tỏ cáo xong thì nháp một hóp trà hoa cúc, ừ... thật ngon miệng. Vẫn là về nhà tốt nhất, mới không giống người kia, nhất định sẽ lại nói: “Bối vì trà sắp mốc rồi nên mới cho cô uống.”

“Người này thật là kém ăn nói.” Từ trước đến giờ cha Quan luôn chú trọng giáo dục cau mày, đau lòng bảo bối nhà mình suốt ngày bị người ta ăn hiếp.

“Chính là vậy đó!” Quan Tử Dung đi đến bên cạnh ba mình, ôm lấy cánh tay ông làm nũng: “Ba, con rất đáng thương có phải không? Miệng anh ta thật là xấu, lần nào cũng ăn hiếp con.”

Nhân dịp tết âm lịch, Quan Tử Dung về nhà tụ họp với mọi người. Khó có khi nào có đầy đủ mọi người trong nhà, cô liền tỏ cáo một tràng la liệt về những khổ sở của nửa năm qua.

“Sao A Thành có thể giới thiệu người như vậy chứ?” Mẹ Quan buồn bực. Lúc đầu chính đứa nhỏ này đảm bảo là bạn cùng phòng của thằng bé là người tốt nên họ mới yên tâm cho con bé lên Đài Trung học.

Quan Tử Ngôn sờ sờ cằm suy nghĩ: “Nhưng theo A Thành từng nói, bạn cùng phòng của cậu ta rất lạnh lùng, không thích giao tiếp với mọi người sao?” Bây giờ thì ngược lại, cậu ta có chỗ nào lạnh nhạt với em gái anh chứ? Chỗ nào một ngày không nói quá ba câu đâu?

“Nhất định là anh ta đặc biệt khó chịu với em!” Cô ở đó đều bị người ta đùa giỡn cả ngày.

Nhớ lại nửa năm trước, lúc phát hiện bạn cùng phòng là một người đàn ông thì cô thật giật mình. Điều là do A Thành không nói rõ ràng.

Chỉ là cô nhanh chóng phát hiện ra, người này thật ra cũng không tệ lắm. Sợ người nhà khi biết cô sống chung với một người đàn ông sẽ bắt cô chuyển ra ngoài nên cô giấu diếm 2 tuần rồi mới nói ra.

Sau lại ba cô đến Đài Trung để tra xét, cảm thấy anh không tệ cộng với sự đảm bảo của A Thành nên mới miễn cưỡng đồng ý cho cô ở lại.

Bây giờ cô đã biết, tại sao A Thành lại yên tâm như vậy rồi. madee by đ l q d

Ở với nhau nửa năm, cô hoàn toàn không thấy anh qua lại với cô gái nào. Cô từng hoài nghi anh là gay nhưng cô cũng không thấy anh mập mờ với người đàn ông nào. Anh không hút thuốc lá, không uống rượu, cô chưa từng thấy qua cuộc sống riêng của một người đàn ông so hòa thượng còn sạch sẽ hơn thế này.

“Đã như vậy thì sau khi nghỉ tết chuyển ra ngoài đi.” Quan Từ Đàn nói.

“Em không muốn.” Quan Từ Dung không cần suy nghĩ liền từ chối.

Quan từ Tề nghe vậy thì chân máy nhướn lên, nét mặt ý nôi: chắc, con gái!

Bị làm tức đến chết mà kêu dọn ra ngoài lại không đi. Chắc, con gái đúng là sinh vật mâu thuẫn và phiền toái.

“Này, anh tư, ý anh là sao. Người ta bị bạn cùng phòng làm khó dễ, về nhà lại bị anh làm tức chết, em cảm thấy em thật đáng thương.” Bây giờ cô đã biết tại sao lúc bị Lương Văn Hân bắt nạt lại thấy quen thuộc như thế.

Nói là oán trách thật ra là làm nũng thì đúng hơn.

Từ đầu đến cuối Quan Từ Tu luôn trầm mặc đột nhiên quay đầu nhìn cô một cái, không nói một câu đứng dậy.

“Anh hai, anh đi đâu vậy?”

Quan Từ Tu đang muốn đi qua, đột nhiên quay đầu lại nói một câu: “Không nên đem ý tốt của người ta làm thành chuyện đương nhiên.”

Lấy đâu ra nhiều thức ăn ăn không hết như vậy? Coi như người ta không nói, chẳng lẽ con bé không có đầu óc để suy nghĩ sao? Tại sao nhất định phải nói ra lời mới gọi là quan tâm? Còn những hành động khác lại là không đáng một xu?

Sau khi Quan Từ Tu rời đi, phòng khách rơi vào trầm mặc.

“Em giống như... nói sai...” Quan Từ Dung ngập ngừng nói, về mặt áy náy.

Chỉ là ngắn ngủn một câu nói, lại như nói ra bao nỗi đau khổ trong lòng anh.

Cũng hơn một năm, anh ba vẫn không thể nào quên được chi Hạ, quên đi sự phản bội của cô ấy sao?

Khi tất cả mọi người đều nhìn Lương Văn Hân là người bắt nạt cô thì chỉ có anh ba là nhìn theo một góc độ khác.

Có lẽ Lương Văn Hân là quan tâm cô theo một cách khác.

Mặc dù luôn bắt nạt cô nhưng anh vẫn luôn quan tâm cô.

Được rồi, có thể rất kỳ quái, nhưng sự thật chính là như thế.

Cô nghĩ, anh không phải là người miệng ngọt nhưng không phải là người đàn ông hư.

Vừa về đến nhà là cô được phục vụ như một nữ hoàng, các loại thuốc bổ đều có đầy đủ, là anh sợ cô không biết chăm sóc cho bản thân mình. c bỏ được thiện Toàn Đoàn đi lên, chỉ sợ nằng tại bên ngoài không hảo hảo chăm sóc mình.

Cô vốn coi đây là một chuyện rất hạnh phúc nhưng chỉ vì một câu nói của anh ba mà lòng cô như có tảng đá chèn vào.

Năm nay tựu trường hơi sớm, qua Tết âm lịch mấy ngày cô liền thu dọn đồ đạc để lên Đài Trung

Ngày đi, mẹ cô còn đặc biệt nấu cho cô một nồi canh gà hầm.

Gần một tháng không thấy, không biết người đàn ông ác miệng kia có cô đơn không? Còn có đồ lại ăn không hết thì có nhét vào bụng người khác không?

Lúc tìm chìa khóa mở cửa phòng cô miên man suy nghĩ.

Lúc tới nơi thì cũng hơn bảy giờ, đã qua giờ ăn tối. Trong phòng tối đen như mực, không hề có tiếng động nào.

## Chương 4: Chương 2.2

Trên căn bản chỉ cần Lương Văn Hân ở nhà, trong phòng nhất định sẽ có một bóng đèn nhỏ đang sáng. Anh cũng từng dặn cô, nếu như anh chưa về thì chỉ cần cô ở nhà thì vẫn phải để một bóng đèn sáng. Về phần có phải vì anh sợ tối không thì cô chưa từng hỏi. Cô cũng không nghĩ một người đàn ông sẽ sợ tối. Chỉ là cho đến bây giờ, cô vẫn chưa bao giờ thấy nhà tối đen như mực bao giờ

Chẳng lẽ anh thật sự không có ở nhà?

Quan Tử Dung lục lọi mở đèn, nhìn thấy trước cửa phòng anh vẫn còn chìa khóa thì cau mày. Cô tùy tiện để hành lý xuống rồi buồn bực gõ cửa phòng anh: “Lương Văn Hân, anh có ở trong phòng không?”

Một mảnh yên lặng.

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, lại kêu thêm mấy tiếng, vẫn không có ai trả lời.

Anh thật sự không có ở nhà sao? Hay là đang ngủ? Cô nhún nhún vai, lo lắng vào phòng tắm tắm nước nóng.

Cô quay lại phòng, hình ảnh chiếc chìa khóa vẫn không thể thoát khỏi đầu. Cô càng nghĩ càng cảm thấy có điều gì đó không đúng, càng nghĩ càng không an lòng. Cô gõ cửa phòng anh một lần nữa.

“Lương Văn Hân, nếu anh có ở trong phòng thì trả lời một tiếng có được không?”

Vẫn không có ai trả lời cô.

Cô suy nghĩ một chút, thử xoay nắm cửa, một mặt tự nói với mình, nếu cửa phòng khóa thì cô sẽ về phòng mình...

Nhưng cô không hề tốn chút sức nào để mở cửa ra.

Quan Tử Dung ghé đầu vào nhìn, trong phòng tối đen, rèm cửa kéo kín đến nỗi không một tia sáng nào có thể lọt qua được. Từ ánh đèn trong phòng, cô nhìn thấy một thân hình cong cong trên giường, không buồn nhúc nhích.

Tìm cô nhồi lên, trong nháy mắt cô không hiểu sao lòng mình lại chua xót.

Cô đi tới cạnh giường, gọi khẽ: “Lương Văn Hân, anh có khỏe không?”

Ở chung với nhau nửa năm, cô biết là người đàn ông này rất nhạy cảm, không thích người khác đụng chạm vào người mình. Bình thường anh ngủ cũng không sâu, một âm thanh nhỏ cũng làm anh tỉnh giấc.

Cô đưa tay sờ lên trán anh, trong nháy mắt lại rút về.

Hình như cô chỉ thỉnh thoảng thấy anh ho nhẹ, dạ dày của anh cũng không tốt cho nên luôn ăn nhiều bữa nhỏ, ăn thức ăn nhẹ. Nhưng ăn bao nhiêu cũng không mập. Thời tiết thay đổi thì mũi anh liền bị dị ứng. Cô luôn nghĩ sức khỏe anh không tốt, nhưng không ngờ lại yếu tới vậy.

Bên cạnh có gói thuốc, trên đó ghi ngày mua là ba ngày trước. Cô vội vàng đi lấy nước ấm rồi gọi anh dậy. Nhưng anh lại bất tỉnh nên cô đành mạnh bạo nhét vào miệng anh.

Lương Văn Hân đang ngủ mê man cũng nhúu mày kháng nghị.

Người này, rất sợ đắng, sợ cay, sợ chua... Nói chung là tất cả các vị đều không được quá nặng.

“Đàn ông con trai mà lại sợ đắng, nói ra không sợ người ta chê cười sao.” Cô cười khiển trách, thấy anh đang mê man vẫn chống cự liền dâng lên một niềm thương tiếc.

Một lát sau, nhiệt độ hạ xuống, anh toát cả mồ hôi ra.

Cô đến phòng tắm vắt khăn nóng lau mồ hôi cho anh. Để tránh anh bị lạnh, cô lau từ trán, khuôn mặt, cổ, thuận tay đẩy ra mấy nút áo, lau đang lúc lo lắng liếc thấy một vết sẹo trắng trước ngực anh.

Cô không tự chủ đưa tay sờ nhẹ. Giống như là vết dao, vết sẹo đã nhạt màu nhưng lại rất nhỏ và dài, kéo từ ngực đến thắt lưng, có thể tưởng tượng lúc



Ấy anh sẽ đau bao nhiêu... Làm sao anh có thể chịu được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Chương 2.3

“Ừ... “ Anh thấp giọng rên rỉ, đẩy tay cô ra, giống như đang kháng cự cái gì đó, vẻ mặt rất đau khổ: “Đi... mờ...”

“Lương Văn Hân?” Cô lo lắng khẽ gọi, cô thử chạm khẽ vào mặt anh, không ngờ anh lại giãy giụa mãnh liệt. Cô bị hù sợ, cô nắm chặt lấy tay anh, sợ anh tự làm bản thân mình bị thương.

“Đừng... Đừng tôi... Tránh ra...” Lương Văn Hân thờ dốc như loài thú lâm vào tuyệt vọng. Hàng chân mày nhăn lại, sau đó anh lại muốn nôn.

Quan Tử Dung luống cuống tay chân, không còn kịp làm gì nữa, anh đã nôn hết lên người cô.

Cô không biết anh đã mê man bao lâu, cứ cúi mình nôn mửa như là muốn nôn cả nội tạng ra.

Quan Tử Dung quả thật bị anh dọa sợ, cô ôm chặt lấy anh, mặc anh nôn ọe trên người cô. Cô vỗ nhẹ nhẹ lưng anh: “Lương Văn Hân, đừng như vậy...” Nếu cứ tiếp tục ọe như vậy thì anh sẽ chết mất.

Sự khó chịu này làm sao có thể chịu được chứ?

Không biết là do cô an ủi hay do mệt quá mà lát sau anh đã ngủ say.

Cô chăm sóc cho anh xong rồi mới vào phòng tắm thay quần áo và tắm lại một lần nữa.

Tắm xong ra ngoài, cô phát hiện anh lại sốt cao nên không thể làm gì khác hơn là pha một ly thuốc hạ sốt cho anh.

Một buổi tối, anh hết phát sốt rồi lại hạ sốt...

Cô mệt mỏi nằm xuống.

Cô chưa bao giờ gặp phải bệnh nhân nào khó phục vụ như anh.

Trời vừa sáng thì cô cũng cạn kiệt sức lực, gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, ánh mặt trời từ cửa sổ len vào, người ngủ say trên giường đưa tay lên che lại, anh nhớ là mình đã kéo hết rèm cửa...

Lương Văn Hân hơi híp mắt lại, con ngươi từ từ thích ứng với ánh sáng. Thứ đập vào tầm mắt anh đầu tiên là vẻ mệt mỏi của cô.

Mấy hình ảnh mơ hồ xẹt qua trong đầu, anh mơ thấy mình bị ác mộng quấn quanh sau đó có một giọng nói êm ái cùng với một cái ôm ấm áp đã kéo anh đi...

Nghĩ đến đây, đôi mắt của anh nhìn về phía gương mặt đang ngủ say.

Cô bé này chắc xuất thân từ một gia đình có gia giáo, lễ phép, tính tình dễ chịu, nói năng cẩn thận, tuyệt đối không nói tục.

Anh đã từng chú ý, chỉ cần hơn mười một giờ mà cô chưa đi ngủ thì đôi mắt sẽ xuất hiện tia máu. Qua mười hai giờ thì mắt bắt đầu nhíp lại... Anh cố tình không cho cô ngủ, kéo đồng hồ kéo dài nói chuyện với cô. Sau đó cô bắt đầu nói xằng nói bậy.

Cô có thể chống đỡ một đêm không ngủ chăm sóc anh, thật sự không thể nói đúng là việc ngoài ý muốn.

Anh vươn tay, ngón tay sờ nhẹ gò má mềm mại của cô. Không ngờ chỉ đụng nhẹ một cái cô đã tỉnh dậy, có thể thấy được cô rất quan tâm anh.

“A, anh tỉnh rồi!” Cô theo bản năng muốn sờ xem trán anh có nóng không thì đột nhiên dừng lại giữa không trung. Cô vẫn là không nên tùy tiện động tay động chân.

Lương Văn Hân không tránh ra, chỉ là nhìn cô chăm chăm.

“Ách... Cái đó, anh đói chưa? Em đi nấu cháo cho anh. Rất nhanh đó, mười phút là xong rồi!”

Cô không đợi anh phản ứng đã biến mất không còn bóng dáng.

Anh bắt đầu tỉnh giờ, quả nhiên ở phút thứ 9, cửa phòng bị mở ra.

Nấu cháo có thể nhanh như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6: Chương 2.4

Mười phút cũng có thể nấu cháo sao?

Lương Văn Hân liếc mắt nhìn chén cháo nóng hổi trong tay cô: “Ăn xong có chết không?”

Dạ dày của anh đã rất yếu rồi, anh không có vĩ đại đến mức lấy thân thử thức ăn như trong tiểu thuyết.

Quan Tử Dung không dám tin tròn to mắt.

Đúng rồi! Đây chính là phong cách của anh, không nên trông cậy anh sẽ nói lời ngon tiếng ngọt.

“Được!” Cô cắn răng trả lời.

“Cháo chín được sao?” Anh phải chuẩn bị tâm lý trước mới được

“Ít nhất cũng không còn sống!” Thật phí công cô lo lắng cho anh, còn nấu cháo nữa chứ.

Vậy thì còn có khả năng khác...

“Tôi hôm qua nấu xong nhưng lại bị hư, bản thân không dám ăn phải không?”

Toàn là lời cay nghiệt

Lúc này cô tặng cho anh một cái liếc mắt xem thường: “Tôi cũng không phải là anh!”

Cô múc một muỗng cháo ăn trước.

“Được chưa? Thường ngày ăn ở ác quá nên sợ người ta trả thù sao.” Có thể thấy được nhân cách của anh tệ như thế nào.

Cô vừa nói vừa múc một muỗng cháo đến miệng anh: “Mau đi... lát nữa còn phải uống thuốc.”

Lương Văn Hân liếc cô, không nói gì há mồm, không ngờ cháo lại ngon như vậy, anh nhíu mày: “Không phải là cô ăn bên ngoài rồi gói mang về đó chứ?”

Nếu không phải như thế làm sao mười phút có thể nấu xong được chứ?

Ai, cái miệng này!

Cô đậm chân: “Đúng rồi đúng rồi, anh muốn thế nào thì như thế đó!”

Đúng á, cái này cũng không phải hoàn toàn do cô làm, nước cháo là do mang từ nồi súp gà ở nhà tới. Cô ở nhà nghĩ anh tốt xấu gì thì cũng cần phải tắm rửa nên mới mang theo.

Cho anh ăn cháo xong, lại cho anh uống thuốc rồi cô nói: “Trong nồi còn miếng cháo gà, lát nữa muốn ăn thì nói với em. Còn nữa, nhớ chú ý một chút, có chuyện gì thì nhớ la lên, em ở kế bên.”

Lương Văn Hân không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

“Anh nhìn gì vậy?” Có chỗ nào không đúng sao? Nếu không tại sao anh lại dùng cái vẻ mặt phức tạp đó nhìn cô? Mặc dù cái miệng vẫn ác ôn nhưng thái độ lại khác? Ánh mắt? Hay còn gì khác? Cô cũng không thể nói ra được...

“Tôi nghĩ rằng, cô sẽ không về sớm như vậy.” Không phải từ giờ đến khi nhập học còn một tuần sao?

May mắn là cô về sớm! Nếu không anh cứ mê man như vậy thì thật là nguy hiểm.

Cô còn nhớ đã từng hỏi anh có về quê ăn Tết không, anh trả lời: “Không trở về”

Trong một tháng này, cô ở nhà cứ nhớ đến anh ở Đài Trung một mình, cơm canh lạnh tanh ăn Tết một mình thì liền cảm thấy không vui. Cho nên cô mới quyết định thu dọn hành lý trở về.

Nhưng anh lại nói ra lời tổn thương cô: “Vàng lên giá, đừng có tự giác vàng lên mặt.”

Cô lựa lời nói: “Tôi nhớ món ăn Đài Trung. Nhớ món gà quay, bạch tuột chiên...”

“Trư Bát Giới!” Anh cười mắng nhẹ. Khuôn mặt luôn lạnh lùng xẹt qua một tia ấm áp.

Cô quay lại...

Lương Văn Hân mệt mỏi lưu lại phần tài liệu cuối cùng. Anh đem ánh mắt khô khốc dời khỏi màn hình. Anh mở bình nước ra, phát hiện bên trong không còn một giọt nước, chỉ còn lại mấy cánh hoa cúc tròn tròn, mập mập thật đáng yêu. Làm anh nhớ đến khuôn mặt tươi cười của ai đó.

Trên bình nước còn dán miếng giấy: Hoa Cúc có tác dụng giải nhiệt, sáng mắt...

Anh nhớ đến hình ảnh cô thao thao bất tuyệt về công dụng của hoa cúc thì không khỏi bật cười.

Hoa cúc là cô mang từ nhà tới, còn thuốc bắc thì cô đi mua. Cô nói anh suốt ngày cứ dán mắt vào màn hình rất có hại cho đôi mắt.

Anh cầm bình nước ra khỏi phòng, tivi trong phòng đang chiếu chương trình Discovery và dĩ nhiên người đang xem nó đã sớm đi gặp chu công đánh cờ rồi.

Lương Văn Hân liếc nhìn chuỗi ghi chép kế bên cô, hiển nhiên là lúc này cô gọi điện về nhà là để hỏi về các vị thuốc bắc, cách nấu như thế nào.

Anh đi nhẹ nhàng đến bên cô, lười biếng liếc nhìn gương mặt cô.

Học kỳ này không biết cô bị chạm mạch gì, mà suốt ngày chỉ thấy lo học hành, hội dinh viên, làm thêm. Cả ngày không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Xem ra là cô thật sự rất mệt rồi.

Anh không tự chủ được ngắm nhìn cô, rồi bật dậy đi về phòng cảm thấy giấy và bút. Sau đó phát họa gương mặt cô.

Anh không nhớ mình đã bao lâu rồi không vẽ người. Anh chỉ nhớ từ lâu rồi anh không có cái cảm xúc mãnh liệt như thế này. Anh phát hiện, mình hoàn toàn không cần phải suy nghĩ liền có thể dễ dàng vẽ được gương mặt cô...

“Ừm...” Quan Tử Dung duỗi thẳng lưng, chống lại tầm mắt của anh, xoa xoa đôi mắt nhìn về phía tivi: “Ah? Hết chương trình rồi à?”

Anh cười như không cười nhiu mày: “Thấy bạn bè có nhớ chào hỏi không đó?”

Chương trình Discovery hôm nay là nói về tình tình...

“Đồ quỷ sứ đáng ghét, anh tránh ra!” Cô quay đầu lại, liếc thấy bức tranh trong tay anh: “Anh đang vẽ cái gì đó? Em có thể xem không?”

Lương Văn Hân nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Gương mặt ngây ngô lúc đang ngủ này không phải là cô sao.

“Lương Văn Hân! Anh thật quá đáng...” Cô nhào tới, bóp cổ anh.

Đáng ghét! Tại sao anh không vẽ đẹp một chút? Nhìn bộ dáng của cô thật ngu ngốc, khoe miệng còn mấy giọt nước miếng, người ta nhìn thấy thì làm sao đây, hình tượng của cô đã bị anh phá hủy, a a a

Lương Văn Hân chỉ cười, cúi đầu cười, cũng không tránh khỏi đòn tấn công của cô.

Quan Tử Dung đột nhiên dừng lại, sững sờ nhìn nụ cười của anh.

Thì ra anh cũng sẽ cười, một nụ cười chân thành, hơn nữa còn rất đẹp.

“Ngu ngốc!” Anh thừa dịp cô đang ngần người thì búng trán cô một cái, sau đó đi rót nước.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7: Chương 3.1

Edit: Tóc gió

Thừa dịp mười phút tan lớp, cô nắm đúng thời gian gọi điện thoại về.

- Này, anh đã tỉnh chưa? Còn đang ngủ? Cũng sắp tới buổi trưa! Tối qua đã kêu anh đừng thức đêm rồi, anh lại không nghe, còn điên đảo sớm chiều xuống như vậy, thân thể yếu của anh ngay cả thần tiên cũng không cứu về được . . . . . - Theo thói quen mở miệng nhất định là nhắc đi nhắc lại một chuỗi dài.

Một đầu khác, Lương Văn Hân nghe cho đến khi cô cầu nhàu xong mới miễn cưỡng đáp lại một câu:

- Bà, vài bó chân của em thật sự rất dài.

Chê cô?

- Dù sao trong nồi com điện có com nấu thuốc, tối nay anh nhớ múc ra ăn!

- Có thể không cần không?

- Tại sao? - Cô hầm cách thủy cũng rất khổ cực, lại có thể không cảm kích!

- Đáng chết, còn khó uống hơn thuốc trừ sâu.

Người đàn ông này đã bao tuổi! Vị của một chút đường quy đã sợ thành ra như vậy, giống anh sao!

- Anh cũng chưa từng uống thuốc trừ sâu, sao biết nó khó uống hơn thuốc trừ sâu? - Cô phản lại.

Anh trầm mặc một chút.

- Vậy em cũng chưa từng cắt bao quy đầu, anh nói nó đơn giản giống như cắt mắt hai mí, sẽ hoàn toàn không đau, đêm đó có thể chiến đấu dũng mãnh hăng hái đến trời sáng em tin không?

- Dĩ nhiên không tin! - Dọa đùa trẻ! Nghĩ cũng biết không thể nào.

- Nếu biết em còn cái đầu heo gì nữa? - Có một số việc là thông thường, không cần thử cũng biết được không?

Cô không phục, phản bác trở về —— Anh từng cắt? - Nếu không tại sao phải chữ chữ huyết lệ?

Nếu như cô cho rằng như vậy anh sẽ thua trận, vậy cô đã sai mười phần rồi.

- Làm gì cảm thấy hứng thú đối với bộ phận sinh dục của anh thế? Em không dùng tới, chớ vọng tưởng. – Đấu với anh? Cô còn quá non.

". . . . ." Thật sự sẽ bị anh làm tức chết!

- Lương Văn Hân, em chỉ là muốn anh ăn bát đồ nấu thuốc thôi mà, không hề muốn lên anh, không muốn cưỡng gian rồi giết chết người nào, anh kéo cho em một đồng thuốc trừ sâu, bao quy đầu, bộ phận sinh dục là sao hả? Không có tiền đồ như vậy! Là đàn ông mà nói thì uống sạch nó cho em! - Bị anh làm tức đến mất trí, mắng xong lập tức phát hiện hơi mắt không chế âm lượng dẫn tới mấy bạn học ngồi cạnh lờm ngáy.

Trời, thật là muốn chết ——

Nhanh chóng cắt đứt trò chuyện, cô vui mặt vào trong lòng bàn tay, xấu hổ rên rĩ.

Chiêm Tuệ Dung ngồi ở bên tay trái ghé sát tới, nhỏ giọng hỏi:

- Cậu và mỹ nam bị bệnh ở chung nhà cậu, gần đây phát triển đến không tệ sao!

Sắc mặt phát đỏ vẫn không hạ xuống, cô bụng lấy gò má nóng:

- Không tệ quý á! – Cô về phải làm thịt anh!

- Tan lớp đến chỗ cậu thảo luận báo cáo đi! Tớ cũng một hồi không được ngắm nhìn trai đẹp đường mất rồi, gần đây tâm linh rất khô khan. – Chiêm Tuệ Dung thuận miệng nói, nếu là trước kia, nói chuyện tốt cô nhất định sẽ đồng ý ——

- Không được, mấy ngày nay Lương Văn Hán thường thức đêm, chất lượng giấc ngủ tương đối không ổn, tớ sợ một nhóm người sẽ ầm ĩ đến anh ấy, hay đi thư viện là được rồi.

Đột nhiên Chiêm Tuệ Dung không nói. Nhìn kỹ cô một hồi lâu, hỏi:

- Chẳng lẽ cậu yêu anh ấy?

Ai? Lương Văn Hán?

- Nào có! - Cô không chút suy nghĩ, lập tức phủ nhận. Đây là chuyện không có khả năng xảy ra nhất được không? Tình tình bọn họ không hợp.

- Cậu không phát hiện, gần đây cậu mở miệng ngậm miệng đều là Lương Văn Hán sao? Giống như ngày hôm trước A Chính sinh nhật hẹn mọi người ca hát, cậu nói muốn cùng Lương Văn Hán đi xem ‘Sắc Giới’. Một tiệm bán chè lạnh mới mở ở công trường học, cậu ăn rồi cảm thấy ngon, lập tức liền nghĩ đến muốn mua một phần về cho anh ấy. Cậu đã thành thói quen đặt anh ấy ở vị trí thứ nhất, cái gì cũng nghĩ đến anh ấy.

Cô gái bình thường, ai sẽ nói cái đề tài giống như người yêu tán tỉnh nhau với đàn ông? Ai sẽ hẹn đối phương đơn độc đi xem "Sắc Giới"? Hẳn sẽ không có hảo cảm đối với người nọ, nhất định sẽ cảm thấy lúng túng hoặc bị mạo phạm.

Quan Từ Dung há mồm, im lặng, không tìm được một câu nói phản bác.

- Đó là bởi vì. . . . . bởi vì. . . . . – Ở cùng chung một mái nhà, quan tâm lẫn nhau không phải sao? Anh cũng rất quan tâm cô, tỷ như lúc đi làm quá muộn, tan lớp thì trời mưa, anh cũng có chủ động gọi điện thoại hỏi có cần đi đón cô không. . . . . Vậy, cô trả lễ lại cũng là việc nên làm chứ?

Hơn nữa, cơ thể anh không tốt như vậy, không lưu ý một chút, nhìn anh ngã bệnh thật sự rất khổ sở! Bộ dạng anh sốt cao không hạ lần trước thật sự dọa đến cô.

Như vậy, coi như là thích không?

---

Thật sao? Cô thích Lương Văn Hán?

Vấn đề này quá nhiều cô nghiêm trọng, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, những lời này sẽ tự động từ trong đầu óc nhảy ra, quay lại tự hỏi.

Đều do Tuệ Dung..., không có việc gì nói với cô câu nói đó, hại cô trở nên rất kỳ quái. Hiện tại nhìn thấy Lương Văn Hán luôn cực kỳ không được tự nhiên, giống như có mấy vạn con kiến nhỏ đang bò, buong tìm ngứa ngứa tê tê, ngay cả lơ đãng đụng chạm đầu ngón tay cũng khiến cho cô đỏ mặt tìm dồn dập cả ngày. . . . .

Nhưng mà như vậy chính là thích sao?

Chưa từng thích qua người nào, cảm giác này quá xa lạ.

- Ôi, không biết..., thật là phiền quá! - Cô phiền não gãi gãi đầu, gục xuống bàn giả chết.

Còn không chỉ phiền lòng những thứ này.

Dường như bắt đầu từ ngày đó, Tuệ Dung liên xa cách đối với cô, cô tưởng rằng là ảo giác, cho đến khi hai người bộc phát xung đột, cô mới giật mình hiểu ra, hình như chính cô tổn thương đến bạn bè. . . . .

Cô bé nhỏ sao vậy?

HBO chiếu hết một bộ phim, ánh mắt Lương Văn Hán từ màn hình tivi dời về phía cửa phòng đóng chặt.

Từ lúc cô trở về liền nhốt mình trong phòng, một câu nói cũng không nói, đến bây giờ cũng không đi ra khỏi cửa phòng một bước.

Chuyện này thực sự rất khác thường, cô bé nhỏ hoàn toàn không an tĩnh được, cho dù vội làm báo cáo cũng sẽ cách một đoạn thời gian lại chạy ra ngoài. Nếu đúng lúc anh rảnh rỗi, sẽ kéo tới đây một đồng cỏ hay không có, nói nhiều đến mức độ làm cho lỗ tai người ta chưa xót, muốn khóc cầu xin cô cảm miệng.

Từ sau khi cô xuất hiện, sinh mệnh của anh cả trở nên rất náo nhiệt —— được rồi, đổi thành ồn ào sẽ thỏa đáng hơn.

Một mặt trời nhỏ tràn đầy sức sống như vậy, hình tượng điểm đậm ít nói hiện tại thật sự không giống cô.

Cô chuẩn bị đổi đường lối phong cách sao?

Anh đứng dậy đi tới gõ cửa phòng hai cái.

- Cô bé nhỏ, em đang làm gì?

- Ừm. . . . . em đang im lặng suy nghĩ, anh không được làm ồn em.

- Đang nhìn cá nhỏ ngược dòng mà lên sao? Có cần giúp em tận trung báo quốc không? - Còn nói im lặng suy nghĩ nữa đấy!

". . . . ."

Vặn nắm tay cửa, không có khóa.

- Quý nhỏ, anh vào nha!

Không có tiếng động chính là không phản đối, anh đẩy cửa phòng ra, bên trong cô nằm sấp trên giường, mặt chôn trong gối đầu không thấy rõ vẻ mặt.

- Đã đủ nhỏ, đừng ngược đãi không gian phát triển của nó nữa. - Đưa tay lật nửa người trên của cô dậy, phát hiện mắt của cô hồng hồng, chớp mũi cũng hồng hồng, vẻ mặt cực kỳ giống nàng đầu chịu hết uất ức. Anh đưa mắt nhìn chốc lát, không buông tay ra, thu hẹp hai cánh tay nhét cô vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ an ủi.

Cô nằm trên vai anh, buồn buồn không nói một câu, mà anh cũng không hỏi.

Không biết qua bao lâu, cô nói một câu thật nhỏ:

- Lương, tâm tình em không tốt.

- Anh không mù. - Lại nói đây rõ ràng là sự thật được không?

". . . . ." Lại một hồi yên lặng.

- Lương, trong mắt anh, em là hạng người gì?

- Chuẩn bị thổ lộ với anh sao? - Câu này là lời dạo đầu rất tiêu chuẩn để tỏ tình.

- Em nghiêm túc, anh không được loạn!

Lương Văn Hân yên lặng.

- Em chính là em, cô bé nhỏ. Không cần lo người ta nói như thế nào.

Giống như anh làm theo ý mình, sống vô cùng thoải mái sao? Cô chỉ mong mình có thể thông suốt được giống như anh.

- Em cảm thấy mình rất tồi tệ . . . . . - Bổ sung câu này, lại lễ thắng khí hùng (cây ngay không sợ chết đứng) vui mặt lại vào bả vai anh, dựa vào trong ngực anh.

Mặc dù cô không nói gì, anh vẫn yên lặng bên cạnh, nhìn ra cô rất khổ sở, một câu hỏi nhảm cũng không hỏi nhiều, chỉ ôm cô cho cô sử dụng an ủi anh cho.

- Em và tiểu Tuệ cãi nhau. - Qua hồi lâu —— hẳn là một tiếng đồng hồ, anh có thể một câu nói cũng không nói ngồi ở chỗ này với cô, có kiên nhẫn vượt khỏi ngoài dự liệu của cô, không giải thích chút gì giống như có lỗi với anh, vì vậy cô chủ động mở miệng, đồng thời cũng liệu trước cái miệng xấu kia thế nào cũng sẽ đáp lại một câu —— Đây, chơi cắt tám đoạn à? Đại khái hai mươi năm rồi anh không có chơi, đúng có được Yakult không?

Dù sao bây giờ cô đã thể thảm như đưa đám rồi, cũng không thua mấy câu kích thích này của anh.

Không ngờ, lúc này anh chỉ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, vuốt ve tóc của cô rất dịu dàng.

Cô có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ). Quái, sao hôm nay anh thiện lương như vậy?

- Cô ấy nhắc em dối trá, nói suy nghĩ trong lòng em và việc làm thực tế hoàn toàn khác nhau. Như vi phân và tích phân lần trước, cô ấy hỏi cái đề kia em thật sự không biết, sau được anh giải rồi, em về phòng lập tức nói cho cô ấy biết, nhưng cô ấy đã logout, em gửi tin nhắn đáp án cho cô ấy, em không biết cô ấy không thấy. . . . .

Trừ lần đó ra, không cách nào nói cho cô ấy biết được, ngồi nỏ chân chính khiến các cô gây gổ, là anh.

Vừa bắt đầu, cô thật sự cho rằng mình và anh không có gì, lại diễn biến ra tình cảm mật mờ hiện tại, thật sự là ban đầu không lường đến, cũng không phải nói một đàng làm một nẻo.

Khi đó, tiểu Tuệ đã từng nói giỡn nói muốn theo đuổi anh, bởi vì tác phong tiểu Tuệ vốn khá lớn mật, nói chuyện chầy chậm đều không ky, cô cũng không để ở trong lòng. Hồi đó hay chạy tới chỗ cô, càng về sau cô phát hiện, mỗi lần tiểu Tuệ đến, anh đều vừa lúc phải ra khỏi cửa, vì vậy cô nghĩ, anh hẳn là có ý tránh né.

Cô rất ngại với anh, nhớ tới trong ba điều quy ước lúc ban đầu của hai người, hình như có một cái thế này —— đừng để bạn của cô quấy rầy tôi.

Vì vậy, cô dần dần tránh không để bạn học đi tới chỗ ở, thật sự có chuyện tình muốn thảo luận, cũng đều chọn ở thư viện hoặc nhà ăn học sinh, cô thật không biết, tiểu Tuệ sẽ nghĩ cô như vậy, cảm thấy cô đang giờ thủ đoạn.

Cô ấy nói —— Cũng không ai muốn giành Lương Văn Hân với cậu, tôi chỉ đùa giỡn cậu không biết sao? Nếu như cậu thích anh ấy cứ việc nói thẳng, tôi chỉ muốn giúp cậu đánh giá mà thôi, không cần phòng tôi phòng thành ra thế này.

Cô ấy nói —— Cậu thành tích tốt, nhân duyên tốt, còn lo lắng cái gì? Việc học của tôi nát vậy cũng sẽ không uy hiếp được cậu, cần gì ai cũng làm thành quân địch giả.

Cô ấy nói —— Tôi thật tâm coi cậu là bạn bè, nhưng cậu hoàn toàn không coi tôi là bạn, tôi rất thất vọng về cậu.

Tiểu Tuệ cảm thấy tâm cơ cô nặng.

Cô là người hai mặt sao? Thật không phải, thành tích làm sao quan trọng hơn bạn bè, chỉ cần cô ấy nói một tiếng, muốn cô cầm học bổng ra ngoài mời khách cũng có thể, tiểu Tuệ chưa bao giờ mở miệng muốn cô giúp một tay, mỗi lần nộp báo cáo cô đều cho rằng cô ấy không có vấn đề.

Mà Lương Văn Hân. . . . . cô không biết kiểm soát không cho cô ấy đến, sẽ tạo cho tiểu Tuệ cảm giác không thoải mái như vậy, nhưng thật sự cô chỉ đơn thuần sợ tạo ra quấy nhiễu cho bạn cùng phòng, không có ý tứ khác, huống chi người ta cũng không nói thích cô, cô phòng cái gì? Phòng bạn bè, anh vẫn như cũ không phải là của cô, cần gì uống công làm tiểu nhân?

Cô cảm thấy rất khổ sở, thất bại lớn, bạn bè coi trọng, ở trong mắt cô ấy cô lại là người như vậy. . . . .

Nước mắt từng giọt một, thấm ướt bờ vai của anh.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Chương 3.2

- Cô bé nhỏ!

- Cái gì? - Cô đáp một tiếng, giọng mũi nồng đậm.

- Em là đồ đàn ngu ngốc nhất anh từng gặp.

Cô hít hít mũi.

- Tùy ý. - Dù sao tâm tình đủ tệ rồi, muốn tổn hại sẽ để cho anh tổn hại.

- Anh chưa bao giờ gặp qua loại người như em, một chút đề tâm cũng không có, ban đầu bị anh bắt nạt thành dạng gì, cũng không hiểu được phải phản kích, quá ngây ngô.

Cô ngẩn người, mới phản ứng được anh đang trả lời câu hỏi trước của cô.

Thì ra là. . . . . anh luôn giắt ngu ngốc ở miệng, không phải thật sự đang chửi cô đàn, mà là ý tứ cảm thấy cô đơn thuần không tâm cơ sao?

- Người bực dọc anh rất nhiều, nhiều hơn mấy nữa cũng không đáng kể, dù sao tính tình tồi tệ này của anh, chết cũng không đổi được, anh đã sớm quen người bên cạnh, không phải yêu anh chính là chán ghét anh, nếu không nữa thì chính là lợi dụng anh, em là ngoại lệ, cô bé nhỏ. Lần đầu tiên có quan tâm thuần túy, không có trộn lẫn tạp chất dư thừa, loại cảm giác này rất tốt.

Cho nên, cho nên. . . . . anh sẽ dùng ôm an ủi cô, cũng cho phép cô đụng chạm anh, không bài xích bất mãn giống như đêm ngủ bệnh kia, là bởi vì cô đối với anh quá đơn thuần, không có bất kỳ suy nghĩ gì sao?

Vậy nếu như anh phát hiện, thật ra thì cô cũng không thuần túy, có thể sẽ chán ghét đẩy cô ra, xoay người bỏ đi?

Cô đột nhiên sợ hãi.

Xong đời, hình như cô còn quan tâm anh hơn so với trong tưởng tượng, khả năng mất đi anh, chỉ là nghĩ, tâm liền mơ hồ co rút đau đớn. . . . .

Nhưng, cô không thể nói, anh cũng đã nói vậy, cô còn cái gì để nói nữa.

Cô nghĩ, trước kia nhất định anh chịu vết thương tình cảm, anh giống như. . . . . rất không thích người khác yêu anh.

- Cho nên cô bé nhỏ, không cần thay đổi mình, anh cảm thấy được thế này rất tốt, người ta hiểu lầm như thế nào, cũng không phải là trọng yếu nhất, quan trọng là, lòng của em trong sạch, nhìn ra ngoài thế giới mới có thể không nhiễm bụi bặm, mà người hiểu em, sớm muộn cũng sẽ hiểu, không vội vã nhất thời.

- Anh —— đang an ủi em? - Anh hôm nay, thật không giống trước.

- Không, tự anh đang niệm kinh. - Mặt không chút thay đổi nói lại - Bỏ đề bản vô thụ, mình kính diệp phi đài. . . . . (\*)

(\*) Bỏ đề bản vô thụ, mình kính diệp phi đài: Bỏ đề vốn chẳng cây, gương sáng cũng chẳng phải là đài

Quan tâm thì quan tâm đi, thừa nhận cũng không chết.

Rõ ràng tâm tình hồi phục rất nhiều, cô vẫn tham luyến cái ôm khó có được, không muốn rời đi. Có lẽ không có lần tới đâu. . . . .

- Mất em chưa xót quá, dựa vào thế này thật thoải mái, anh đừng động. . . . .

Kết quả, anh lại thật sự không động, mặc cho cô dựa.

Sẽ không lâu ——

Anh cúi đầu, kính ngạc phát hiện —— cô ngủ.

- Cô bé ngốc! - Cô cứ như vậy yên lòng vui trong ngực anh ngủ, thật tin tưởng anh vậy sao?

Cô cuộn tròn nằm trong lòng anh, gương mặt ngủ yên ổn, rất yên tĩnh, rất an ổn, giống như toàn tâm tin tưởng, anh sẽ bảo vệ cô cực tốt ——

Mặc dù cô đơn thuần, chung quy bằng trực giác lại có thể đoán được ai là người tốt chân chính bên cô, rõ ràng bất luận như thế nào anh cũng sẽ không làm tổn thương cô, mới có thể an tâm như thế đến gần anh.

- . . . . . Tuy vậy, vẫn là cô bé ngốc.

Nghe nói, loại tâm tình này được gọi là thăm mền.

Đó là trước kia, thu hoạch từ điện thoại đường dây khẩn với chị gái.

- Ủm. . . . . chị, hỏi chị nhé, em có một người bạn, gần đây đột nhiên cô ấy đối với một chàng trai vốn chung đụng rất tự nhiên, sinh ra một chút xiu cảm giác rất kỳ quái.

- Có bao nhiêu kỳ quái?

- Ủm. . . . . chính là, nhìn thấy anh ta sẽ có chút xấu hổ, còn có đầu ngón tay không cẩn thận đụng phải cũng sẽ nóng nóng tê tê, rồi lúc anh ta nhìn cô ấy, cô ấy luôn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh ta nữa, có lúc chỉ là ở trong cùng một không gian có sự hiện hữu của anh ta, tim sẽ đập nhanh hơn, nóng mặt. . . . . cô ấy cảm thấy rất không được tự nhiên đó!

- Vậy anh ta đối với em tốt không?

- Cũng không tệ lắm. . . . . - Kịp thời dừng lại – Trời ơi, không đúng rồi! Em nói bạn của em

- Ồ, vậy anh ta đối với bạn của em được không?

- Rất tốt đó! Mặc dù nói chuyện thật sự khiến người khác rất oán, nhưng cô ấy nói anh ta cũng sẽ nghe, thời điểm tâm tình bạn của em không tốt, anh ta còn biết ôm an ủi cô ấy, để cho cô ấy tựa vào người ngủ mấy giờ cũng không ngại phiền! - Nghĩ đến cái này vẫn còn rất xin lỗi, cô không có dự liệu mình thật sự sẽ ngủ, may mắn là không có chảy nước miếng.

- Vậy chị nghĩ, bạn của em hẳn là yêu anh ta rồi, người đàn ông không yêu, chắc chắn sẽ không lưu luyến ngực của anh ta như vậy. Anh ta biết bạn của em thích anh ta không? Nghe được anh ta đối với cô ấy cũng rất có tình có nghĩa, có lẽ có thể thử thổ lộ một chút xem, cần thời gian cố gắng.

- Nhưng. . . . . hình như anh ta không quá muốn tình yêu, như vậy có thể sẽ ngay cả bạn bè cũng không làm được?

- Nhưng nếu em không thử, thì càng không có cơ hội, trước kia anh ta không cần tình yêu, là bởi vì những thứ kia tình yêu không phải là em cho, em không muốn hỏi làm sao biết anh ta không cần? Dung Dung nhà chúng ta không phải loại quý nhỏ nhất gan không đánh mà chạy đó.

- Thật sao? Thật sự phải bày tỏ —— - thổ lộ? ! Phản ứng kịp, cô xấu hổ không dứt, cúi đầu là ầm lên: - Ồi, chị! Đã nói không phải là của em rồi, là bạn em, bạn em đó!

- Được rồi, bạn của em. - Quan Tử Vận buồn cười sửa chữa - Thích lại không dám nói, chị nghĩ tình huống của bạn em như thế, hẳn nên gọi là thăm



mến!

Là đó? Đây chính là thăm mến trong truyền thuyết? Cô thăm mến Lương Văn Hân?

- Nói với ‘bạn của em’, chỉ nói thẳng với cô ấy, nếu không may mắn thật sự bị cự tuyệt, cùng lắm thì về nhà, chỉ để ‘bạn của em’ ôm khóc một trận là được.

". . . . ."

Được rồi, thăm mến thì thăm mến, theo đuổi thì theo đuổi, thật ra thì cô đã sớm tiếp nhận sự thật mình động lòng đối với Lương Văn Hân, chẳng qua cần một chút tiếng động khẳng định để cô có lý do mạnh tay đánh cược một trận thôi.

Dù sao, đời này cô vẫn chưa theo đuổi người đàn ông nào, lần đầu gặp loại cảm giác thích này, rất xa lạ, mang một ít ý chua chua ngọt ngào.

Thăm mến đó. . . . .

Tan lớp quay về, đi qua cửa phòng Lương Văn Hân, nghe được từ cánh cửa khép hờ truyền tới ho nhẹ một tiếng, cô dừng bước, gõ nhẹ cánh cửa.

- Lương, anh có khỏe không? - Mấy ngày mưa liên tiếp, phế quản không thích ứng khí hậu chợt chuyển ẩm ướt, mấy ngày nay hay nghe anh ho khan.

- Không có việc gì. – Tiếng ho nhẹ cùng với tiếng nói nhàn nhạt truyền ra, chỉ chốc lát sau, khuôn mặt mệt mỏi xuất hiện ở phía sau cửa - Hôm nay không cần đi làm?

- Em sắp xếp nghỉ ngơi. - Anh giống như. . . . . lại hơi gầy. Quan Tử Dung cau mày, đưa tay dò xét nhiệt độ trán anh, không có phát sốt, nhưng mấy ngày nay ngủ không ngon, khí sắc có chút kém.

- Anh đang vội cái gì? Không phải vừa mới gửi hết bản thảo sao? Sao lại không nghỉ ngơi nhiều hơn?

- Tối nay sẽ đi ngủ bù lại. - Anh tránh nặng tìm nhẹ.

- Dường như hai ngày nay anh ho đến mức đặc biệt nghiêm trọng, em cùng anh đi gặp bác sĩ có được không?

Lương Văn Hân đang muốn đáp lời, mở miệng lại một trận ho.

- Anh chờ một chút, em đi pha ly trà hạnh nhân. - Tiễn tay nhét bài thi kicho anh, xoay người lập tức đến nhà bếp.

Máy vi tính sau lưng truyền đến — một hồi tiếng linh tinh, mắt anh nhìn bài thi trong tay, thuận tay gác qua một bên, nhanh chóng ngồi vào lại gõ bàn phím trả lời.

Pha trà hạnh nhân thật nóng trở lại, vừa đúng lúc nhìn thấy anh tắt màn hình.

- Em cho vào trong bình thủy, người khát thì đổ từ từ ra uống.

- Ủ. - Anh từ chối cho ý kiến hò hững đáp một tiếng.

Cầm lại bài thi, không lập tức trở về phòng, do dự một chút, giống như lơ đãng hỏi một câu:

- Anh cũng chơi MSN?

Vừa rồi không cẩn thận liếc qua hình ảnh một chút.

- Thịnh thoảng. - Anh đổ trà hạnh nhân ra nửa ly uống, đề thấp tiếng ho xuống.

- Nhắn tin với bạn gái?

- Không phải.

- Bạn bè bình thường?

- Không phải.

- . . . . . Dù thế nào cũng sẽ không phải bầu bạn ‘phương diện kia’ chứ? - Nếu không không có hạng mục khác để lựa chọn nữa.

Lương Văn Hân miễn cưỡng nhú mày liếc cô một cái:

- Em hỏi nhiều như vậy làm gì?

". . . . ." Được rồi, cô thừa nhận cô đang do xét tình hình quân sự.

- Không nói thì thôi. - Nhục chí rừ vai xuống đi về phòng, lúc đi tới cửa lại xoay người, mắt mong chờ - Anh đã có MSN, có thể cho em số tài khoản được không?

- Muốn sao? - Cũng ở chung một mái nhà, vẫn nói không đủ?

- Cho cái MSN mà thôi, làm gì không làm không dễ dàng vậy? - Cũng không phải là ép anh ăn cơm thuốc còn khó uống hơn thuốc trừ sâu.

- Cũng không phải vậy. . . . . - Anh chậm rãi đáp lời - Thật sự là người đó quá cầu nhàu. - Anh cần gì bức mình vào đường cùng, phong kín một con đường sống cuối cùng.

- Được rồi, em thề không cầu nhàu anh.

- Còn chờ bàn luận. - Lời hứa của cô và những chính khách khác như nhau, tin cô là ngu xuẩn.

Về mặt cô buồn bức hơn:

- Thôi!

Dù thế nào đi nữa anh có thể cùng một đồng người cười rồi đánh rắm, chính là không muốn để ý đến cô mà thôi!

Sấp xoay người, cổ tay bị bắt chặt, một tay anh nhanh chóng viết xuống một hàng chữ trên giấy, nhét cho cô.

- Không có việc gì không cho phép phiền anh.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 9: Chương 4.1

Leng keng, leng keng!

Lương Văn Hân dời mắt từ tạp chí về phía màn hình máy vi tính không dùng để đó ——

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Sáng ngày mai anh muốn ăn cái gì?

Liang: Hiện tại thời gian chuẩn Trung Quốc: 13: 05 phân. Em không bị rối loạn thời giờ chứ?

Cô từ "Bữa trưa có ăn không", "Bữa ăn tối muốn ăn cái gì", một đường hỏi sang bữa ăn sáng sớm ngày mai rồi.

Rốt cuộc cô muốn làm gì?

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Nói thôi, chúng ta hàn huyên một chút đi!

Rốt cuộc là ai nói không có việc gì sẽ không quấy rầy anh?

Liang: Trừ khi em muốn nấu cho anh ăn, nếu không cầm miệng.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Oh, miệng em vốn là đóng.

Li-ang: . . . . .

Mặc kệ cô.

Lại qua nửa giờ ——

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Anh đang làm gì?

Liang: Hiện tại sao?

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Đúng rồi.

Liang: đang suy nghĩ rốt cuộc em nhàm chán đủ chưa?

Một đầu khác trăm mặt mười phút, mới gửi tin lại.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Hừ, trọng sắc khinh bạn.

Liang: Xin hỏi ai là sắc, ai là bạn?

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Tán gẫu với người khác thì chủ động như vậy, tán gẫu với em liền không cam tâm tình nguyện.

Nếu không cô còn trông cậy anh dùng bao nhiêu nhiệt tình báo đáp đối với loại hành động ngu xuẩn đến cực điểm này? Người thì ở cách vách phòng mà thôi, đùa bốn ngu ngốc gì?

Thở dài, quyết định miễn cưỡng điều chỉnh hạ thông minh của mình xuống 70% phối hợp với cô.

Liang: Quý gặp xui xẻo đó là ai ?

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Gì?

Liang: Trạng thái của em.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Quý gặp xui xẻo cái gì, được em thích là rất một chuyện hạnh phúc được không? Không phân biệt tốt xấu.

Liang: Tình yêu rất đau, em biết không? Cô bé nhỏ.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Không biết, trước đây, em không chưa từng thích người nào, nhưng cho dù rất đau, em biết rõ nhất định sẽ có chỗ vui sướng, vì những thứ vui vẻ đó, em muốn thử.

Liang: Nghe mới sinh không sợ cạp, ngu ngốc.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Ngu ngốc thì ngu ngốc, đó không nhất định là cạp.

Liang: Anh chỉ không hi vọng em bị tổn thương. Anh rất sợ nhìn thấy em khóc.

Dùng MSN nói chuyện với nhau quả nhiên là đúng, bình thường anh sẽ không nói với cô lời nói ôn tình như vậy, há miệng không độc chết người đã coi như không tệ.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Coi như bị thương cũng không có việc gì, anh ở đây bên cạnh em, giống như ngày ấy, cho em mượn ôm khóc một chút liền hết chuyện, năng lực hồi phục của em rất tốt.

Đợi một lát không có đáp lại, lại nghe được sát vách truyền tới tiếng ho nhẹ kéo dài.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Sao lại ho thành như vậy, uống hết trà hạnh nhân chưa?

Liang: Đang uống.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Thật sự không cần đi gặp bác sĩ sao?

Liang: Không cần.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Em không đi du lịch cho nhân viên.

Liang: Tại sao?

Ông chủ hiệu sách cô đi làm kia lập kế hoạch cả nhà đi ngắm hoa một chuyến, kế hoạch đến cuối cùng là định khi đó mời cả các nhân viên cùng tham gia. Anh nhớ lúc cô nói cho anh biết thì tâm tình rất vui vẻ mong đợi, cô vốn chính là loại người chỉ một chút chuyện nhỏ là có thể cảm thấy tự nhiên hạnh phúc và thỏa mãn.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Hai ngày nay tình trạng cơ thể anh kém như thế, làm sao em có thể để cho anh ở nhà một mình?

Trong lòng luôn nhớ tới anh, đi cũng không chơi nổi.

Liang: Bây giờ em làm như anh bảy tuổi hay là bảy mươi tuổi? Mẹ, bị làm nhục.

Quan Tử Dung hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng, giọng điệu bộ dạng lười biếng lạnh nhạt đó nói "mẹ kiếp", không nhịn được cười gục xuống bàn.

Gần quan được ban lộc, cố gắng lên: Lương, anh thật đáng yêu.

Liang: Đi chết đi. Cút ra ngoài cho anh, anh sẽ vô cùng cảm kích em cho lỗi tai anh bốn ngày sống dễ chịu.

Xem ra thật sự là chứa rất nhiều lời oán giận!

Cô buồn buồn gõ xuống: Hừ, anh cũng đừng hối hận, bốn ngày này anh nhất định sẽ rất cô đơn, hoài niệm khi có em ở nhà thật tốt.

Liang: Cái đầu của em mơ ban ngày!

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 10: Chương 4.2

Anh hối hận chưa? Quan Từ Dung không biết, ngược lại biết, mình hối hận muốn chết!

Ngày đầu tiên du lịch, cô đã bắt đầu nhớ nhung anh, mỗi một chỗ đến, sẽ dùng điện thoại di động chụp lại phong cảnh địa điểm gửi về, sau đó hỏi anh đang làm gì? Có uống thuốc đúng hạn hay không? Cơ thể có khá hơn một chút không? . . . . .

Trong nội dung anh đáp lại mỗi lần nhất định sẽ có một câu:

- Bà, em thật sự rất dài dòng! – Nhưng tin nhắn cô gửi đi nhất định sẽ gửi đáp từng cái. . . . .

Được rồi, cô thật sự là bà, nhưng cô thật sự vô cùng không yên lòng! Một đêm trước khi lên đường, gần như cả đêm nghe được tiếng ho khan của anh, nếu không phải là cả người mang hành lý bị anh đuổi ra ngoài, cô thật sẽ tính toán không đi.

Như vậy, phong cảnh đẹp hơn nữa, hành trình thú vị hơn nữa, cô vui vẻ thế nào được?

- Lại đang gửi tin nhắn cho bạn trai à? – Trước bữa ăn tối, cô gửi tin nhắn báo hành trình cho anh, nhân tiện nhắc nhở anh ăn cơm, bị bà chủ trêu chọc.

Cô từng giải thích rất nhiều lần rồi, Lương Văn Hân thật sự chỉ là bạn cùng phòng với cô, nhưng cũng không ai tin tưởng, lúc nào cũng thấy anh đi đón cô tan việc, ngày lên đường đó cũng là anh chờ cô đến tập trung ở cửa hàng, khó trách có lý không nói được, chỉ mong anh đừng tưởng rằng là cô đa mặt dày buông lời nói loạn.

Bốn ngày ngày rớt cuộc chơi cái gì, cô hoàn toàn không có ấn tượng, vừa về tới Đài Trung lập tức chạy thẳng về nhà, ngay cả ông chủ mời ăn thịt nướng cũng từ chối.

Mang theo hành lý nặng nề mở cửa chính ra, bên trong lại là một mảnh tối om, trong đầu của cô lập tức hiện lên tình hình lúc trở về khi hết nghỉ đông lần trước. . . . .

Lòng căng thẳng, cô bỏ hành lý lập tức chạy thẳng tới trước phòng anh:

- Lương! Anh có ở đây không?

Không nghe thấy bất kỳ tiếng động, cô gần như thô lỗ đẩy cửa phòng ra ——

Không có, anh không có ở đây!

Buông lòng lơ lửng xuống, cô thở phào nhẹ nhõm, tựa vào cạnh cửa, bắt đầu suy nghĩ nơi anh có thể đi.

Người đàn ông này là trạch nam, trừ làm giảng viên hướng dẫn kỹ thuật tạm thời ở trường đại học bên ngoài, nếu không cần thiết hầu như không bước chân ra khỏi nhà, vậy hiện tại anh sẽ đi đâu đây? Kiểm đồ ăn?

Dường như cũng chỉ còn sót lại khả năng này thôi.

Cô mở đèn lớn phòng khách ra, đến phòng bếp đi rót ly nước, còn chưa kịp ngồi xuống thở ra, lập tức chú ý đến tờ giấy đề ở dưới hộp điều khiển ti vi trên bàn trong phòng khách.

Lương Văn Hân ở bệnh viện đa khoa Nhân Tâm phòng bệnh số 521, nhanh chóng tới.

Cô không cách nào hình dung tâm tình lúc thấy tờ giấy kia, đầu trống rỗng, trên đường chạy tới bệnh viện, hoảng hốt đến cái gì cũng không thể suy nghĩ nhiều.

Cho đến khi đứng ở trước phòng bệnh, đẩy cửa ra nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt ngủ say thì nước mắt mới không thể nào ngăn chặn rớt xuống.

Đừng hỏi tại sao cô khóc, cô cũng nói không ra, chỉ là nhìn thấy hình ảnh anh một mình cô đơn nằm trên giường bệnh, chính là rất khổ sở, trái tim rất đau khổ.

Từng giọt nước mắt nóng ẩm, từ bàn tay bị cô ôm chặt dính vào bên má chảy xuôi xuống, đánh thức anh.

Lông mi giật giật, đôi diện khuôn mặt đầy nước mắt, anh nở một nụ cười yếu ớt:

- Đã về, du hoa chơi thích không?

- Không, không biết. . . . . - Cô khóc đến hơi thở không ổn định.

Anh than nhẹ:

- Không phải nói qua mười giờ mới có thể về đến nhà sao?

Cô hít hít lỗ mũi:

- Ông chủ mời ăn thịt nướng, em không đi, về trước.

- Tại sao không đi?

Anh còn dám hỏi!

- Anh nằm viện tại sao không nói cho em? - Rõ ràng cô gửi nhiều tin nhắn như vậy, bất kỳ một tin nào anh cũng có thể nói!

Anh chẳng hề để ý cười:

- Nói cho em biết để làm gì?

- Em có thể quay về chăm sóc anh! - Cô đáp phải không chút do dự. Anh luôn biểu hiện không sao cả, chỉ giống như không cần thận ở bệnh viện ngủ một giấc, cô nhìn càng khổ sở, nước mắt rơi càng nhanh.

- Ngủ giấc, cái này thì có cái gì hay mà khóc? - Một tay bị cô cầm, vươn cánh tay truyền nước biển kia ra muốn giúp cô lau nước mắt, bị cô lập tức dè lại.

- Anh không được lộn xộn.

- Vậy em đừng khóc. - Anh nghiêm túc đưa mắt nhìn cô, luôn là đôi mắt mang theo nụ cười châm chọc, giờ phút này chuyên chú không có một chút hài hước.

- Làm sao có thể không khóc? Anh không biết em đang đau lòng sao? Biết rõ cơ thể anh không thoải mái còn bỏ anh lại không trông nom, một mình chạy đi chơi thật vui vẻ. . . . . - Bất kể anh nói thế nào, cô đều nên kiên trì không đi mới đúng, hiện tại thì cô rất giận chính mình!

Anh bật cười:

- Em cũng không phải là ai của anh, không có cái nghĩa vụ bảo vệ thân thể anh khỏe mạnh vạn sự như ý đó chứ?

Cô không phải là ai của anh. . . . .

Đúng, cô không phải là ai của anh, là cô tự mình đa tình, trong lòng luôn quan tâm anh, theo bản năng đặt anh ở vị trí thứ nhất.

Lương Văn Hân thủy chung không chớp mắt chăm chú nhìn cô, không bỏ qua ảm đạm trong mắt cô, như có như không thở dài, nói lầm bầm:

- Quả nhiên là ngu ngốc mà. . . . .

- Cái —— - Không đợi cô hiểu ý, bờ môi ấm áp, anh ấn xuống nhiệt độ thuộc về mình, trần trọc dò mót.

Cô khiếp sợ, trừng lớn mắt, bản năng muốn lui về phía sau, hình như anh cũng liệu được phản ứng của cô, lòng bàn tay nâng ở sau đầu cô, đè cô về phía anh, làm nụ hôn này sâu hơn.

Kỹ thuật hôn môi của anh cực tốt, quấy nhiễu đến đầu óc cô rồi một nụ, hấp dẫn đến không cách nào suy tư đến chuyện râu ria nhỏ "tại sao anh muốn hôn cô" nữa, hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn sâu đầy dục vọng ti mỉ, rối loạn hô hấp, rối loạn nhịp tim.

"Nụ hôn đầu." Kết thúc nụ hôn này, anh nói thẳng ra, không nghi ngờ chút nào. Đây tuyệt đối là nụ hôn đầu của cô, phản ứng không lừa được người.

". . . . ." Cô thờ nhẹ, mắt to mê mang nhìn lại hắn, không biết chiều nay là chiều nao.

Quá ngây ngô. Ngây đến mức —— tim nguội lạnh đóng băng của anh bị mềm hoá thành một trận hồ đồ.

- Tại sao. . . . . anh. . . . . tại sao. . . . . - Cô cũng sờ, nói không ra một câu nói hoàn chỉnh.
- Nét mặt của em muốn anh hôn em — Đáng về uất ức đáng thương, như bị vứt bỏ như thế.
- Á! - Hai tay cô ôm lấy gò má. Có sao? Cô có toát ra rất nhiều buồn bã sao?
- Cô bé nhỏ, em muốn theo đuổi anh sao?
- À. . . . . - Chuyện như vậy biết là được, nói ra có nhiều lúng túng.
- Có, có rất rõ ràng sao? - Cô cho rằng cô rất kín đáo, cũng còn chưa có ra tay, sao anh lại biết rồi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Chương 4.3

- Em quá non nớt. - Khi cô ở vườn trẻ chơi trò "ta và ngươi là một nước, ngươi không thể chơi với người khác" thì không biết anh đã cùng với phụ nữ lần được mấy vòng ở trên giường rồi, loại yêu đương mằm đầu cấp non giống như cô này, nổi lòng làm sao có thể giấu giếm được qua mắt anh.

- Đúng đấy, em đúng là non. - Cho rằng anh lại muốn đùa cợt cô, ai ngờ thái độ anh nghiêm túc nói một câu ——

- Theo đuổi sao đây? Em muốn cái gì?

- Cái gì là muốn cái gì? Hỏi như vậy rất kỳ quái, theo đuổi anh đương nhiên là muốn bạn trai, chẳng lẽ là ăn cơm. . . . . - Ách, nói như vậy hình như kỳ quái hơn, không nhận được nghĩ đến thứ rất tình sắc, cô đỏ gò má.

Xong rồi, anh sẽ càng cười nhạo cô đến thương tích đầy mình hơn. . . . .

- Được.

Hả? Quan Tử Dung đã chuẩn bị bị cái miệng độc làm nhục một lần nữa, bị câu trả lời của anh làm cho sừng sốt dữ dội.

- Được, được cái gì? - Hỏi rõ ràng thì tốt hơn, tránh cho tự mình đa tình rồi mất hồn rồi.

- Cái gì cũng được. Em muốn quan hệ gì, đều có thể. Chỉ cần em không phải khóc.

Anh sẽ có thể thương lượng. . . . . thật tốt một chút hay không?

Quan Tử Dung thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ), không nhận được hoài nghi mình đang nằm mộng.

- Thật. . . . . có thể không?

- Có thể.

- Vậy. . . . . em có thể ôm anh được không?

- Ôm đi.

Cô cẩn thận đặt tay ở bên hông anh, nghiêng người nhẹ nhàng gối mặt tựa vào bả vai anh.

- Vậy về sau em không muốn đi chơi, có lập trường nói muốn ở lại chăm sóc bạn trai, sẽ không ngại phiền đuổi em ra khỏi cửa có đúng không?

Nghe, thật đúng là uất ức đầy bụng mà! Anh cười khỏ.

- Em không muốn đi, vậy thì không cần đi.

- Này, vậy em sẽ nói cho anh biết. . . . . - Cô nhỏ giọng, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: Em thích anh, rất thích, rất thích đó. . . . .

Anh chậm chạp không có tiếng đáp lại, cô lo lắng giương mắt nhìn trộm anh.

- Anh —— không cần tình yêu có phải không?

Đúng. Anh không hề muốn tình yêu, nhưng cố tình người đó là cô, anh không cần tình yêu, là cô muốn cho anh. . . . .

- Em vui vẻ là tốt rồi. Cô bé nhỏ, anh rất sợ em khóc. - Anh không biết, tình yêu sẽ đưa bọn họ đi đâu, tương lai có quá nhiều biến số không biết, giờ khắc này, anh chỉ nghĩ đến, không muốn có ánh sáng buồn bã trong mắt cô, không muốn dạy cô thất vọng d d l-ê q/ủy đ?ôn.

- Sẽ không đâu. - Lần đầu, chủ động gần gũi anh, nhanh chóng chạm môi một cái trên má anh, sau đó giống như làm chuyện xấu, xấu hổ tránh về bả vai anh - Anh đừng cự tuyệt em.. em cũng sẽ không khóc.

Đã thử nghiệm kiến thức các loại ham muốn trần trụi cấm kỵ trưởng thành trong thế giới, kiểu hôn không phóng khoáng này, ngay cả tán tỉnh cũng không thể gọi, lại ngoài ý muốn làm ấm tim.

- Ủ. - Anh đáp nhẹ tiếng. Nói nhiều lời như thế, thể lực có hơi tiêu hao, anh mệt mỏi nhắm mắt lại - Để cho anh ngủ.

- Được, anh ngủ, em sẽ ở bên cạnh cùng với anh.

Mặc dù từ đầu đến cuối anh không hề nói một câu thích cô, nhưng người này để ý cảm nhận của cô, chỉ cần cô vui vẻ, hết thấy là thái độ mặc cô ta cần ta cứ lấy, không phải là thích biểu hiện sao?

Cô quyết định đem những lời nói không có chút tình, len lén coi thành lời ngon tiếng ngọt mà trân quý.

Trước khi ngủ, cảm giác bờ môi đụng chạm âm ấm, cùng với, năm ngón tay nắm lấy quần quýt vững vàng kiên định, anh biết, lúc này trong mơ sẽ không còn có ác mộng như trước.

Ai cũng không có tâm tư chú ý bóng dáng ở cửa phòng bệnh, lặng lẽ đứng nghiêm hồi lâu, lui ra không tiếng động, không đi quấy nhiễu hai người gần bó.

Cô không nuốt lời, mỗi hồi mở mắt ra, cô ng chưa bao giờ để anh không tìm được cô, giống như một bước cũng không hề rời đi, còn luôn luôn kèm theo thức ăn ngon nóng hổi.

Thức ăn này rốt cuộc là ở đâu ra?

Cô cười cười nói:

- Tự em nấu! Anh ngã bệnh cần bổ sung dinh dưỡng, em không muốn tùy tiện dùng ăn ở bên ngoài. Đúng rồi, ngày mai anh muốn ăn cái gì?

Bạn gái tân nhiệm mới ra lò bận rộn kinh khủng, vừa cho ăn, vừa gọt trái cây, ngay cả bình chuyện cũng học xong thay thế nào.

Anh hỏi cô:

- Trường học đâu? Mấy ngày rồi em không có lên lớp, không cần học bằng sao?

- Không sao. - Cô đi học vốn cũng không phải là vì học bằng. Lần đầu tiên, nhìn thấy một mình anh phát sốt cao, bị vứt bỏ ở trong bóng tối; lần thứ hai, là hình ảnh anh cô đơn nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. . . . . đau lòng như vậy, cô không bao giờ muốn trải nghiệm lần thứ ba, cô muốn luôn ở bên cạnh anh, không để cho anh có cơ hội được cần nuốt cô đơn.

- Anh khát không? Có muốn uống trà hạnh nhân hay không? Hay là ăn quả nho? Em giúp anh lột vỏ. . . . .

- Chớ gấp, dựa sát chút. - Thằng cấp làm bạn gái đến nay, gắn liền với thời gian ba ngày mười tám giờ bốn phút lẻ tám giây, kể từ lần đầu tiên ngây ngốc nghe lời tiến lên, sau khi bị anh hôn đến đầu óc choáng váng, cô đã hiểu dụng ý câu nói này của anh, mặt đỏ lên xấu hổ đón lấy anh, tùy anh tận tình cảm dỗ giữa răng môi.

Tiếng gõ cửa quy luật ở phía sau vang lên, cô vội vàng muốn lui ra, bị anh giữ chặt vững vàng, kiên quyết hưởng dụng hết mỗi một tác ngọt ngào bên trong khoang miệng của cô.

Tiếng cửa mở truyền đến, nhưng phía sau thủy chung yên lặng, chờ khi anh rút cuộc nguyện ý buông cô ra, cô đã đỏ mặt đến sắp tụ huyết não, xấu hổ không ngẩng đầu lên gặp người được nữa.

Hơn nữa —— người tới nghe nói là bạn tốt có giao tình vài chục năm với anh.

Sau đó cô mới biết, người kịp thời đưa Lương Văn Hân đến bệnh viện là anh ta, tờ giấy trên bàn cũng là anh ta để lại.

Lương Văn Hân đang ngủ thì anh ta đã tới một lần, thấy cô đang chăm sóc anh, không nói gì liền lặng lẽ xoay người rời đi.

Cũng còn chưa có cơ hội chính thức giới thiệu lẫn nhau, cũng làm người ta nhìn thấy hình ảnh như vậy, cô xấu hổ mà muốn tránh anh ra, để cho anh và

bạn tốt cùng hàn huyền một chút, cố tình là năm ngón tay Lương Vắn Hân nắm chặt, kiên quyết giữ cô lại ở bên người.

Viên Mạnh Trinh nhìn thẳng anh, vẻ mặt phức tạp:

- Anh tới thật?

- Như anh thấy. - Lương Vắn Hân đáp lại.

- Anh hi vọng tôi nói gì?

- Cái gì cũng không phải nói, chỉ cần chúc phúc tôi thì đủ rồi.

- Nếu như đây mới thật sự là điều anh muốn, được, tôi chúc phúc cho cả tôi và anh. Hi vọng của anh lần này, đúng.

Có qua có lại, về mặt hai người đàn ông này đều bí ẩn ý vị sâu xa, cô tự nhận tuệ căn chưa đủ, không ngộ ra đạo lý huyền diệu, cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Người đàn ông nói xong, lẳng lặng xoay người rời đi, mà Lương Vắn Hân lại có thể không bắt ngờ một chút nào, thậm chí không có giữ người.

Đây là bạn tốt sai vật của anh à?

Quả nhiên vật hợp theo loài, Lương Vắn Hân kết bạn cũng không thể bình thường chút nào.

Cô nhanh chóng đuổi theo ra ngoài, ở ngoài phòng bệnh gọi anh ta lại.

- Cái đó —— - Mở miệng, mới phát hiện ra mình hoàn toàn không biết được tên của đối phương – À thì, tôi chỉ muốn nói, cảm ơn anh.

Cô cảm thấy, giao tình của người này và Lương Vắn Hân không phải bình thường, bất luận là loại nào, cô đều chân thành cảm kích người tốt thật lòng đối với Lương Vắn Hân này.

Bước chân Viên Mạnh Trinh dừng lại, quay đầu nhìn cô chăm chú, trầm giọng nói:

- Xin đối xử với anh ấy thật tốt, anh ấy bị rất nhiều đau khổ trong tình yêu.

Cô há miệng, đang muốn hỏi chút gì đó, anh ta đã xoay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 12: Chương 5.1

Gần đây, trên mặt Quan Tử Dung lúc nào cũng mang theo nụ cười ngọt ngào, bị Lương Vắn Hân nhạo báng:

- Làm gì cười đến ngu xuẩn như vậy?

Cô đáp lại anh:

- Anh không hiểu đâu..., cái này gọi là người gặp chuyện tốt tình thần thoải mái.

Lương Vắn Hân xuất viện, cô trở lại trường học đi học, Chiêm Tuệ Dung chủ động tới làm hòa, nhận lỗi với cô, nói là nhất thời xúc động hiểu lầm cô.

- Nhưng . . . . . tớ thật sự kết giao với Lương Vắn Hân. . . . . - Cô chần chừ nói. Nhớ khi đó biết cô thích Lương Vắn Hân, tiểu Tuệ rất tức giận, nhưng cô thật không có trong ngoài không đồng nhất, khi đó còn chưa biết mà. . . . .

Chiêm Tuệ Dung sùng sốt một chút, cười đầy cô một cái.

- Bà tám nữa! Đây là chuyện tốt, cậu khẩn trương cái gì?

Thấy nụ cười tiểu Tuệ không ngăn cách, lúc này cô mới an tâm.

Bạn bè xoay chuyển, tình trường cũng như ý nguyện ở chung một chỗ với người trong lòng, giống như chuyện gì cũng tốt rồi, làm sao có thể không vui? Hoàn toàn là nằm mơ liên tục cười trộm.



Cùng ở chung một mái nhà, thiếu một loại cảm giác tình lữ thần bí lúc ban đầu yêu nhau, nhưng lại nhiều loại người thân chăm sóc săn sóc lẫn nhau và ám áp hơn, tình cảm tăng cường nhanh chóng.

Thân phận trở thành tình nhân, rất nhiều việc cũng bị mất cảm kỳ, sau khi tắm xong, cô có thể tựa sát vào nhau cùng nhau xem phim, có thể nắm lấy tay đến siêu thị mua thêm đồ dùng hằng ngày, có thể thảo luận thực đơn bữa ăn tối, cùng chơi đùa nấu một bàn thức ăn sắc hương vị không ta gì, sau đó ăn rất vui vẻ. . . . .

Bọn họ dường như nhảy vọt qua một đoạn rất dài rất dài, giống như là ước hẹn, giai đoạn lui tới bồi dưỡng tình cảm gì đó, trực tiếp nhảy đến cuộc sống ở chung một nhà.

Mặc dù nói như vậy rất xấu hổ, nhưng trong lòng cô thật ra thì tuyệt không bài xích tiến hơn một bước quan hệ thân mật với anh trong cảm giác của cô, bọn họ đã rất quen thuộc rồi, chỉ là. . . . . anh hình như không có động tình gì, nhiều nhất hôn cô, ôm cô, không hề có đòi hỏi tiến thêm một bước nhiều hơn.

Cũng bởi vì ở cùng một chỗ, rất nhiều chuyện tình nhân lúc lui tới sẽ không biết, cô đều rõ ràng, bao gồm thói quen của anh, bao gồm cuộc sống của anh, còn bao gồm——ác mộng ban đêm liên tiếp của anh.

Trước kia, thỉnh thoảng cũng sẽ như thế, nhưng sẽ không thường xuyên như vậy, giống như—— kể từ khi qua lại với cô, tần số anh mơ ác mộng tăng lên, ban đêm sẽ luôn nghe được tiếng anh nói mơ thức dậy.

Cô vụng trộm lo lắng, cũng không dám hỏi thăm, sợ hãi ngấm ngầm này thể hiện những thứ đã qua vô cùng không muốn nhớ lại, anh không muốn đề cho cô biết, thì cô giả bộ ngu ngốc.

Vì vậy, cô có thói quen ban đêm ngủ không khóa cửa nữa, chỉ khép hờ, quan tâm tình trạng của anh.

Loại tình trạng này kéo dài gần một tháng, một đêm nào đó lại bị tiếng nói mơ khổ sở của anh làm tỉnh giấc, cô không thể nào ngủ, suy nghĩ cả đêm, sau đó đêm hôm sau trước khi ngủ, ôm gối đến gõ cửa phòng anh, nụ cười ngọt ngào nói lên yêu cầu:

- Bạn trai thân ái, có thể ngủ chung với anh không?

Con mắt anh chuyển màu đậm, nhúu mày cười nói:

- Rốt cuộc biết được xấu hổ, biết làm một xử nữ hai mươi tuổi là một chuyện rất xấu hổ với tổ tiên?

Sắc mặt cô đỏ lên.

- Ai đang nói với anh cái đó! Em chỉ là muốn ngủ, ngủ mà thôi! Hiểu chưa?

Anh nhún nhún vai.

- Em muốn ngủ với anh, để cho em ngủ là được, không cần kích động như vậy.

Dấu chấm câu của anh hình như hạ lộn chỗ, là lạ, cô nào có muốn ngủ với anh. . . . .

Tựa như thường ngày, chỉ cần là cô nói ra yêu cầu, anh không hề phủ quyết.

Người bạn trai này của cô. . . . . dường như so với người khác còn là cầu được ước thấy, cho tới bây giờ, bọn họ chưa từng như một đôi tình nhân ồn ào ý kiến, cãi vã cái gì, anh hoàn toàn cái gì cũng xuôi theo cô, ồn ào lên mới là chuyện lạ.

Được cưng chiều đến chân trời đi cảm giác rất hạnh phúc..., nhưng càng lâu ngày, cảm giác là lạ ở chỗ nào đó, anh đối với cô, dường như xem xét cẩn thận lại, dùng hết khả năng thỏa mãn cô, cơ hồ không có tâm tư của mình, như vậy đúng sao?

Qua lại thế này, áp lực anh rất lớn chứ? Cho nên, mới có thể hàng đêm gặp ác mộng sao?

Có mấy lần ban đêm tỉnh lại, phát hiện anh luôn không ngủ, chống tay yên lặng đưa mắt nhìn cô, đầu ngón tay sờ nhẹ bên má cô, thấy cô tỉnh lại, thật thấp giọng hỏi một câu:

- Dung, em vui không?

Đáy mắt anh lo sợ không yên, có một tia không xác định, giống như sợ mình làm được không đủ, không đủ để che chở cô.

Cô không biết, anh đã từng từng gặp phải cái gì, cảnh giác sợ hãi đối với tình yêu như thế.

Đau lòng về mặt anh lúc đó, cô kích động liền ôm anh, chủ động hôn anh, dâng mình lên.

Anh hơi ngạc nhiên:

- Em muốn?

- Ủ. - Không bởi vì tình dục, mà vì một đêm này, làm trái tim người đàn ông cô yêu sợ hãi, khiến cô muốn dùng toàn bộ bản thân tự yêu thương anh, dùng nhiệt độ chân thật an ủi, sưởi ấm cho linh hồn hoang hốt của anh.

Đây là đêm đầu của cô, cảm giác lửa nóng thuộc về anh xâm nhập da thịt, cũng xâm nhập tình cảm mỏng manh yếu ớt của cô, anh dịu dàng không thể tin được, cẩn thận không làm đau cô, cho cô che chở và vui vẻ hoàn toàn.

Cô ôm lấy anh thật chặt, vì xúc động thân mật cực hạn trong nháy mắt đó mà đôi mắt đầm lệ sưng mù.

Cô nghĩ, cô có thể hiểu vì sao phụ nữ đều khó mà dứt bỏ quyến luyến đối với người đàn ông đầu tiên, chưa có một khắc nào mà cô hiểu rõ tâm ý của mình, kiên định như vậy ——

Cô yêu anh, thật sự yêu.

Thì ra tâm tình yêu một người là như vậy. Cái đó sao bắt án, cô nghĩ sẽ đem tất cả những gì mình có cho anh hết, trấn an tâm hồn lưỡng cuống, chỉ mong đôi lấy nụ cười thật lòng của anh.

Vì vậy, khi ban đêm anh lại bị ác mộng đánh thức, cô lại dùng hai cánh tay của mình ôm lấy anh, một lần lại một lần.

- Anh đánh thức em sao?

Cô lắc đầu, thay anh lau mồ hôi lạnh trên trán, rốt cuộc không nhận được hỏi ra lời:

- Rốt cuộc anh đang sợ cái gì?

Cô có thể cả đời cũng không hỏi, nhưng không có biện pháp ngồi tâm hồn anh chịu thống khổ đau đớn, anh nhất định không biết, trong giấc mộng anh tháo xuống nguy trang khi đó ni non vụn vỡ, có nhiều tuyệt vọng vô dụng, bất kỳ một người phụ nữ nào thương anh, làm sao có thể làm bộ như không có chuyện này?

Lời nói vừa hỏi khỏi miệng, cảm giác thân thể anh cứng lại, kéo hai cánh tay cô ôm ra, vén chăn xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Chương 5.2

- Anh đánh thức em sao?

Cô lắc đầu, thay anh lau mồ hôi lạnh trên trán, rốt cuộc không nhận được hỏi ra lời:

- Rốt cuộc anh đang sợ cái gì?

Cô có thể cả đời cũng không hỏi, nhưng không có biện pháp ngồi tâm hồn anh chịu thống khổ đau đớn, anh nhất định không biết, trong giấc mộng anh tháo xuống nguy trang khi đó ni non vụn vỡ, có nhiều tuyệt vọng vô dụng, bất kỳ một người phụ nữ nào thương anh, làm sao có thể làm bộ như không có chuyện này?

Lời nói vừa hỏi khỏi miệng, cảm giác thân thể anh cứng lại, kéo hai cánh tay cô ôm ra, vén chăn xuống giường.

Bóng vàng dưới ánh đèn, hắt đứng nghiêm ở trước cửa sổ bóng dáng của, cô tuyệt mà thể lương, vậy là ai cũng phát không đi cô đơn. Một khắc kia, nàng cảm thấy mình cùng hắn cự ly thật là xa xôi, hình như, nàng chưa bao giờ từng đã đến chỗ đó, đụng chạm lấy tim của hắn ——

- Anh có muốn. . . . . đi gặp bác sĩ tâm lý không? - Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, trong lòng anh có nút không giải được, ban đêm luôn ngủ không ngon, cơ thể của anh đã đủ tệ, không chịu nổi nhiều hành hạ tinh thần hơn.

Anh yên lặng hồi lâu, hồi lâu, lời nói ra cũng là ——

- Anh nghĩ, chúng ta vẫn cứ chia phòng ngủ đi. Anh không muốn ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ của em.

Đây không phải là vấn đề ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ! Anh cho là mới bắt đầu tại sao cô muốn tới đây ngủ với anh? Chính là không muốn một mình anh bị vây trong ác mộng khó có thể thoát thân, cô muốn ôm anh, cho anh sức mạnh vững vàng, nhưng bây giờ nhìn lại, hình như cô làm rất tệ, nút thắt chặt của anh cô không giải được, anh thậm chí cái gì cũng không nguyện ý nói cho cô biết.

Hôm nay chia phòng, còn lần tới? Có phải là nói chia tay hay không?

Khi anh xoay người kéo cửa phòng ra thì âm thanh thật thấp của cô truyền đến từ sau lưng ——

- Tiếp nhận cảm tình của anh, khiến cho anh rất khó khăn ư?

Anh ngạc nhiên, quay đầu nhìn cô.

- Sao em nghĩ như vậy?

Cô cười khổ.

- Anh không cần gạt em, em có mắt, cũng có cảm giác, anh không hề vui.

Cô chưa từng quên, ban đầu không phải anh muốn tình yêu, cô không thể nào không cảm thấy, lui tới cùng cô đối với anh mà nói là quyết định vô cùng khổ sở, mới có thể khiến anh có áp lực lớn đến mức ác mộng liên tiếp vào ban đêm.

Nếu như anh không có biện pháp vượt qua điểm này, bọn họ tiếp tục như thế nào? Cô cho anh thứ đáng sợ nhất, anh ép buộc mình tiếp nhận, thỏa mãn tất cả hy vọng của cô, nhưng chỉ có một mình cô vui vẻ hẳn không đủ, mộng đẹp của cô là xây dựng trên nỗi đau khổ của anh, dung túng như vậy, làm thế nào lại là hạnh phúc?

Anh không nói.

Yên tĩnh giống như trầm mặc tràn ngập lẫn nhau, mà anh ngay cả một câu phản bác giải thích cũng không nói ra.

Sự thật, rõ ràng như vậy.

Anh, quả thật không hạnh phúc; anh, đúng là miễn cưỡng bản thân.

Tình yêu, mới là căn nguyên làm anh thống khổ.

Nụ cười của cô, mỗi một ngày yên lặng.

Rõ ràng tình yêu cuồng nhiệt là chuyện ngọt ngào nhất thế giới, nhưng cô một chút xú tư vị hạnh phúc cũng không cảm thấy.

Tâm sự của cô nặng nề, Chiêm Tuệ Dung đã nhận ra, cười nhạo báng cô:

- Hi, cô gái nhỏ may mắn nhất khắp thiên hạ, đang phiền não bạn trai quá thương cậu, hạnh phúc đến không biết nên làm thế nào phải không?

Cô không còn hơi sức nâng mắt.

- Chớ giấu cợt tớ, tớ bây giờ đang mê mang không biết nên sao làm sao mới phải.

- Mê mang cái gì? Không phải Lương Văn Hân đối với cậu rất tốt? - Đây chính là người phụ nữ được yêu nhiều quá mà buồn trong truyền thuyết sao?

- Nhưng tớ cảm thấy được, anh ấy dường như có tâm sự rất nặng nề, hỏi anh ấy anh ấy lại không nói cho tớ. Tớ cảm nhận được. . . . . tớ giống như đang ép buộc anh ấy lui tới với tớ, làm cho anh ấy rất khó khăn.

Chiêm Tuệ Dung suy nghĩ một chút.

- Anh ấy có từng nói yêu cậu không?

Cô sững sờ.

- Không có. - Chưa từng có.

Mới bắt đầu, là cô cho rằng, tình cảm cũng không nhất định cần nói ra miệng, quan trọng là làm thế nào, hôm nay hỏi tương lại, không phải là anh không nói, mà là. . . . . mình có lẽ cũng không rõ ràng?

Tồn tại mà không nói, và không xác định có tồn tại hay không, đó hoàn toàn là hai việc khác nhau.

- Chuyện giữa các cậu, tớ là một người ngoài hẳn không nên nói quá nhiều..., nhưng cho tới nay, tớ luôn cảm thấy cái gì anh ấy cũng thuận theo cậu, thuận đến có điểm không giống như đang đối đãi với bạn gái, vậy thật sự là tình yêu sao? Tớ không thể thay cậu phán đoán, tình cảm là cậu đang cố, anh ấy có phải thật yêu cậu không, chính cậu cảm giác chuẩn nhất, tớ chỉ có thể nói, nếu như ở chung một chỗ hai người đều không vui vẻ, vậy còn không bằng chia tay sáng khoái, cần gì hành hạ lẫn nhau, tối thiểu trước kia làm bạn bè cũng không có những phiền não này, có vài người thích hợp làm bạn, không thích hợp làm người tình.

Chia tay? ! Quan Tử Dung đột nhiên chấn động.

Chia tay với Lương Văn Hân, chuyện như vậy cô chưa từng hề nghĩ ngợi!

- Đầu tờ thật là đau, tiểu Tuệ, cậu để cho tớ suy nghĩ thật kỹ một chút.

Chiêm Tuệ Dung nhún nhún vai.

- Vậy cũng tốt, tự cậu hiểu rõ ràng, tớ đi về trước đây.

Không phải anh thật sự yêu cô? Những lời này, ngay từ trước khi tiểu Tuệ nói, cô cũng đã tự hỏi mình lặp đi lặp lại trăm nghìn lần.

Anh đối với cô rất tốt, cưng chiều tới cực điểm, nhưng cái này chẳng lẽ đã đại diện cho tình yêu rồi sao? Ba mẹ cũng cưng chiều cô, anh chị cũng đối với cô xin gì được nấy, cưng chiều và tình yêu, trước đến giờ luôn không thể vạch lên ngang bằng, tình cảm có quá nhiều diện mạo, trừ tình yêu, còn có tình thân, tình bạn. . . . . rất nhiều rất nhiều, tình cảm anh đối cô, là loại nào?

Ở cùng hơn một năm, cô cũng hiểu ít nhiều, người đàn ông này nhiều tịch mịch, lại sợ cô độc một mình cỡ nào, bởi vì cái ngày đó, cô hết nghĩ đồng trở lại, chăm sóc anh bị bệnh, cho anh khát vọng ấm áp và quan tâm, thái độ của anh từ một ngày đó trở đi, sinh ra biến hóa vì điều.

Sau đó ở bệnh viện trở về ít lâu, khi tỉnh lại người bên cạnh là cô, anh rất tự nhiên liền hỏi cô cần cái gì?

Thật ra thì mặc kệ lúc ấy đáp án của cô là gì, anh cũng sẽ đồng ý nhỉ? Anh chỉ đang thuận theo tâm ý của cô mà làm, không nhất định thật là anh muốn.

Nói một cách thẳng thừng, đây chẳng qua là một loại tình cảm lệ thuộc và phó thác lúc cô đơn, khi anh bị cô độc vô cùng vô tận cắn nuốt thì mặc kệ người vờ tay chính là ai, anh cũng đều quý trọng nắm chặt tất cả.

Anh chỉ ừ, bị tịch mịch mờ mắt, tham luyến ấm áp cô cho.

Đó không phải là yêu.

Nhưng bởi vì cô thương anh, muốn cho anh tình yêu, cho nên bọn họ thành quan hệ thế này.

Một người e ngại tình yêu, sao có khả năng lại đi yêu ai đó? Ban đầu cô vị vui sướng làm choáng váng đầu óc, lại bỏ quên điểm này.

Như vậy, so với vợ vét có sự khác biệt gì? Bởi vì cô theo đuổi anh, chủ động bày tỏ tình cảm, cho nên anh ép buộc mình tiếp nhận, khi áp lực lớn đến mức tâm linh không cách nào chịu đựng gánh nặng nữa thì mới có thể khiến cho tình yêu đi qua thành bóng ma quẩn lên người anh, ban đêm ác mộng liên tiếp.

Cô hình như có chút hiểu tâm tình của anh.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 14: Chương 5.3

Cô yêu, lại tạo thành gánh nặng phiền toái, cô không thể nào không cảm thấy mình quá ti tiện. . . . .

Lại một lần nữa ngửa đầu nhìn đồng hồ treo tường, mười một giờ đúng.

Cô bé nhỏ đi đâu? Vừa mới đến hiệu sách cô làm, ông chủ nói cô sắp xếp nghỉ ngơi, hoàn toàn không đi làm, lịch học hôm nay cũng chỉ có nửa ngày, rốt cuộc cô ở nơi nào?

Cô chưa từng về nhà trễ như vậy, cho dù về muộn, cũng nhất định sẽ gọi điện thoại nói cho anh biết, anh mới gọi mấy cú điện thoại, đều là trạng thái tắt máy.

Lương Văn Hân suy nghĩ một chút thấy không ổn, cầm chìa khóa ra cửa, muốn ra gần đây tìm một chút.

Vừa đi ra khỏi nhà, bước chân dừng lại, bóng dáng đang muốn nhấn chuông này, làm ngờ ngạc tất cả các động tác của anh.

Cô không bắt xe buýt, một mình đi chậm rãi, vừa đi, vừa nghĩ rõ ràng.

Cô hiện tại, đầu hỗn loạn một đồng.

Rất nhiều chuyện, không nghĩ rõ ràng thì rất mơ hồ, cẩn thận thăm rút tờ bóc vỏ đến rõ ràng, ngược lại sợ đến tình nguyện trốn tránh, cái gì cũng không

biết tất sẽ không bối rối.

Nếu như, anh thật không thương cô, cô phải làm sao?

Ngu ngốc là một loại hạnh phúc, một khi hiểu, làm thế nào có thể vì duy trì hạnh phúc giả tưởng của mình, không nhìn anh miễn cưỡng và khổ sở?

Cô, một mực cường cầu, chỉ là tự mình chưa từng thấy rõ thôi.

Đến gần cửa nhà, cô cúi đầu tìm kiếm cái chìa khóa, xúc chuối vật thể kim loại lên đồng thời ngẩng đầu, cũng ngừng bước chân, giật mình nhìn lại đôi nam nữ ôm nhau phía trước

Đây thật sự là tình tiết xung đột xen ngang thiết yếu của tất cả phim bộ Trung. Quan Tử Dung ngồi trong phòng, bất đắc dĩ nghĩ.

Mặc dù sau đó Lương Văn Hân ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô phía trước, lập tức gạt tay quần ở thắt lưng anh ra, kinh ngạc kêu: "Dung ——"

Cô không nói gì, chỉ bình tĩnh đáp một câu:

- Anh có bạn sao? Vậy em đi lên trước.

Biết rõ đây là tình tiết hiểu lầm cũ kỹ thông dụng, trong lòng vẫn cảm thấy rất là khổ sở. Không phải cô hiểu lầm cái gì, mà là bị ai phát hiện, cô ngay cả lập trường hiểu lầm cũng không có.

Nếu như không phải là người đã từng rất thân mật, ngay cả một mảnh vạt áo của đối phương anh cũng không đụng tới. Cô gái kia —— thành thực phóng khoáng, xinh đẹp động lòng người, tất nhiên từng có một đoạn với anh.

Người kia, có thể khiến cho anh rộng mở trái tim, không e ngại tình yêu nói chuyện yêu, còn cô lại chỉ có thể làm anh khổ sở, cô cảm thấy, bọn họ hoàn toàn không phải đang nói yêu, chỉ là mình cô đơn phũ phàng, đơn phương thương anh mà thôi.

Cô cảm thấy mình quá thất bại, thất bại đến quá thảm hại.

Không nhận được, nước mắt liền rơi xuống.

Sau đó Lương Văn Hân đi vào trong phòng, thấy cô ngồi ở mép giường yên lặng rơi lệ, anh không nói một câu, yên lặng khác thường ngồi một góc.

- Sao không nói lời nào? Không phải anh tới để giải thích sao? – Cô hít hít lỗ mũi.

- Em muốn nghe cái gì?

- Người đó. . . . . là bạn gái trước?

- Đúng.

- Anh từng thích cô ấy?

- Ủ. - Không thích, làm sao lui tới?

Cô lau lau nước mắt, cố nặn ra nụ cười, muốn cho mình biểu hiện ung dung rộng lượng một chút.

- Vậy sau tại sao phải chia tay?

- Em có thể tưởng tượng loại tình tiết kịch bi ời nhất, cô ấy và người đàn ông khác lên giường, bị anh bắt quả tang. Bọn anh rất lâu không có liên lạc.

Người phản bội dâ thương như vậy, có bao nhiêu tình cảm khắc sâu cũng không còn sót lại chút gì chứ?

- Vậy. . . . . em đây? - Cô chần chừ một lúc, vẫn hỏi.

- Em cái gì?

- Anh yêu em à? - Anh có thể không chút do dự nói yêu bạn gái trước, như vậy đối với cô, chính anh có rõ ràng đó là dạng tình cảm gì hay không?

Lúc này, anh trầm mặc, chậm chạp không trả lời được.

- Muốn anh nói như vậy, rất khó khăn, thật sao? Lương, anh chưa bao giờ nói cho em biết, anh ôm chặt em là có tâm trạng gì. Em muốn, thật ra không phải anh cẩn thận che chở, mà là ở trong thế giới tình cảm, một ánh mắt anh nhận định, kiên quyết, nhưng mà, chưa từng có. . . . . Anh khiến cho em không biết làm thế nào, anh biết không?

Anh khiến cho cô, không biết làm thế nào?

- Em hi vọng . . . . . nghe anh nói cái gì? – Phải thế nào, để cho cô tốt hơn chứ?

- Không phải là em hy vọng nghe được cái gì, mà là anh muốn nói cho em biết cái gì? Lương, anh chưa từng nói với em gia đình của anh, quá khứ của anh, tình cảm của anh, tất cả thứ thuộc về anh, em đều không biết. . . . .

Anh chấn động, đáy mắt hiện thoáng qua đau đớn:

- . . . . . Không cần, cái đó rất bản, em không cần biết. . . . .

Một khi nói rồi, anh sẽ không biết làm sao đối mặt với cô, cô tuyệt đối không cách nào tiếp nhận anh như vậy, bọn họ thật sự. . . . . chỉ có thể chia tay.

Đúng rồi, chính là đoạn quá khứ khiến cho anh không bao giờ yêu nữa, không dám yêu. Cô nhìn vào linh hồn đau đớn bị khốn ở đáy mắt đạo kia, lồng ngực đau đớn, im lặng rơi lệ.

- Anh có nghĩ tới hay không, anh một mực dùng tâm trạng cảnh giác sợ hãi đối mặt em... em phải làm sao? Mỗi đêm nhìn anh gặp ác mộng, em có tâm tình gì? Sự thật em yêu anh, lại là nguồn gốc tạo thành ác mộng hàng đêm không ngừng của anh, cảm giác của em có bao nhiêu khó chịu? Ngay cả khi em ôm anh chặt hơn nữa, lòng của anh vẫn cách em thật xa xôi, cho tới bây giờ em cũng chưa từng đụng chạm qua, cái loại cảm giác không đi vào được trong lòng anh, rất khó sở anh biết không?

Anh khiến cho cô. . . . . rất khổ sở? !

Lương Văn Hân khiếp sợ, kinh ngạc.

- Anh . . . . . không biết. . . . . Anh cũng không muốn tổn thương em . . . . . - Anh rất nỗ lực, đã dùng hết toàn lực muốn bảo vệ thủ hộ nàng, còn chưa đủ sao?

Cho nên, cô không cười nữa; cho nên, cô rơi nước mắt trong tình yêu. Lẽ nào anh sai lầm rồi sao?

- Lương, tình yêu không phải như thế. - Không phải coi cô như búp bê lưu lý, nâng niu trong lòng bàn tay bảo vệ hết mức có thể, cô cũng muốn chia sẻ nụ cười nước mắt với anh, cùng sinh mệnh anh chung nhịp đập, bọn họ phải cùng buồn chung vui, nhưng giữa bọn họ lại ngăn cách rãnh sâu, tâm trước giờ đều chưa có kết hợp với nhau.

- Anh, không hiểu thế nào là yêu một người. - Cho nên cũng là. . . . . chưa từng có yêu cô sao?

Anh im lặng một hồi, cũng không nhúc nhích đưa mắt nhìn cô, dường như ngay cả tim đập, hô hấp cũng quên lãng.

Thật lâu, anh có động tác, nhẹ nhàng chớp lông mi, gần như im lặng lắm bậm tịt nói:

- Vẫn không có biện pháp à. . . . .

Biết rõ sẽ là dạng này, còn vô nghĩa cố đi thử, cũng bởi vì một câu trên MSN của cô: "Cho dù rất đau, em biết rõ nhất định sẽ có chỗ vui sướng, vì những thứ vui vẻ đó, em muốn thử." Cũng bởi vì không đành lòng nét mặt thất vọng của cô, anh thử, đơn thuần chỉ muốn giữ lại điều làm ấm lòng người, quyến luyến nụ cười ngọt ngào.

Vậy mà sự thật chứng minh, vô ích, anh không giữ được nụ cười của cô.

anh, vẫn làm thương tổn cô.

"Anh, không hiểu thế nào là yêu một người"

Sau khi cô nói ra những lời này, anh không nói gì thêm nữa, không nói một câu xoay người rồi rời đi, ba ngày liên tiếp, hoàn toàn mất đi liên lạc, không có một chút xú tin tức.

Gọi điện thoại di động, rõ ràng không mang ra ngoài, ngay cả cái chìa khóa cũng còn đặt ở trên tủ giày.

Đứng ngồi không yên ba ngày, anh trở về.

Sắc mặt có chút tái nhợt, mang một chút mệt mỏi, giọng lại vô cùng kiên định, mở miệng câu nói đầu tiên chính là ——

- Dung, chúng ta chia tay đi!

Ước chừng cô sẽ sờ ba phút, hoàn toàn không biết đáp lại thế nào.

- Anh . . . . . vẫn là nguyên không nói cái gì? - Tình nguyện chia tay, cũng không nguyên nói ra đoạn quá khứ kia để cho cô và anh đối mặt, vượt qua sao?

Anh trầm mặc.

- Thật xin lỗi.

- Thật. . . . . chỉ có thể như vậy thôi sao? - Hấn buông tha thật dễ dàng, nhưng cô không làm được như vậy, tâm trạng quá đau khổ.

- Anh nghĩ thật lâu, có lẽ em nói đúng, anh không thể nào yêu ai nữa, cố ý muốn làm người tình, chỉ biết tổn thương người, cho nên, chúng ta trở lại lúc ban đầu, được không?

Đây chính là —— kết luận ba ngày mất tích của anh? Sau khi tỉnh táo suy xét lại, thấy rõ ràng thật ra thì bản thân không thương cô, đây chẳng qua là thói quen, chỉ là lệ thuộc vào, chỉ là quá tham lam ám áp cô cho?

Cho nên, mới có thể nói chia tay. . . . .

Bất cứ vấn đề gì, cũng có thể giải quyết, chỉ có một chút thì không cách nào vấn hồi quân cò chết đi —— anh không thương cô.

Anh không thương cô, nên cũng không cần nói chuyện gì.

- Được, chúng ta chia tay. - Cô nhắm nhin, lần này không cho nước mắt rớt xuống.

- Dung. . . . . - Anh nhìn lại cô, muốn nói lại thôi.

Nàng mạnh chống đỡ lấy không để cho nụ cười sụp đổ mất, đẩy anh một cái.

- Nét mặt đó của anh là gì? Yên tâm, không có chuyện gì! Bây giờ mặc dù vẫn thích anh, nhưng em sẽ làm nó từng chút từng chút từ từ nguội lạnh đi, anh chớ không tin, năng lực hồi phục của em rất tốt, không bao lâu nữa, anh sẽ nhìn thấy bộ dạng em sáng mắt khôi hài. Ngược lại là anh, em muốn là quen bạn trai thứ hai, anh cũng đừng có ghen.

- Ủ, anh không có. - Có thể lại nhìn thấy nụ cười của cô, như thế nào cũng không có việc gì.

Nụ cười cứng đờ, âm thanh rỉ ra một chút khổ sở.

- Không cần phải đáp tự nhiên như vậy chứ?

Cơ thể anh đảo một cái, đứng không vững vịn bàn. Quan Tử Dung nhận thấy được anh không thoải mái, lo lắng hỏi thăm:

- Lương, anh khỏe chứ? Sắc mặt rất khó nhìn.

Gương mặt đó, tái nhợt giống như quỷ không có khác biệt.

- Không có việc gì. Chỉ là không quen giường, ở bên ngoài ngủ không ngon, nghỉ ngơi một chút liền hết chuyện.

Sau khi cửa phòng đóng sau lưng anh, lúc này cô mới vứt bỏ nụ cười chống đỡ gắt gao.

Thật là khổ sở, thật là muốn khóc. . . . .

Thật bi thảm, lần đầu trong cuộc đời, yêu thích một người như vậy, vừa mới yêu nhiệt tình, quay đầu lại mới phát hiện, đối phương cũng không hề chân chính yêu cô.

Mối tình đầu của cô, bắt đầu về ngoài đặc ý, cũng đột nhiên kết thúc, trước sau chỉ ba tháng.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15: Chương 6.1

Thật ra thì cô, không có kiên cường như mình nói.

Lúc vừa mới chia tay, mỗi đêm cô trốn trong chăn khóc, nhưng trước mặt người khác, cô không hề ra vẻ suy sụp, vẫn cười cười cãi nhau hơn thua với anh, giống như một đoạn tình yêu nhỏ chưa từng tồn tại qua, gió nhẹ nước chảy.

Sau khi chia tay, dần dần không nghe thấy anh giấy dựa khổ sở lắm bám trong ác mộng, quả nhiên —— kỳ thực đến từ áp lực của cô sao?

Anh không hề tỉnh giấc giữa ban đêm nữa, ngược lại là cô không ngủ được.

Cô không cách nào thích ứng không thể gói lấy vai anh chìm vào giấc ngủ, nghe tiếng tim đập quen thuộc, không thể ôm anh ngủ nữa, bên người trống vắng lạnh lẽo, thường khiến ban đêm cô giật mình tỉnh lại.

Một tháng đầu tiên, sau khi tỉnh lại cô thường ôm đầu gối ngồi trên giường, hướng về phía cửa sổ ngăn người đến lúc trời sáng.

Sau đó, cô từ từ học được cách đem chút ê ẩm, cảm giác mờ mịt đau đớn giấu vào chỗ sâu nhất trong tâm hồn, lâu rồi từ từ đã phai đi, cũng có lẽ quên lãng, cũng không nhớ nổi, cảm giác đã từng thương anh.

Cô làm được rất tốt, bởi vì cô là Quan Tử Dung, Quan Tử Dung cười đáng yêu thích náo nhiệt, sống vui tươi cởi mở, sẽ không vì bất cứ chuyện gì suy sụp quá lâu.

Mặc dù, tình đầu bị thương một chút, nhưng cuộc sống luôn có vô vàn khả năng, cô tin tưởng, ở nơi khúc quanh vận mệnh một người khác, sẽ có người đàn ông thích hợp hơn cho cô, có cả hạnh phúc.

Kiểm sửa bản vẽ lại lần cuối cùng, sau khi e-mail gửi đi mười phút, nhà xuất bản gọi điện thoại tới.

- Bút pháp của anh một năm nay. . . . . hình như có hơi chút khác biệt.

- Cái đó có vấn đề sao?

- Cũng không phải. . . . . - Chủ biên chần chừ một lúc, suy ngẫm nói – Bút pháp trước kia của anh, phong cách khá lạnh, hiện tại giống như. . . . . có màu sắc khá ấm áp, dần dần có chút quy luật có thể tìm ra. Có phải anh. . . . . cái đó hay không. . . . .

- Cái gì?

- Nói chuyện yêu đương rồi hả?

- Tôi không hiểu ý của anh. - Yêu và bản vẽ của anh liên quan thế nào? Nếu như không phải là bản vẽ có vấn đề, chủ biên rất cuộc muốn nói cái gì?

- Anh. . . . . than ôi, anh đi nghiên cứu bản vẽ mấy tháng gần đây của anh là biết đấy.

Sau khi cúp điện thoại, Lương Văn Hán mở tài liệu nhân vật làm chủ đề mấy tháng lấy đây ra.

Màu sắc ấm áp. . . . . có dấu vết để lần theo. . . . .

Anh đã hiểu, hiểu nó quy luật ở chỗ nào.

Những nét phác họa này, chính diện, mặt bên, hoặc cười, hoặc nhăn mày, thần vận đều cực kỳ giống một người.

Anh cười khổ, tắt tất cả tài liệu, ngửa người dựa ghế, khẽ thở dài.

Chia tay gần một năm, xem ra cô thích ứng rất tốt, đối mặt anh hoàn toàn không có khúc mắc yêu hận khó giải gì, đối với anh tính tình bà quan tâm cầu nhàu không thay đổi, miễn cưỡng phải nói chút gì, đó chính là com thuốc cô hầm cách thủy lần sau so với lần trước đắng hơn, anh rất nghi ngờ cô trả thù ở chỗ này.

Rất nhạt, thật rất nhạt, ngoài kiểu quan tâm bạn bè, không có cái khác nữa.

Nhớ tới dặn dò đêm hôm trước của cô, Lương Văn Hán vội vàng nhảy dựng lên, tìm được danh sách đặt trên bàn ở phòng khách.

- Lại có đương quy. . . . . – Anh lại than thở tức tối nữa, tay trái tìm bóp da, tay phải cầm chìa khóa, tuân theo ý chỉ, tương đối cam chịu mà chấp hành công việc chọn mua.

Cô sắp trở về rồi, động tác của anh phải nhanh chút, nếu không bà lại muốn cảm râm.

Anh không thể nào không thắc mắc, bây giờ sinh viên càng lúc càng dễ lẫn lộn ư, nếu không thể nào mới lên đại học năm 3, nhìn cô lại có một dáng vẻ dạng rất rảnh rỗi, cả ngày không phải xã đoàn thì là ở trng nhà tung tăng, còn có thời gian nhàn hạ nghiên cứu đồ ăn bổ gây đau khổ cho anh.

Đi ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy bước xuống từ chỗ ngồi phía sau xe máy, còi nón an toàn xuống trả lại, nói gì đó với người lái xe máy, vẫy tay chào tạm biệt.

Quay người lại, thấy anh đứng ở trên bậc thềm, ba hai bước chạy mau tới đây.

- Anh muốn ra ngoài?

Anh giơ danh sách chọn mua trong tay lên, đó là ý chỉ tối hôm qua Thái hậu lão phật gia ban.

- Vừa đúng, em với anh cùng đi.



Anh nhún nhún vai, không nói gì dẫn đầu bước đi.

- Anh như vậy mà muốn ra ngoài? - Cô chỉ chỉ ăn mặc "không thỏa đáng".

Không thì sao? "Anh không có thói quen mặc đuôi én đi đồ rác.

- Bị anh đánh bại. — Cô tức giận động tay giúp anh lật cổ áo lại, cài nút áo sơ mi chỉnh tề, lại đắp ống tay áo chỉnh tề thêm hai lần, hơn nữa khiến mình tạm thời không để ý đến dép dưới hai chân anh.

Mặc dù đáng vẻ anh đẹp trai, lãng đãng đáng chết mê đảo tình yêu một đám thiếu nữ ngu ngốc hàng xóm, cảm thấy anh như vậy quá hấp dẫn, đẹp trai, cô thật sự là nghe không nổi nữa, cái gì là đẹp trai lãng đãng? Rõ ràng là lười có được hay không! Ở chung ba năm, cô hiểu rất rõ người đàn ông này có đức hạnh quý gì!

Cứ một mực là vóc người đẹp trai được ưa chuộng, ngay cả hình thức cũng đều tùy tiện, có lương tâm không vậy.

- Anh lại chọc tôi em chỗ nào? - Anh buồn cười nghiêng mắt nhìn cô một cái, đường lớn cũng bị cô giấu ra cái hố rồi.

- Không có việc gì! — Cô buồn buồn đáp lại.

Một trước một sau yên lặng mà thẳng bước đi một đoạn đường, đột nhiên anh mở miệng.

- Tên kia muốn theo đuổi em?

- Ai? - Cô ngăn người.

- Tên mới chờ em về đó. - Thấy rất nhiều lần rồi, có âm mưu có thể bàn luận. Bỏ qua là chuyện mà đứa con hiếu thảo có thể làm ra được, bình thường bạn bè sẽ không ân cần như vậy, còn mưa mặc mưa gió mặc gió.

- À, đàn anh xã đoàn đó. Em còn đang suy nghĩ."

- Suy nghĩ cái gì? Điều kiện quá kém không thích? Hay là tấm lòng còn chưa đủ đã động em?

- Không phải đâu! Người đó rất tốt, em có nghiêm túc đang suy nghĩ khả năng lui tới, nhưng còn thiếu một chút kích động, anh biết, chuyện như vậy cần một chút nhiệt tình.

- Em muốn trời mưa xối xả, ôm một bó hoa ở dưới lầu nhà em hô to anh yêu em, sau đó em cảm động lao ra ôm lấy hắn, vừa khóc vừa cười mừng cái đồ ngu ngốc máu nóng... sao? - Thử cho anh không đưa ra bình luận.

Giọng anh nhàn nhạt châm chọc, nghe thấy cô bật cười.

- Anh nói máu chó quá mức.

- Nếu không em đang bán khoán cái gọi là dè dặt phái nữ? Không cần gầy gầy quá lâu ở thứ mà em không có, buồn lo vô có.

- Lương Văn Hân! — Cô khó chịu đập anh một cái. Cái gì đó! Người đàn ông này có cần phải vừa mở miệng lập tức tổn hại người vậy không? Cô chỗ nào không có dè dặt của phái nữ!

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 16: Chương 6.2

Lương Văn Hân xem thường không để ý tới cô bực mình, đưa tay xoa xoa tóc của cô, ác ý chất làm loạn tóc cột đuôi ngựa, cô đang muốn mở miệng mắng chửi người, anh cười cười, giọng vô cùng dịu dàng nói: "Nếu quả thật động lòng, thì phải nắm lấy cho thật chắc, không nên bỏ qua bất kỳ cơ hội có thể khiến mình hạnh phúc."

Chữ ghen lại trong cổ họng, cô cũng sờ nhìn anh.

Có loại Ex. Boyfriend (bạn trai cũ) này không? Còn có thể thảo luận tình yêu mới với cô, khích lệ cô mở lòng ôm ấp tình yêu, có phải có hơi quá hào phóng không?

"Ngây ngô!" Anh cong khớp xương ngón trỏ, gõ lên trán cô một cái, dẫn đầu bước về phía trước.

"Cái gì đó. . . . ." Cô sờ sờ cái trán, đuổi theo sau.

Đây không phải là quá có lòng sao?

Xuống lầu lấy báo, nhìn thấy bóng dáng chân chừ ở cửa ra vào, có người từ trong tòa nhà ra ngoài, lập tức quay đầu ra làm bộ lơ đãng nhìn sang.

- Ôi, thật là vừa khéo, cậu muốn đi học sao ——" Giọng nghẹn ngào, ra ngoài là cô gái có thân hình tương tự Tử Dung, còn gặp một cái xem thường.

Lương Văn Hân thiếu chút nữa cười to lên.

Người này ngu ngốc sao? Tạo ra không hẹn mà gặp?

Với phương pháp theo đuổi của cậu ta, theo đuổi một trăm năm cũng đuổi không kịp Du Du.

Chưa từng thấy người có phẩm chất ngu ngốc thế này, ngay cả tán gái cũng sẽ không! Thật sự không nhìn nổi, anh đi lên trước, miễn cưỡng ném ra một câu: "Nếu cậu lạnh rét sương rét tới viêm phổi, nói không chừng lòng dạ Tử Dung mềm xuống thương hại cậu, xách tam sinh(\*) làm quà đến bệnh viện thăm cậu."

(\*) Tam sinh: ba loại gia súc dễ cưng tể: bò, dê, lợn

"Ồ!" Sinh viên nam vừa nghe, quả nhiên lâm vào trầm tư. "Có thật không?"

". . . . ." Làm tổn hại người dựa vào thiên phú, bị tổn hại dựa vào tuệ căn. Lần đầu gặp phải người không có tuệ căn như vậy, làm tổn hại thật không có cảm giác tốt gì.

"Chỉ khi cậu chỉ lớn chút xíu vậy thôi?" Trực tiếp nói trắng ra cho rồi. "Cần phải dựa vào thực lực đuổi người tới tay, nếu không cút ngay lập tức. Tôi không nói chuyện với phế vật chỉ cần đạt được chút đồng tình liền thỏa mãn."

"Nhưng. . . . . em không biết theo đuổi. . . . ."

"Chữ kém viết thế nào cậu biết không?" Đàn gái người ta cũng mở ra danh sách để cho cậu ta đuổi theo, còn đuổi không tới tay, trách ai?

". . . . ." Người này nói chuyện thật là ác độc, vừa mở miệng liền đâm vào người thấy máu.

Lương Văn Hân than thở. Cha mẹ người này rốt cuộc có biết mình tạo cái nghiệt gì hay không? Lại có thể sinh ra cái người kéo thấp người bình quân thông minh tài nghệ của Đài Loan.

"Tử Dung không ưa thích bị người ta dây dưa chòng chọc bức bách, bỏ cái kỹ xảo biểu diễn mắt mặt của cậu đi, không cần tạo ra cảnh tượng gì mà không hẹn mà gặp nữa, mỗi thứ tư cô ấy đều có tiết thứ nhất, thời gian rất gấp, thường thường không còn kịp ăn điểm tâm, thức thời tự mình biết nên làm như thế nào?"

"Biết, biết!" Ôi, thật là một ánh rạng đông dưới đáy cốc tuyệt vọng.

"Tháng sau sinh nhật Tử Dung, hẹn xem xem cô ấy có muốn đi ra ngoài với cậu không, ngộ nhờ ông trời không có mắt bị cậu che mắt, đừng tặng quà tặng gì quý giá, có bản gốc cuốn sách cô ấy tìm rất lâu vẫn không tìm được, tôi chỉ tên sách và cửa hàng cho cậu, lấy cái đó làm quà sinh nhật là được. Còn nữa, đừng làm trò bịp bợm một đồng hoa tươi ánh nến lãng mạn, cô ấy không ăn nổi, xem phim với cô ấy, tay cô ấy chịu cho cậu nắm mà nói, lập tức dắt cô ấy dạo quanh chợ đêm ăn một vòng, như vậy cô ấy đã rất vui vẻ rồi."

"Thật sự. . . . . như vậy là được rồi sao?" Dáng vẻ người đàn ông này thoát nhìn không quá lương thiện, rất sợ bị hăm dọa.

"Nếu không cậu cứ tiếp tục phơi sương lạnh, đợi cô ấy đến bệnh viện thăm cậu." Mặc kệ cậu ta, xoay người muốn đi vào.

"Á, không có, không có, tôi tin tưởng anh, cảm ơn anh Quan!"

Lương Văn Hân lạnh lùng lườm cậu ta một cái. "Tôi không phải anh trai của cô ấy."

Hả? Bọn họ không phải ở cùng một chỗ sao? Nhìn thấy bọn họ cùng vào cùng ra nhiều lần, thì ra là. . . . . không phải anh em?

Nhìn bộ dạng ngây ngô thất thần kia, Lương Văn Hân thờ dãi. Chỉ với cậu ta? Muốn theo đuổi được Dung Dung, khó khăn!

Khó khăn, nhưng cũng không phải là không thể nào.

Tại sao giúp cậu ta? Có lẽ bởi vì, cậu ta có một tấm lòng hết sức chân thành, rất thuần khiết, không quanh co yêu Tử Dung, mặc dù trong mắt người ngoài xem ra rất ngây ngô, rất ngu ngốc, nhưng là một phần thật lòng đáng quý.

Sinh nhật Tử Dung qua một tháng, đồng ý làm bạn gái của cậu ta rồi. Quá trình từ bạn bè đến do dự, suy tính, rồi đến cảm động, cuối cùng gật đầu tiếp nhận theo đuổi, Lương Văn Hân đều rõ ràng, từ miệng Tử Dung, biết nàng hoàn chinh lòng dạ, nhìn cô động lòng, bắt đầu một đoạn tình cảm hoàn toàn mới.

Hai tuần lễ cuối cùng sắp kết thúc đại học năm 3, Quan Tử Dung thi cuối kỳ xong, trước thời gian về nhà, lúc ra thang máy vừa dịp Lương Văn Hán tiễn chủ cho thuê nhà tới cửa.

Chào hỏi, đóng cửa đi vào trong nhà, cô rót ly nước, uống hai miệng giải khát mới hỏi: "Chủ cho thuê nhà tới làm gì?"

Dù thế nào cũng sẽ không phải thu tiền thuê phòng chứ? Khi đó ký hợp đồng là ký một năm, thời điểm ký đã nộp xong trước tiền thuê một năm rồi. Vợ chồng chủ cho thuê nhà cũng rất thân thiết, nghe nói con của bọn họ đi học ở nước ngoài, cho nên tương đối thông cảm những học sinh ở vùng khác, đối đãi như con của mình, cơm thuốc gây đau khổ cho Lương Văn Hán có một nửa đều là học được từ bà chủ nhà.

"Không có gì, tôi quan tâm chất lượng nghỉ trọ của chúng ta.

"À." Nhét com chiên bữa trưa mua được vào trong tay anh, lại chui vào trong phòng bếp, nhanh chóng chiên cá, xào thêm một đĩa mướp đậu nành ra ngoài, anh còn bung hộp giấy đang thất thần.

"Lương, anh ngăn người cái gì? Em mới vừa hỏi anh đó."

"À? Em vừa nói gì?"

"Em hỏi anh, cháo gà nhân sâm nấm hương trong nồi, sao anh không uống? Em chuẩn bị cũng rất lâu đấy!" Lần này cũng không có gì cay đắng lộn xộn nữa, làm cho vị ngọt, anh vẫn còn không nể mặt.

"Thật xin lỗi, anh quên."

Đang nhặt xương cá, bận bịu gạt thịt cá vào trong hộp đồ ăn của anh, Quan Tử Dung kinh ngạc nhử mắt nhìn anh.

Anh đang nói "Thật xin lỗi" ư! Cái miệng hư này trên căn bản là không xin lỗi, trừ một lần chia tay đó. Anh rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?

"Lương, anh ổn chứ?" Cả người anh thoát nhìn mất hồn, nói chuyện đều không thông qua đại não rồi.

"Ồn cả. Hôm nay sao về sớm vậy? Không ở cùng ngu công nhà em?"

Cái miệng hư này!

Trước đây lúc Dư Thư Hiền đang đuổi theo cô, anh giễu cợt người ta rất giống ngu ngôn học, có dốc sức làm, sau lại ác liệt hơn, trực tiếp gọi trước mặt người ta: "Dư Công Thư Hiền, lại tới đòi nui rồi sao? Thật là cảm động trời." (đoạn này chắc liên quan tới chơi chữ, không thể hiểu nổi \_\_)

Cái gì mà Dư Công Thư Hiền, cũng không phải là đọc thư báo tang, cần người thân trả lễ nữa rồi đây! Dư Thư Hiền mỗi lần đầu bị anh cay độc đến không đáp lời được.

Không phải cô đang nói..., cái miệng kia sẽ không tích chút đức nào, sau khi chết nhất định sẽ xuống địa ngục.

Nhưng mà hôm nay cô không có tâm tình uốn nắn anh.

Thấy cô giống như đang suy tư đạo lý cuộc đời gì lớn, không tập trung ăn com chiên, anh để hộp thức ăn xuống, ngồi vào bên người cô. "Cãi nhau?"

"Không có, cái đồ quạ đen." Suy nghĩ một chút, về mặt cô thành thật hỏi anh: "Haiz, Lương, em hỏi anh này, người yêu có nhất định phải làm 'loại chuyện đó' hay không? Không làm sẽ rất kỳ quái sao?"

Loại nào chuyện? Ánh mắt theo cô liếc com chiên một cái, anh gạt đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

"Không kỳ quái, nhưng làm cũng không ngoài ý muốn. Thế nào đột nhiên hỏi cái này?"

"Đột nhiên tán gẫu tới với đàn em xã đoàn, hỏi tiểu Tuệ, tiểu Tuệ một mực bảo em thử nhìn một chút, tất cả mọi người cảm thấy, lui tới hơn một năm, không có gắn bó trên giường rất kỳ quái."

Chuyện như vậy là vấn đề cảm giác, không hề có một chút quan hệ với thời gian được không? Bọn họ lui tới nửa tháng lên giường, không có nghĩa là mỗi đoạn tình yêu đều phải làm theo đó.

"Thái độ Dư Thư Hiền như thế nào?"

"Thư Hiền không có nói gì..., cậu ấy chưa bao giờ miễn cưỡng em cái gì, nhưng. . . . cảm giác rất có lỗi với cậu ấy. Nhìn người khác bạn bè trai gái ngọt ngào ngào ngào, không biết cậu ấy có không thăng bằng trong lòng không."

Lương Văn Hán chỉ nhích lông mày lên liếc nghiêng cô, mặt nhăm chán ngồi lại chỗ ăn com chiên của anh.

"Này, thái độ của anh là gì hả!"

"Muốn cùng em ân ái cũng không phải là anh, hỏi anh làm gì?" Làm sao anh biết cô và Dư Thu Hiền có bao nhiêu lửa dục khó nhịn? "Sau này ít lấy vấn đề nhảm chán như vậy tới lãng phí dung lượng não của anh."

Cô có làm phiền anh? Rõ ràng chính là tự anh tới đây hỏi.

Ăn xong bữa trưa, cô tự giam mình ở trong phòng một buổi chiều, bên tai Lương Văn Hân hiếm khi được yên tĩnh, xem một vài tạp chí giết thời gian.

Nụ cười người mẫu này vô cùng ngọt, thần vận có mấy phần giống như người nào đó, anh nghiêm túc nghiên cứu góc độ ánh sáng trên khuôn mặt, tỷ lệ ngũ quan. . . . .

Leng keng! Máy vi tính để đó không dùng truyền đến lời gọi nhiệt tình.

Mất anh liết cửa sổ MSN nhảy ra. Tám phần lại muốn tán gẫu chút phê liệu năm bốn ba gì đó không bỏ ích. Anh làm bộ như không thấy, tiếp tục nghiên cứu tỷ lệ xinh đẹp ngọt ngào trên tạp chí.

Leng keng, leng keng, leng keng. . . . .

Cửa sổ chấn động mấy lần liên tục, đại lão gia anh cuối cùng nề mặt nhìn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 17: Chương 6.3

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Anh có ở đây không, có ở đây không, có ở đây không vậy. . . . .

Liang: Rốt cuộc em muốn làm gì?

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Không có gì, chúng ta hàn huyên một chút chứ sao.

Lại tới. Anh biết, một lần cô sẽ không dứt được.

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Lương, em đã nói với anh đó, tiệm bán chè lạnh trước mặt trường học của bọn em đã đóng cửa.

Liang: Ồ.

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Nhưng lại mở ra một tiệm bán đồ ăn vặt, canh cá viên và bún xào của bọn họ ăn cũng không tệ đó!

Liang: Em còn muốn ăn mấy tiệm nữa?

Lần nào cô cũng nói đến tiệm ăn không tệ, cuối cùng kết thúc cũng là tiệm ăn.

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Á. . . . . không so đo với anh. Đúng rồi, anh có muốn ăn đồ nướng không, sát vách còn có một tiệm bán nướng.

Liang: . . . . .

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Ôi, hay là bánh bao hấp? Bánh bao hấp? Sát vách cũng có

Anh chỉ biết, nếu để cho cô nói tiếp, cả con đường cô đều muốn nói cho anh nghe. Cuối cùng dứt khoát không để ý tới cô, một mình cô vẫn có thể tự hỏi tự đáp, thích thú.

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Lương, em hỏi anh đó! Anh biết tại sao mỗi lần con rết ra cửa đều phải thật lâu không? Bởi vì nó chân nhiều đấy, phải mang giày rất lâu.

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Vậy anh biết cây tầm đi trên đường, tại sao liền bị gãy không? Bởi vì nó muốn khom lưng cột dây giày.

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Còn nữa, còn nữa, có một người, hần tên là Tiểu Thái, sau đó có một ngày, hần đã bị bung đi rồi.

Kế tiếp không phải là còn có người tên tiểu Thang, sau đó hần liền bị uống cạn? (thang = canh)

Chỉ cần mỗi lần cô có tâm sự, lại khó có thể mở miệng thì sẽ bắt đầu tán hươu tán vượn, nói chuyện không đầu từ có chút nhạt đến cực nhạt, hơn nữa còn là truyện cười lỗi thời cực kỳ nhạt nhẽo tám trăm năm trước. Không thể nhịn được nữa, vạn bất đắc dĩ anh cắt ngang cô gái còn đang vui đùa với chuyện cười ——

Liang: Rốt cuộc em có oan tình gì?

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Oan tình? Không có, sao anh lại hỏi như vậy?

Liang: Nếu như không phải còn oan hơn Đâu Nga, tại sao cần phải kiên trì làm tuyết tháng sáu tới lạnh chết người?

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: . . . . .

Liang: Chớ lòng vòng, rốt cuộc có chuyện gì, nói thẳng!

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Ách. . . . . không có mà. . . . .

Liang: Không có? Có! Em kể ra một đồng chuyện nhằm, kết quả lại có thể nói cho anh biết, không có, trọng, điểm? !

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Trọng điểm á? Thật ra thì có, có. . . . . chính là. . . . . em suy nghĩ kỹ.

Liang: Thứ gì?

Ngày mai muốn ăn tiệm nào? Con rết rết cuộc phải mua mấy đôi giày? Đó là các lựa chọn của cuộc sống sao?

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Chính là. . . . ."sự kiện kia" chứ sao.

Anh ngăn người, lĩnh ngộ được là "sự kiện kia".

Liang: Vậy cho nên?

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Cho nên. . . . . mượn bao cao su để dùng một chút có được không?

Liang: . . . . .

Cô tán gẫu với anh nửa ngày, chính là muốn nói câu này?

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: ". . . . ." Là có ý gì?

Liang: Ý tứ chính là, trọng điểm của em còn khó tìm hơn so với bà già tám mươi tuổi.

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Vậy rốt cuộc là có cho mượn hay không!

Liang: Loại vật này không ai đi mượn! Cửa hàng tiện lợi một đồng, sao không tự mình đi mua? Em là thiếu nữ vị thành niên mà!

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não. . . . . : Á, á là em không dám!

Liang: Bảo rết nhà em đi mua! Thứ đồ này còn phải để bạn gái chuẩn bị, nghe được không?

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Em muốn. . . . . cho cậu ấy một niềm vui bất ngờ, cậu ấy là người đang hoang, bình thường sẽ không chuẩn bị thứ đồ này.

Liang: Cho nên anh chính là đâm trúng, đuổi một cái vào túi là có thể móc ra số lượng lớn bao cao su sao?

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Rốt cuộc có muốn cho không..., quý hẹp hòi.

Liang: Không có đồ anh cho thế nào?

Cuộc sống luôn tràn đầy phiền não: Không có? Làm sao có thể? Đừng nói bình thường anh đều dùng ni-lon bọc thức ăn.

Liang: Thật là một ý kiến rất tốt, cá nhân anh muốn đề nghị em dùng thử một chút.

Một đầu khác yên lặng một hồi, anh nghe đến tiếng mở cửa, tiếng dép vội vã vào trong phòng anh, kinh ngạc đến mức ngay cả lễ nghi gõ cửa cũng quên luôn rồi.

"Thật hay giả? Anh thật sự không có?"

Lương Văn Hân tức giận liếc cô một cái. "Có cần anh nhắc nhở em hay không, lần cuối chúng ta cùng ân ái là chuyện bao lâu trước kia?" Chia tay cũng sắp hai năm rồi, chuẩn bị bao cao su để làm gì? Thối bong bóng sao?

Không ngờ anh sẽ nói trực tiếp như vậy, cô sững sờ, ngượng ngùng đến trả lời không được.

"Em.. em cho rằng anh ít nhất . . . ." Có bạn tình dục cố định gì đó, nếu không tình một đêm cũng rất phổ biến, lui tới với cô thì kỹ thuật ân ái thuần thực cao siêu, đủ thấy kinh nghiệm quá khứ phong phú, cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ là đàn ông trinh tiết.

Con người thật sự rất kỳ quái, quá khứ u mê ngu ngốc thì cũng sẽ không khát vọng đặc biệt, chỉ khi nào mở cánh cửa dục vọng ra, coi như không muốn, giác quan cũng không phải mình làm chủ. Là anh dạy cô biết ham muốn giữa nam nữ, mặc dù tách ra gần hai năm, thỉnh thoảng trong đêm khuya yên tĩnh lại bất ngờ nhớ tới anh, vẫn sẽ cảm thấy thân thể nóng lên, từng tế bào thân thể cô, cũng còn nhớ hoan hỉ run rẩy lúc anh tiến vào.

Cô cũng còn như vậy, hướng chi là anh thân thể bách chiến?

"Anh. . . . . chẳng lẽ không có nhu cầu sao?"

Lương Văn Hân miễn cưỡng liếc cô một cái. "Nếu như em có cần, có thể nhào lên."

"Đừng đùa giỡn nhảm chán như vậy!" Một cổ tức giận xông lên lồng ngực, cô không vui trách mắng.

Bình thường nhạo báng cô thế nào cũng được, chuyện như vậy có thể đem ra nói đùa sao?

Anh luôn như vậy, không phân rõ nặng nhẹ, rõ ràng không thương, nói chuyện, động tác, thái độ lại mập mờ đến khiến người ta tràn đầy mơ mộng, có nhiều lần cô cơ hồ muốn cho là anh yêu cô, làm cho kết quả cuối cùng, hoàn toàn là mình tự mình đa tình.

Anh có biết anh như vậy rất quá đáng không? Đùa bốn người khác như vậy rất vui sao?

Cô tức giận.

Lương Văn Hân không có thần kinh đi nữa cũng biết mình làm cô phát giận, kể từ sau khi nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng anh, cô cả đêm giận dữ, một câu nói cũng không nói với anh.

Hôm sau, cô chuẩn bị ra cửa thi kỳ thi cuối cùng, bị anh gọi lại, nhét một vật phẩm vào trong lòng bàn tay cô.

"Cất đi! Chớ ngây ngốc không chuẩn bị mà muốn làm "

Cô lưỡng lự, nhìn lấy bao cao su trong lòng bàn tay, ngược mắt nhìn anh. "Không phải là anh không có?"

"Không có không biết mua sao?" Anh duỗi tay xoa xoa tóc của cô, giọng hiếm khi dịu dàng. "Cậu ta có năng lực yêu em, sẽ không để cho em khóc, đây không phải là em muốn sao? Mình mở lòng là quan trọng nhất, có chuyện gì, về nhà nói cho anh biết một tiếng."

Quan Tử Dung đưa mắt nhìn anh, không đọc ra một chút tâm tình nào trong mắt của anh, cô yên lặng gật đầu.

Sau khi cô ra cửa, anh ngồi trong phòng khách, không làm chuyện gì cả, đầu óc trống rỗng không muốn làm gì, trên mặt hoàn toàn không có biểu hiện.

Anh đã từng, khó có thể định nghĩa sự tồn tại của cô, nhưng lại khẳng định rõ ràng một chuyện —— cô bé này đối với anh mà nói là khác biệt, vẫn luôn khẳng định.

Có một thời gian thật dài, sinh mạng chết lặng không hề cảm thấy được gì, cho đến khi có sự xuất hiện của cô, mới dần dần cảm thấy trái tim đập lên, cảm thấy anh vẫn có hô hấp.

Nhiệt độ của cô, nụ cười có lúm đồng tiền của cô, quan tâm của cô, tất cả tất cả, đều làm cho anh lưu luyến đến không chịu buông tay.

Vì vậy anh mặc kệ giá cao muốn cô ở lại trong sinh mệnh của anh, cho dù cô cần chính là tình yêu, thứ mà anh cho là đời này sẽ không bao giờ chạm tới nữa.

Rõ ràng không dám yêu, không thể yêu, cũng —— không cách nào yêu nữa, anh vẫn đồng ý với cô.

Sau đó, tro mắt nhìn một cô gái vốn cười đáng yêu sáng sủa như vậy, dần dần không hề cười nữa, đáy mắt vô ưu nhiễm vẻ u sầu, anh cũng không nhìn thấy nữa, nụ cười trong veo có lúm đồng tiền anh yêu thích nhất.

Trừ kết thúc, anh không có lựa chọn khác, mặc dù như thể đại biểu cô sẽ càng lúc càng xa anh, một ngày nào đó sẽ hoàn toàn đi ra khỏi sinh mệnh của anh, sẽ không bao giờ nữa có người, dùng giọng nói dịu dàng non nớt hỏi han ân cần với anh, ôm anh khi anh chìm sâu trong ác mộng của chính anh, bao dung khi anh ngã bệnh, trắng đêm chờ đợi. . . . .

Từ nay về sau, lại là một mảnh hoang vu vắng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18: Chương 7.1

Khuya lắm rồi chứ?

Buông thả đầu óc, để suy nghĩ thấm vào từng giọt, lúc này mới chuyển động tứ chi tê cứng, ánh mắt dời về phía biểu tượng thời gian góc phải phía dưới màn hình máy vi tính.

Mười giờ rưỡi.

Mắt khô khốc lần nữa dời về danh sách MSN, trong danh sách người liên lạc trống rỗng, chỉ có hai mục ghi chép, một chưa gửi, một gửi rồi.

Vốn chính là vì cô mà treo lưới, tối nay cô không thể nào login vô ích.

Phần lớn thời gian, anh sẽ cảm thấy cô hành động không giải thích được, thường thường khiến cho anh không nói gì đến cùng, nhưng nhiều thời điểm hơn, một câu nói lơ đãng của cô, một cử động nhỏ, lại làm cho người ta âm thầm đến tận sâu đáy lòng.

Tựa như rõ ràng không có trọng điểm, một buổi tối cố gắng phải kéo theo anh đi luyện tốc độ viết chữ, ngay cả con chó ở trường học mang mấy thai cũng có thể nói hai giờ. Được rồi, thật ra muốn nói chuyện phiếm cũng có thể tới phòng anh tán gẫu mà, không thể nhận được nữa mắng cô rồi cuộc nhảm chán đủ chưa có thì cô lại xoay xoay vắn vắn nói: "Ai hừm, có mấy lời trước mặt anh sẽ ngượng ngùng!"

"Là chó trường em mang thai chứ cũng không phải em mang thai, em đang ngượng ngùng cái quỷ gì?"

Sau lại mới biết, cô kéo anh tán gẫu ba, bốn giờ, chẳng qua là muốn nói một câu: "Lương, em yêu anh. . . . ."

Cô trước giờ, chưa từng nói câu nói đó trước mặt anh.

Mỗi đêm ôm gối đến ngủ với anh thì luôn đợi khi anh ngủ rồi, mới lặng lẽ ghé vào lỗ tai anh, dịu dàng thổ lộ câu nói đó.

Cô không biết, thật ra thì anh đều nghe thấy hết, mỗi một tiếng đều nặng nề đập vào trái tim anh.

Cô bé này thoát nhìn sáng lãng hào phóng, thật ra thì trong xương đối với chuyện tình cảm luôn kín đáo uyên chuyển hàm xúc, chưa bao giờ lớn mật tỏ tình, nhưng một khi yêu, lại sẽ dùng toàn bộ của cô, dâng hiến hy sinh vì đối phương, cô chính là người như vậy.

Nhìn cô mọi tìm móc phổi, chân thành bỏ ra như vậy, mỗi một phần tình cảm đều dồn nén ngực anh, nặng trĩu, anh thật sự rất sợ, sợ sẽ phụ lòng tình cảm thuần khiết của cô. Cô càng để ý anh, tình cảm nặng nề như vậy càng ép tới ngực hít thở không thông, giữa hai người tồn tại căng thẳng hết sức nhạy cảm, nước mắt của cô, sụp đổ.

Đồng hành đường đi đến cuối cùng, cô không có một chút oán hận, MSN mỗi đêm, từ "Em yêu anh", đổi thành "Ngủ ngon, chúc anh có giấc mộng đẹp".

Đó là quan tâm chân thành nhất của cô, bởi vì cô rất hi vọng, anh có thể đủ yên ổn có một đêm ngủ tốt, cho nên bỏ qua tình yêu của cô.

Không thể yêu nữa, cô lựa chọn chúc phúc.

Cô gái thuần khiết, lương thiện, chân thành như thế, anh đời này cũng chỉ có thể gặp phải một người thôi.

Log out, tắt máy tính ra khỏi phòng, đi qua cửa phòng cô, bên trong lộ ra ánh sáng làm anh cảm thấy chút bất ngờ. Anh cho rằng tối nay cô sẽ không trở về.

Cửa phòng cũng không đóng chặt, anh thử đẩy nhẹ, từ một nửa khe cửa nhìn thấy Quan Tử Dung ngồi sững sờ trên giường.

Không biết cô đang suy nghĩ gì, vẻ mặt có một chút đờ đẫn.

Cất bước đi tới bên giường, anh nhẹ nhàng gọi khẽ: "Dung?"

Cô trừng mắt nhìn, vẻ mặt hơi mờ mịt thể hiện còn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần.

"Em trở về khi nào? Hẹn hò có tốt không?"

"Hẹn hò. . . . . đó, hoàn hảo." Nửa đoạn trước hoàn hảo.

"Không phải em làm xong rồi quay về đó chứ?" Không qua đêm, không ôn tồn ôm ngủ, làm xong phui mông một cái rồi đi, cảm giác như vậy không được tốt.

"Làm cái —— à, bọn em không có làm." Bao cao su cũng bỏ đi, chính là không có làm.

Anh nhú mày: "Tại sao?"

Nói đến đây. . . . . về mặt cô hiện lên một chút ngượng ngùng, nhỏ giọng áp ứng một câu.

"Cái gì?" Anh không nghe rõ.

". . . . ." Nhắc lại một lần nữa.

"Rốt cuộc là cái gì? Âm lượng bình thường chút cho anh, không nên dùng tiếng rên rỉ."

Quan Từ Dung không đếm xỉa gì nói. "Em nói, em giống như lãnh cảm á!" Nói xong, cô xấu hổ lấy đôi tay che mắt lại. Ghét, chuyện mắt mặt như vậy cô còn phải nói lớn tiếng thế. . . . .

Lương Văn Hân nhìn cô chăm chú chừng ba phút, sau đó kéo tay của cô xuống, không nói một câu nói liền chạm mặt hôn môi của cô.

"Á!" Tiếng hô kinh ngạc của cô bị nuốt hết, đầu tiên là anh khẽ hôn, cũng không nóng nảy vào, chậm rãi mút gặm môi dưới, từ từ trong tiếng thở dốc của cô, tí mi dán mút môi hồng nộn, tí mi thường thức mỗi một chỗ mềm mại bên trong khoang miệng, vùng đất nhạy cảm.

Anh buông cổ tay cô ra, đổi thành vòng bên eo cô, tay phải lướt qua đường cong mềm mại trên cơ thể cô, dừng ở bộ ngực đầy đặn, ngăn cách qua quần áo vỗ về chơi đùa chọc ghẹo.

Tay được tự do, hoàn toàn quên phải kháng cự sự đụng chạm không thích hợp này, đầu óc hỗn loạn không cách nào suy tư nhiều hơn, chỉ có thể dùng lấy bản năng gần sát anh, ôm anh, theo anh thở gấp gấp run sợ, cảm nhận vui thích anh đang cho.

Xóc xếch bên gối, hai thân thể lửa nóng dây dưa, năm ngón tay thon dài dạo chơi trên da thịt trẻ trung tròn mịn, thăm dò xuống hai luồng mềm mại, anh dùng lại, ngược mắt hỏi: "Muốn anh tiếp tục không?"

Trong nháy mắt cô tỉnh táo lại, thu hồi lý trí, vội vàng hoảng hốt đẩy anh ra, cầm chăn lên che cơ thể gần như trần truồng lại.

"Như vậy, em còn có thể cảm thấy mình lãnh cảm?" Cô ở dưới người anh phản ứng rất nhiệt liệt, anh quen thuộc mỗi một tác mỗi vùng mẫn cảm trên cơ thể cô, rõ ràng làm sao để có thể mang cho cô vui thích, để cho cô run rẩy trong cơn cao trào, anh thậm chí cảm thấy, không còn có người phụ nữ nhạy cảm so với cô, như vậy gọi là lãnh cảm?

Giống như là một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, khi cô ý thức được hành động của mình thì đã quăng một cái tát về phía gương mặt của anh rồi.

Anh vì chứng minh một điểm này, tùy ý hôn cô, ôm cô, đụng cô? !

Lần đùa giỡn này, thật là quá sức quá đáng, cô không thể tha thứ.

Anh cũng không nhúc nhích, về mặt thậm chí không có bất kỳ biến hóa nào, nếu như không phải là má trái nhanh chóng ứng hồng dẫu tay, dường như cái tát này chẳng qua là ảo giác.

Hơi thở anh ổn định, tiếp theo nói: "Anh trước mắt là người đàn ông duy nhất em từng có, em bình thường hay không bình thường anh rõ ràng nhất, nếu như vừa nãy em gạt đầu, anh bây giờ đã tiến vào em. Cho nên, vấn đề không tại em, mà là xuất hiện trên người Thư Hiền."

Anh. . . . . không nói giỡn? Vừa nãy, anh thật sự muốn ân ái với cô?

"Em. . . . . nhưng. . . . . em thật sự một chút phản ứng cũng không có. . . . ." Hại Dư Thư Hiền rất lúng túng, hai người giằng co ở đó, cô có lỗi với cậu ấy, rồi tự tội nghiệp cho mình, không nhận được hoài nghi nơi đó của mình có vấn đề, không có mặt mũi đối mặt với cậu ấy.

Nhưng quay đầu lại, lại dễ dàng dưới trêu chọc của Lương Văn Hân dâng cao lửa dục, cô cảm thấy mình cực kỳ giống dân phụ. . . . . Cái tát vừa nãy, thật ra thì có một phần thẹn quá hóa giận, giận chính mình ý chí không kiên, dễ dàng bị dẫn dụ, hoàn toàn quên mình còn có bạn trai. . . . .

"Có lẽ nói như vậy tương đối thỏa đáng. Không phải là em không có tình dục, mà là Dư Thư Hiền không thể khơi lên dục vọng của em." Anh duỗi tay, thương tiếc sờ nhẹ gương mặt mờ mịt của cô. "Nếu như cùng Dư Thư Hiền thật không có biện pháp, vậy thì tới tìm anh, không sao cả."

Cô nghi ngờ nhướn con mắt. "Anh muốn hợp lại?" Là ý tứ đó sao?

Không phải đã. . . . . kết thúc sao? Không thương, có khác gửi gắm, vậy tại sao tâm còn có thể níu chặt, đập thành thạch một hồi khó nói lên lời?

"Không phải." Lương Văn Hân lắc đầu. Anh chưa từng hối hận, cũng sẽ không có đường rút lui.

Tại sao chợt nghe anh phủ nhận, cô cảm giác rất thất vọng? Chẳng lẽ trong tiềm thức đối với anh còn ôm mong đợi?

"Nếu không rốt cuộc anh có ý tứ gì?" Hôn cô, ôm cô, lên giường với cô, lại không tính toán hợp lại?

"Em không cần phải chia tay với cậu ta, cậu ta cho em tình yêu em muốn. Anh không cần gì cả, trừ tình dục, cũng không có gì có thể cho em, ngày nào đó lúc em muốn rời đi, nói một tiếng để cho anh biết là tốt rồi."



Cho nên ý tứ của anh là, cô có thể yêu, lấy người khác không sao, cùng người khác lui tới cũng không có việc gì, anh cho phép cô bắt cả hai tay, một mặt đòi hỏi tình yêu trên người đàn ông khác, một mặt lại đòi hỏi vui sướng thể xác trên người anh, anh chỉ thỏa mãn nhu cầu bầu bạn tình dục của cô là được rồi?

Tại sao làm chuyện nhục nhã như thế, anh có thể nói mà không suy nghĩ chút nào?

"Tại, tại sao. . . . ." Cô rối loạn sững sờ đến cả lăm.

Không hiểu, thế nào cũng không hiểu tâm tính của anh.

Anh mỉm cười. "Loại chuyện như vậy rất bình thường, là em đối đãi với người quá chân thành, không hề nghĩ ngợi đến mà thôi."

"Vậy vì sao anh lại tính nguyện mặc em lợi dụng?"

Anh vòng chặt hai cánh tay, che chở cô vào trong ngực, khẽ vuốt tóc cô thật dịu dàng. "Em vui vẻ là được rồi."

Thật, anh chỉ muốn cho cô vui vẻ, cái khác, không sao cả.

Một câu nói nhàn nhạt, lại làm cho cô nghe thấy tâm tính thiện lương chưa xót. . . . .

Tại sao anh phải đối tốt với cô như vậy?

Tại sao luôn đối tốt với cô như vậy, cố tình không thương cô? Để cho cô lâm vào cục diện không thể ở, lại không đi được?

Anh khiến cho cô, thật khó khăn. . . . .

"Em sẽ không làm chuyện như vậy!" Cuối cùng, cô nói câu này.

Đừng nói làm, nghe thấy cũng cảm thấy đau lòng thay anh, cô làm sao có thể dùng phương thức ác liệt này chà đạp anh?

Cô và anh, vẫn duy trì hình thức trước sau như một, quan tâm lẫn nhau, cũng sẽ không vượt qua giới hạn giữa bạn bè và người tình, nhưng trải qua đêm hôm ấy, thật ra thì trong lòng cô biết, bọn họ trước giờ không chỉ là bạn bè.

Cô, chưa từng buông anh xuống.

Một khi có nhận thức, sẽ không thể thân nhiên đối mặt với Dư Thư Hiền. Có lẽ giống như Lương Văn Hán từng nói qua, cô chân thành, nói trắng ra chính là ngu xuẩn, cho tới bây giờ không học được diễn trò, cho nên trong năm cuối cùng đại học, cô và Dư Thư Hiền dần dần xa cách.

Lúc chia tay, hai người cũng không có bất ngờ quá lớn, quá trình chia tay tương đối bình thân, có lẽ sớm lĩnh ngộ được, không có nền tảng tình cảm thật sâu đậm, cuối cùng khó có thể đi tiếp lâu dài.

Trước khi gần tốt nghiệp đại học, Lương Văn Hán càng lúc càng trầm mặc, ngay cả cười cũng có vẻ gượng ép.

Cô không ngu ngốc, trong lòng ít nhiều có hiểu mấy phần, tâm tình anh xấu nguyên nhân là từ cô.

Mỗi lần nghe cô gọi điện thoại về nhà, nói dự định sau khi tốt nghiệp, anh lại ngày càng hơn trầm lặng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19: Chương 7.2

Cha mẹ hi vọng cô về nhà, tất cả anh chị đều ở bên ngoài, trên công tác có phát triển riêng, ngay cả Từ Cần nhỏ nhất cũng chạy như bay đến Đài Bắc đi học, cô muốn ở nhà làm bạn với cha mẹ, dù sao tính tình của cô cũng là cái loại ở nhà không màng danh lợi, không có dã tâm quá lớn.

Nhưng cô còn đang chờ Lương Văn Hán.

Trong lòng, còn ôm một chút tia hi vọng nhỏ nhoi, chờ anh bày tỏ gì đó.

Cô thử qua các loại phương thức, mềm, cứng rắn, thậm chí hạ thuốc mạnh nói cho anh biết: "Mẹ em muốn em lấy được bằng tốt nghiệp thì nhanh trở về, bà muốn giúp em sắp xếp xem mắt."

"Xem mắt? Em mới mấy tuổi?" Cũng không phải là 70 80 báo động tới.

"Bởi vì em vốn chính là loại phụ nữ rất truyền thống đó, kết hôn, sinh con, có một người chồng thương em yêu em, người chồng, tìm công việc bình thường, trải qua cuộc sống hôn nhân bình thường cũng rất thỏa mãn. Những người tốt nghiệp xong khác luôn luôn tìm trọng tâm cuộc sống, bằng không loại phê vật không tiến triển giống em còn có thể làm gì?"

"Phê vật?" Anh chau chau mày. "Nghe nói người này có thành tích tốt nghiệp đứng thứ hai toàn hệ."

Uây! Đó không phải là trọng điểm được không? "Tâm hồn vốn là rất phê, không có mục tiêu gì thật xa! Cả đời theo đuổi chính là cái nhỏ nhỏ này, hạnh phúc nhỏ nhỏ mà thôi."

Anh đột nhiên thật dài yên lặng một hồi, lúc mở miệng lại cũng là hỏi cô ——

"Khi nào thì đi?"

". . . . ." Anh không giữ cô! Cô cũng ám hiệu thành ra vậy rồi, anh vẫn không giữ cô, tình nguyện nhìn cô đi xem mắt, kết hôn, sinh con, vĩnh viễn rời khỏi anh!

Cô không muốn đi, nhưng anh không mở miệng, cô phải ở lại thế nào?

Cô không có thân phận, không có lập trường, cũng không có có thể ở tại bên cạnh anh nữa rồi, anh không biết được sao?

Cho tới nay, vĩnh viễn chỉ có một phía nhiệt từ cô, tự mình đa tình ba, bốn năm, cô cũng sẽ mệt mỏi đấy!

Sau khi chương trình học kết thúc, cô bắt đầu xách hành lý, ở bốn năm, đồ đạc của cô không tính là ít.

Đồ đạc trong phòng giảm bớt ngày từng ngày, càng ngày càng trống trải hơn, không thấy ly trà cô dùng, vị trí cô quen để đồ dùng sạch sẽ trong phòng tắm trống không, vài đôi giày cô đặt ở cửa trước cũng dọn hết, ngay cả đồ ôm cô đặt trên ghế sa lon ở phòng khách, mới ban đầu khiến cho anh ngại ngại thơ sẽ chiếm không gian bố trí, cũng xách bỏ vào va li rồi. . . . . Dấu vết tồn tại thuộc về cô, đang từng chút từng chút biến mất, từng chút từng chút bị xóa đi, có thể nào đến cuối cùng, ngay cả dấu vết tồn tại trong sinh mệnh của anh, cũng sẽ phai đi, triệt để rời anh mà đi, bởi vì cô đã bắt đầu cảm thấy có sức nặng sinh mệnh, lần nữa hoang vu trống trải. . . . .

Quan Tử Dung xếp bộ sách vào trong va li, ra ngoài dò xét không có bỏ sót gì, nhìn thấy anh đang đứng bên cạnh máy đun nước rót nước nóng, ánh mắt lại dừng ở nơi vốn để ly trà của cô, hôm nay không có ly trên kệ, ánh mắt hoảng hốt một hồi.

Có lúc, cô thật sự giận hờn! Rõ ràng thoát nhìn là không bỏ được như vậy, biết rất rõ ràng mở miệng, cô sẽ ở lại với anh, anh chắc chắn hiểu tâm ý của cô, lại chỉ hỏi cô khi nào thì đi, sau đó một mình ở nơi nào đó buồn bực, ở nơi nào đó trầm mặc, mỗi ngày gần người giống như tự bế, nhưng là chết không nói!

"Này, nước của anh!" Cô kêu lên, vẫn không kịp, nước nóng tràn ra tới bàn tay anh, anh mới thức tỉnh, mu bàn tay nhanh chóng hồng thành một mảnh.

Cô lập tức xông lên trước, bắt tay anh lại xối nước lạnh phía dưới vòi nước, mở tủ lạnh ra lấy đá cứng bỏ hết vào chậu nước, ra lệnh anh ngoan ngoãn đưa tay ngâm mình ở bên trong không được nhúc nhích.

Anh không nói lời nào, chỉ an tĩnh đưa mắt nhìn cô. Ánh mắt như vậy, làm cho cô nhớ tới lúc ban đầu, cô trắng đêm chăm sóc anh bị bệnh, ngày kế anh tỉnh lại đưa mắt nhìn hình dạng của cô, rất chuyên chú, lại u ám đến mức khiến người đoán không ra.

"Ngày mai sao?" Âm luật nhẹ không dò được sức nặng, mở miệng hỏi, hôm qua anh nghe thấy cô nói chuyện điện thoại di động.

"Ừ. Anh trai của em muốn về Vân Lâm, thuận đường tới đây giúp em xách đồ." Vốn muốn kéo dài hơn nửa tầm vài ngày, quý trọng mấy ngày cuối cùng ở cùng với anh, đột nhiên xảy ra biến hóa này, cô hoàn toàn không có lựa chọn khác nữa.

". . . . . Được, anh biết rồi." Anh từng nói, phải đi thì nói cho anh biết một tiếng, như vậy. . . . . là được rồi.

"Lương. . . . ." Cô muốn nói lại thôi. "Anh phải chăm sóc mình thật tốt, cơ thể kém như vậy, cũng không được thường xuyên thức đêm nữa, không thoải mái phải đi bác sĩ, chớ mỗi lần đều kéo dài tới không được, mới suy yếu nằm trên giường bệnh truyền từng giọt nước biển. Com thuốc mà nói, cách làm em đều viết ở laptop, đặt trên bàn của anh rồi, anh có rảnh rồi phải làm ăn, còn nữa, còn có. . . . ."

Hốc mắt cô đỏ lên, tiếng khóc nghẹn ngào vừa mới xuất hiện, người lập tức bị anh hung hăng ôm vào trong ngực.

"Đừng nói nữa." Có thể sống bao lâu, trước giờ anh đều không ngại, cũng chưa từng hy vọng xa vời mình có thể sống lâu trăm tuổi, cõi đời này cũng chỉ còn dư lại đũa ngọc này, kiên trì vì xoay chuyển sức khỏe của anh như vậy, kiên trì bốn năm. . . . .

Ước chừng gần buổi trưa Quan Tử Tu tới, ba người chung sức mang toàn bộ thùng giấy cô thu dọn lên xe, trước khi rời đi, tách lấy cái chìa khóa trong vòng chìa khoá, giao trả cho anh.

"Vợ chồng chủ cho thuê nhà ra khỏi nước còn chưa có trở lại, làm phiền anh giao cho bạn cùng phòng mới, còn nữa. . . . . thay em nói một tiếng cảm ơn với bọn họ."

Lương Văn Hân nhận lấy cái chìa khóa, cầm vào, lại móc nó trở vào vòng chìa khóa của cô. "Em giữ lấy, khi nào muốn về, tùy thời có thể vào, căn phòng kia sẽ giữ lại cho em vĩnh viễn."

"Nhưng . . . . . chủ cho thuê nhà. . . . ." Anh quyết định sao? Cũng phải hỏi chủ nhà một chút có tính toán khác hay không chứ?

"Anh sẽ đồng thời mướn nó, em không phải dùng lo lắng vấn đề đó." Anh đã không có cách nào, dễ dàng tha thứ cho bất kỳ kẻ nào xâm lấn không gian thuộc về cô.

Người sẽ nói lời như thế, làm chuyện như vậy, thật sự vô tâm với cô sao?

Đi ra cửa chính, cô chưa từ bỏ ý định, lại quay đầu lại, hỏi một lần cuối cùng: "Lương, anh đúng là. . . . . không yêu em sao?"

Anh yên lặng, đưa mắt nhìn cô chốc lát.

"Em là một người rất quan trọng trong sinh mệnh của anh, nhưng mà ——" Anh khép mắt, giọng điệu nặng nề mà ưu thương ——

"Thật xin lỗi, anh không cách nào yêu em."

"Được, em biết rồi." Cô gật đầu, hít một hơi. "Hẹn gặp lại."

Trước khi nước mắt đọng ở hốc mắt rớt xuống, cô xoay người đi ra tòa nhà, vội vã mở cửa xe tiến vào, nước mắt mới rớt xuống từng giọt một.

Quan Tử Tu ngồi trong xe chờ đợi không nói gì, sau khi đạp chân ga lên đường, mới chậm rãi mở miệng: "Người đàn ông kia rất thích em."

Cô chỉ khóc, giống như một đứa bé, uất ức tố cáo. "Sẽ không phải, anh ấy không yêu em, em hỏi rất nhiều lần, mỗi lần đều một dạng. . . . ."

Quan Tử Tu dứt khoát lái sang bên dừng xe, lúc này giống như khi cô còn bé bị bạn học trai trong trường bắt nạt, ôm cô vào trong ngực vỗ nhẹ nhàng an ủi. "Dung Dung, anh ba ôm em thì em cảm thấy tình cảm trong này không?"

"Ừ. . . . ." Đó là thân tình, là thương yêu, không nở thấy em gái đau lòng.

"Lương Văn Hân ôm em thì em lại cảm nhận được cái gì? Mỗi một loại ôm, tình cảm sau lưng đều không tự nhiên giống nhau, em nhất định cảm thấy tâm ý của anh ta rồi, nếu không sẽ không hết lần này sang lần khác hỏi tới, em gái nhỏ của anh không phải người có con mắt không thức thời."

Ngôn ngữ có thể giả tạo vụn vặt, cảm giác lại chân thật nhất, nhưng con người bình thường trước tiên sẽ tin tưởng ở ngôn ngữ không đáng tin, chứ không lựa chọn tin tưởng trực giác của mình? Thật mâu thuẫn.

"Anh ba, anh không biết đâu. . . . ." Nếu anh biết, chân tướng cô và Lương Văn Hân từ lui tới đến chia tay, cũng sẽ không nói như vậy.

"Anh là không biết giữa các em rốt cuộc có nút thắt gì, nhưng anh là đàn ông, nhận ra được ánh mắt của người đàn ông nhìn một người phụ nữ yêu toàn tâm. Lương Văn Hân vô cùng quan tâm em."

"Nhưng. . . . . nhưng anh ấy nói anh ấy không cách nào yêu em." Giọng điệu của cô., giống như đứa nhỏ vườn trẻ về nhà tố cáo bạn học nam ngồi sát cạnh giành kẹo que của cô ăn, uất ức, bất mãn, nhưng không có oán hận.

"Đứa ngốc!" Quan Tử Tu dịu dàng cười khiển trách. "Không thương, cũng chỉ có một loại đáp án, 'không cách nào yêu' không gian thảo luận lại rất rộng, anh ta chưa từng chắc chắn nói với em, anh ta không thương, không phải sao?" Không cách nào yêu, lại chân thật tồn tại yêu, cũng là một loại câu trả lời.

". . . . . Không có." Anh trước giờ chỉ nói không cách nào yêu cô, cô lại chưa từng suy nghĩ sâu xa sơ hở qua trong trong lời nói. Anh cự tuyệt để cô đi vào trong lòng anh, ngay cả không gian nỗ lực cũng không cho cô, cô còn có thể như thế nào?

Anh không cần cô, thậm chí thà bị cô chỉ coi là bạn tình dục, cũng không muốn cô.

Quan Tử Tu lần nữa lái xe lên đường, để cô yên tĩnh suy tư, không hề lên tiếng quấy nhiễu nữa.

Mặc dù em gái thoát nhìn hiền hoà lạc quan, đáng về mọi việc dễ nói chuyện, nhưng mà đối với chuyện tình cảm lại cố chấp khác thường, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của người khác. Lúc ban đầu, trong nhà biết được cô và Lương Văn Hân lui tới thì anh hai là người thứ nhất khuyên lui, nguyên nhân là Lương Văn Hân là đàn anh đại học của anh, một nhân vật phong văn trường học làm người ta khắc sâu ấn tượng, khó có thể quên được.

Có lẽ là tướng mạo anh ta gần như tuyệt sắc, cũng có lẽ là cái điểm đặc biệt như anh tức làm cho người khác trầm luân, tóm lại cô gái điên cuồng mê luyến anh ta rất nhiều, giống như gặp ma giống như tre già măng mọc, chưa từng dứt đoạn, đang em, đàn chị, trợ giáo thậm chí là cô giáo trẻ tuổi, đều đã có tin đồn mập mờ với anh ta, có một trận còn đồn đãi bắt quái đàn em cắt cổ tay tự sát vì anh ta.

Người đàn ông này, thế giới tình cảm quá phức tạp, cuộc sống từng trải và kinh nghiệm cũng quá phức tạp, suy nghĩ cả người càng thêm phức tạp đến khó nắm lấy, bọn họ không cho rằng em gái đơn thuần ứng phó được.

Nhưng Dung Dung vẫn cố chấp phải đi đường tình cảm này, ba tháng ngắn ngủi.

Sau khi chia tay, sợ người nhà biết sẽ tức giận buộc cô chuyển xa chỗ cũ, chớ cùng người đàn ông phụ lòng cô có bất kỳ dính dấp, cô đầu điểm gần ba năm, cho đến mấy ngày gần đây mẹ hỏi sau khi tốt nghiệp có tính toán gì với Lương Văn Hân không, cô mới nói thật.

Tiểu Dung Dung nhà bọn họ, muốn cố chấp, ai cũng hết cách với cô!

Chuông điện thoại di động vang lên, phía trước vừa đứng đèn đỏ, anh đạp phanh xe, cô bắt điện thoại.

"Có tiện đi ra ngoài một chút không?"

"Hả? Anh là?"

Bên trong xe rất an tĩnh, mơ hồ nghe thấy âm thanh của người đàn ông ở một đầu khác.

"Là anh Viên ạ. . . . . nhưng. . . . . em hiện tại phải về Vân Lâm. . . . ."

"Nếu còn chưa lên xa lộ cao tốc, làm ơn cần phải tới đây một chuyến, có một số việc anh muốn nói chuyện với em một chút ——" Ngừng , bổ sung: "Là về Lương, rất quan trọng."

Cô khó xử nhìn anh trai bên trái một cái.

Quan Tử Tu lập tức đã hiểu —— cô muốn đi. Cô vẫn không bỏ được Lương Văn Hân.

Anh gạt đầu một cái. "Hỏi địa điểm, anh đưa em qua."

(Hết chương)

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 7.2:

Edit: Tóc gió

Cha mẹ hi vọng cô về nhà, tất cả anh chị đều ở bên ngoài, trên công tác có phát triển riêng, ngay cả Tử Cầm nhỏ nhất cũng chạy như bay đến Đài Bắc đi học, cô muốn ở nhà làm bạn với cha mẹ, dù sao tính tình của cô cũng là cái loại ở nhà không màng danh lợi, không có dã tâm quá lớn.

Nhưng cô còn đang chờ Lương Văn Hân.

Trong lòng, còn ôm một chút tia hi vọng nhỏ nhoi, chờ anh bày tỏ gì đó.

Cô thử qua các loại phương thức, mềm, cứng rắn, thậm chí hạ thuốc mạnh nói cho anh biết: "Mẹ em muốn em lấy được bằng tốt nghiệp thì nhanh trở về, bà muốn giúp em sắp xếp xem mắt."

"Xem mắt? Em mới mấy tuổi?" Cũng không phải là 70 80 báo động tới.

"Bởi vì em vốn chính là loại phụ nữ rất truyền thống đó, kết hôn, sinh con, có một người chồng thương em yêu em, người chồng, tìm công việc bình thường, trải qua cuộc sống hôn nhân bình thường cũng rất thỏa mãn. Những người tốt nghiệp xong khác luôn luôn tìm trọng tâm cuộc sống, bằng không loại phê vật không tiến triển giống em còn có thể làm gì?"

"Phế vật?" Anh chau chau mày. "Nghe nói người này có thành tích tốt nghiệp đứng thứ hai toàn hệ."

Ủây! Đó không phải là trọng điểm được không? "Tâm hồn vốn là rất phế, không có mục tiêu gì thật xa! Cả đời theo đuổi chính là cái nhỏ nhỏ này, hạnh phúc nhỏ nhỏ mà thôi."

Anh đột nhiên thật dài yên lặng một hồi, lúc mở miệng lại cũng là hỏi cô ——

"Khi nào thì đi?"

". . . . ." Anh không giữ cô! Cô cũng ám hiệu thành ra vậy rồi, anh vẫn không giữ cô, tình nguyện nhìn cô đi xem mắt, kết hôn, sinh con, vĩnh viễn rời khỏi anh!

Cô không muốn đi, nhưng anh không mở miệng, cô phải ở lại thế nào?

Cô không có thân phận, không có lập trường, cũng không có cơ để ở tại bên cạnh anh nữa rồi, anh không biết được sao?

Cho tới nay, vĩnh viễn chỉ có một phía nhiệt từ cô, tự mình đa tình ba, bốn năm, cô cũng sẽ mệt mỏi đấy!

Sau khi chương trình học kết thúc, cô bắt đầu xách hành lý, ở bốn năm, đồ đạc của cô không tính là ít.

Đồ đạc trong phòng giảm bớt ngày từng ngày, càng ngày càng trống trải hơn, không thấy ly trà cô dùng, vị trí cô quen để đồ dùng sạch sẽ trong phòng tắm trống không, vài đôi giày cô đặt ở cửa trước cũng dọn hết, ngay cả đồ ôm cô đặt trên ghế sa lon ở phòng khách, mới ban đầu khiến cho anh ngại ngần thơ sẽ chiếm không gian bố trí, cũng xách bỏ vào va li rồi. . . . . Dấu vết tồn tại thuộc về cô, đang từng chút từng chút biến mất, từng chút từng chút bị xóa đi, có thể nào đến cuối cùng, ngay cả dấu vết tồn tại trong sinh mệnh của anh, cũng sẽ phai đi, triệt để rời anh mà đi, bởi vì cô đã bắt đầu cảm thấy có sức nặng sinh mệnh, lần nữa hoang vu trống trải. . . . .

Quan Từ Dung xếp bộ sách vào trong va li, ra ngoài dò xét không có bỏ sót gì, nhìn thấy anh đang đứng bên cạnh máy đun nước rót nước nóng, ánh mắt lại dừng ở nơi vốn để ly trà của cô, hôm nay không có ly trên kệ, ánh mắt hoảng hốt một hồi.

Có lúc, cô thật sự giận hờn! Rõ ràng thoát nhìn là không bỏ được như vậy, biết rất rõ ràng mở miệng, cô sẽ ở lại với anh, anh chắc chắn hiểu tâm ý của cô, lại chỉ hỏi cô khi nào thì đi, sau đó một mình ở nơi nào đó buồn bực, ở nơi nào đó trầm mặc, mỗi ngày ngắm người giống như tự bế, nhưng là chết không nói!

"Này, nước của anh!" Cô kêu lên, vẫn không kịp, nước nóng tràn ra tới bàn tay anh, anh mới thức tỉnh, mu bàn tay nhanh chóng hồng thành một mảnh.

Cô lập tức xông lên trước, bắt tay anh lại xối nước lạnh phía dưới vòi nước, mở tủ lạnh ra lấy đá cứng bỏ hết vào chậu nước, ra lệnh anh ngoan ngoãn đưa tay ngâm mình ở bên trong không được nhúc nhích.

Anh không nói lời nào, chỉ an tĩnh đưa mắt nhìn cô. Ánh mắt như vậy, làm cho cô nhớ tới lúc ban đầu, cô trắng đêm chăm sóc anh bị bệnh, ngày kế anh tỉnh lại đưa mắt nhìn hình dạng của cô, rất chuyên chú, lại u ám đến mức khiến người đoán không ra.

"Ngày mai sao?" Âm luật nhẹ không dò được sức nặng, mở miệng hỏi, hôm qua anh nghe thấy cô nói chuyện điện thoại di động.

"Ừ. Anh trai của em muốn về Vân Lâm, thuận đường tới đây giúp em xách đồ." Vốn muốn kéo dài hơn nữa tầm vài ngày, quý trọng mấy ngày cuối cùng ở cùng với anh, đột nhiên xảy ra biến hóa này, cô hoàn toàn không có lựa chọn khác nữa.

". . . . . Được, anh biết rồi." Anh từng nói, phải đi thì nói cho anh biết một tiếng, như vậy. . . . . là được rồi.

"Lương. . . . ." Cô muốn nói lại thôi. "Anh phải chăm sóc mình thật tốt, cơ thể kém như vậy, cũng không được thường xuyên thức đêm nữa, không thoải mái phải đi bác sĩ, chớ mỗi lần đều kéo dài tới không được, mới suy yếu nằm trên giường bệnh truyền từng giọt nước biển. Com thuốc mà nói, cách làm em đều viết ở laptop, đặt trên bàn của anh rồi, anh có rảnh rồi phải làm ăn, còn nữa, còn có. . . . ."

Hốc mắt cô đỏ lên, tiếng khóc nghẹn ngào vừa mới xuất hiện, người lập tức bị anh hung hăng ôm vào trong ngực.

"Đừng nói nữa." Có thể sống bao lâu, trước giờ anh đều không ngại, cũng chưa từng hy vọng xa vời mình có thể sống lâu trăm tuổi, cõi đời này cũng chỉ còn dư lại đũa ngọc này, kiên trì vì xoay chuyển sức khỏe của anh như vậy, kiên trì bốn năm. . . . .

Ước chừng gần buổi trưa Quan Từ Tu tới, ba người chung sức mang toàn bộ thùng giấy cô thu dọn lên xe, trước khi rời đi, tách lấy cái chìa khóa trong vòng chìa khoá, giao trả cho anh.

"Vợ chồng chủ cho thuê nhà ra khỏi nước còn chưa có trở lại, làm phiền anh giao cho bạn cùng phòng mới, còn nữa. . . . . thay em nói một tiếng cảm ơn với bọn họ."

Lương Văn Hân nhận lấy cái chìa khóa, cầm vào, lại móc nó trở vào vòng chìa khóa của cô. "Em giữ lấy, khi nào muốn về, tùy thời có thể vào, căn phòng kia sẽ giữ lại cho em vĩnh viễn."

"Nhưng. . . . . chủ cho thuê nhà. . . . ." Anh quyết định sao? Cũng phải hỏi chủ nhà một chút có tính toán khác hay không chứ?

"Anh sẽ đồng thời mướn nó, em không phải dùng lo lắng vấn đề đó." Anh đã không có cách nào, dễ dàng tha thứ cho bất kỳ kẻ nào xâm lấn không gian thuộc về cô.

Người sẽ nói lời như thế, làm chuyện như vậy, thật sự vô tâm với cô sao?

Đi ra cửa chính, cô chưa từ bỏ ý định, lại quay đầu lại, hỏi một lần cuối cùng: "Lương, anh đúng là. . . . . không yêu em sao?"

Anh yên lặng, đưa mắt nhìn cô chốc lát.

"Em là một người rất quan trọng trong sinh mệnh của anh, nhưng mà ——" Anh khép mắt, giọng điệu nặng nề mà ưu thương ——

"Thật xin lỗi, anh không cách nào yêu em."

"Được, em biết rồi." Cô gật đầu, hít một hơi. "Hẹn gặp lại."

Trước khi nước mắt đọng ở hốc mắt rớt xuống, cô xoay người đi ra tòa nhà, vội vã mở cửa xe tiến vào, nước mắt mới rớt xuống từng giọt một.

Quan Từ Tu ngồi trong xe chờ đợi không nói gì, sau khi đạp chân ga lên đường, mới chậm rãi mở miệng: "Người đàn ông kia rất thích em."

Cô chỉ khóc, giống như một đứa bé, uất ức tố cáo. "Sẽ không phải, anh ấy không yêu em, em hỏi rất nhiều lần, mỗi lần đều một dạng. . . . ."

Quan Tử Tu dứt khoát lái sang bên dừng xe, lúc này giống như khi cô còn bé bị bạn học trai trong trường bắt nạt, ôm cô vào trong ngực vỗ nhẹ nhẹ an ủi. "Dung Dung, anh ba ôm em thì em cảm thấy tình cảm trong này không?"

"Ừ. . . . ." Đó là thân tình, là thương yêu, không nở thấy em gái đau lòng.

"Lương Văn Hân ôm em thì em lại cảm nhận được cái gì? Mỗi một loại ôm, tình cảm sau lưng đều không tự nhiên giống nhau, em nhất định cảm thấy tâm ý của anh ta rồi, nếu không sẽ không hết lần này sang lần khác hỏi tới, em gái nhỏ của anh không phải người có con mắt không thức thời."

Ngôn ngữ có thể giả tạo vụn vặt, cảm giác lại chân thật nhất, nhưng con người bình thường trước tiên sẽ tin tưởng ở ngôn ngữ không đáng tin, chứ không lựa chọn tin tưởng trực giác của mình? Thật mâu thuẫn.

"Anh ba, anh không biết đâu. . . . ." Nếu anh biết, chân tướng cô và Lương Văn Hân từ lui tới đến chia tay, cũng sẽ không nói như vậy.

"Anh là không biết giữa các em rốt cuộc có nút thắt gì, nhưng anh là đàn ông, nhận ra được ánh mắt của người đàn ông nhìn một người phụ nữ yêu toàn tâm. Lương Văn Hân vô cùng quan tâm em."

"Nhưng. . . . . nhưng anh ấy nói anh ấy không cách nào yêu em." Giọng điệu của cô., giống như đứa nhỏ vườn trẻ về nhà tố cáo bạn học nam ngồi sát cạnh giành kẹo que của cô ăn, uất ức, bất mãn, nhưng không có oán hận.

"Đứa ngốc!" Quan Tử Tu dịu dàng cười khiển trách. "Không thương, cũng chỉ có một loại đáp án, 'không cách nào yêu' không gian thảo luận lại rất rộng, anh ta chưa từng chắc chắn nói với em, anh ta không thương, không phải sao?" Không cách nào yêu, lại chân thật tồn tại yêu, cũng là một loại câu trả lời.

". . . . . Không có." Anh trước giờ chỉ nói không cách nào yêu cô, cô lại chưa từng suy nghĩ sâu xa sơ hở qua trong trong lời nói. Anh cự tuyệt để cô đi vào trong lòng anh, ngay cả không gian nỗ lực cũng không cho cô, cô còn có thể như thế nào?

Anh không cần cô, thậm chí thà bị cô chỉ coi là bạn tình dục, cũng không muốn cô.

Quan Tử Tu lần nữa lái xe lên đường, để cô yên tĩnh suy tư, không hề lên tiếng quấy nhiễu nữa.

Mặc dù em gái thoát nhìn hiền hoà lạc quan, dáng vẻ mọi việc dễ nói chuyện, nhưng mà đối với chuyện tình cảm lại cố chấp khác thường, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của người khác. Lúc ban đầu, trong nhà biết được cô và Lương Văn Hân lui tới thì anh hai là người thứ nhất khuyên lui, nguyên nhân là Lương Văn Hân là đàn anh đại học của anh, một nhân vật phong vân trường học làm người ta khắc sâu ấn tượng, khó có thể quên được.

Có lẽ là tướng mạo anh ta gần như tuyệt sắc, cũng có lẽ là cái điểm đặc biệt như anh tức làm cho người khác trầm luân, tóm lại cô gái điên cuồng mê luyến anh ta rất nhiều, giống như gặp ma giống như tre già măng mọc, chưa từng đứt đoạn, đang em, đàn chị, trợ giáo thậm chí là cô giáo trẻ tuổi, đều đã có tin đồn mập mờ với anh ta, có một trận còn đồn đãi bắt quái đàn em cắt cổ tay tự sát vì anh ta.

Người đàn ông này, thế giới tình cảm quá phức tạp, cuộc sống từng trải và kinh nghiệm cũng quá phức tạp, suy nghĩ cả người càng thêm phức tạp đến khó nắm lấy, bọn họ không cho rằng em gái đơn thuần ứng phó được.

Nhưng Dung Dung vẫn cố chấp phải đi đường tình cảm này, ba tháng ngắn ngủi.

Sau khi chia tay, sợ người nhà biết sẽ tức giận buộc cô chuyển xa chỗ cũ, chớ cùng người đàn ông phụ lòng cô có bất kỳ dính dấp, cô dấu diếm gần ba năm, cho đến mấy ngày gần đây mẹ hỏi sau khi tốt nghiệp có tính toán gì với Lương Văn Hân không, cô mới nói thật.

Tiểu Dung Dung nhà bọn họ, muốn cố chấp, ai cũng hết cách với cô!

Chuông điện thoại di động vang lên, phía trước vừa đúng đèn đỏ, anh đạp phanh xe, cô bắt điện thoại.

"Có tiện đi ra ngoài một chút không?"

"Hả? Anh là?"

Bên trong xe rất an tĩnh, mơ hồ nghe thấy âm thanh của người đàn ông ở một đầu khác.

"Là anh Viên ạ. . . . . nhưng. . . . . em hiện tại phải về Vân Lâm. . . . ."

"Nếu còn chưa lên xe cao tốc, làm ơn cần phải tới đây một chuyến, có một số việc anh muốn nói chuyện với em một chút ——" Ngừng , bổ sung: "Là về Lương, rất quan trọng."

Cô khó xử nhìn anh trai bên trái một cái.

Quan Tử Tu lập tức đã hiểu —— cô muốn đi. Cô vẫn không bỏ được Lương Văn Hân.

Anh gạt đầu một cái. "Hỏi địa điểm, anh đưa em qua."

## Chương 20: Chương 8.1

Edit: Tóc gió

Chạy tới nhà hàng hẹn với Viên Mạnh Trinh, Quan Từ Tu ở lại trên xe đợi cô, muốn cô hoàn toàn bỏ hết nghi vấn, cho dù muốn buông tha, cũng phải kết thúc rõ ràng, không có một chút tiếc nuối nào.

Viên Mạnh Trinh nói, thật ra thì anh ta muốn hẹn cô ra ngoài nói chuyện từ rất sớm rồi, chỉ là Lương Văn Hân phòng cực kì kỹ, cho đến hai ngày trước, cảm xúc anh thật sự quá tệ, trốn tới chỗ của anh ta, bị anh ta len lén ghi nhớ số của cô từ trong điện thoại.

"Tình cảm của anh ấy không tốt. . . . . đều sẽ đi tìm anh?" Giọng điệu cô khẽ chua xót. Đây chính là nói tới Men'sTalk sao? Biết rõ ăn loại dấm này rất nhầm chán, nhưng chính là không nhận được sẽ nghĩ, anh không nói gì với cô, một lòng phòng bị nghiêm ngặt chặt chẽ, lại không phòng bị mà thổ lộ tâm sự đối với một người khác như vậy, để lộ yếu ớt. . . . .

"Đúng, bởi vì ngoại trừ chỗ của tôi, cậu ấy không có chỗ khác để đi."

"Vậy. . . . . trước khi em và anh ấy chia tay, ba ngày anh ấy hoàn toàn không có tin tức đó, cũng là đi tìm anh?" Không có cảm giác rõ ràng.

"Đúng." Viên Mạnh Trinh đáp dứt khoát. "Mấy năm này, tôi đã không hề gặp lại bộ dạng khổ sở đó, có thể bức cậu ấy đến phải cuồng chuốc rượu ít khi đụng tới để tê dại tri giác, em thật giỏi, Quan Từ Dung."

"Em. . . . . không đúng. . . . . anh ấy thoát nhìn. . . . ." Không có say như vậy!

"Bởi vì khi trước người cậu ấy quan tâm, cậu ấy sẽ không thể hiện ra gì! Vào lúc cậu ấy tới, tinh thần cũng đã không thể chịu đựng tuyệt vọng thêm nữa, anh không để cho cậu ấy uống còn có thể thế nào? Kết quả chính là dạ dày co rút đưa đến bác sĩ, nằm giường bệnh hai ngày một đêm, còn chết cũng không cho phép tôi thông báo cho em, mới hơi tốt một chút, lập tức nhanh chóng rời khỏi bệnh viện. Em biết cậu ấy nói gì không? Cậu ấy nói em ở nhà một mình! Dưới loại tình huống này, cậu ấy đều cũng còn nhớ em, nhanh chóng trở về bên cạnh em."

"Cho tới nay, cậu ấy đều đối với em như thế đấy. Từ trước khi các em còn chưa lui tới, em đi du lịch Hoa Đông, cậu ấy nằm trong bệnh viện, chưa từng để điện thoại di động rời khỏi cạnh cậu ấy, lúc nào cũng chờ tin nhắn của em, vừa chuyển nước, vừa một tay cầm lấy điện thoại chờ tin nhắn tới của em."

Nhưng, thế nhưng mỗi tin nhắn của anh đều chê cô dài dòng, không nói anh có nhiều quan tâm, hơn nữa coi từng câu từng chữ cô gửi cho anh. . . . .

"Tại sao anh ấy không nói thẳng thắn? Chúng ta phải chia tay, là anh ấy nói!" Từ trước đến giờ đều không phải là cô chủ động muốn rời khỏi anh, là anh kiên quyết đẩy cô ra, cô chưa từng quên, kiên quyết lúc anh nói chia tay, một chút xíu khả năng cứu vãn cũng không để lại cho cô.

"Đó là bởi vì, cậu ấy đã không còn lòng tin đối với tình yêu, ở trong tiềm thức cậu ấy, sớm đã nâng tình yêu và tổn thương hoa lên ngang bằng, một khi yêu, dù sao cũng phải có một người thương tích khắp người, cậu ấy không hy vọng người đó sẽ là em."

"Đây là lý lẽ hoang đường gì vậy?" Quan tâm một người, nào có không xung đột, không bị thương, quan trọng là, hai người yêu nhau, vui vẻ nhất định sẽ nhiều hơn đau lòng!

"Nếu như em biết con đường tình yêu này cậu ấy đi tới được như thế nào, cũng sẽ không nói 'lý lẽ hoang đường' rồi." Viên Mạnh Trinh thở dài, nói tiếp: "Em nhìn mẹ cậu ấy là vợ bé của người khác, vợ cả sinh hai đứa con trai, nhưng cha cậu ấy thương yêu nhất chính là đứa con trai nhỏ là cậu ấy. Năm bảy tuổi đó, cha di tình biệt luyện(\*), mẹ cậu ấy nhất thời bị phần, kích động ép con trai uống thuốc trừ sâu tự sát theo bà, muốn cha cậu ấy hối hận cả đời."

(\*) Di tình biệt luyện: yêu một người rồi, sau đó lại ko yêu người đó nữa mà có tình yêu mới.

Quan Từ Dung kinh ngạc khê há miệng, không phát ra được âm thanh nào.

Cô nhớ, mình còn từng nói với anh: "Anh cũng chưa từng uống thuốc trừ sâu, sao biết nó khó uống hơn. . . . ."

Thì ra là, anh thật sự từng uống.

Nước mắt ngập hốc mắt, tim cô rất đau đớn. "Vậy. . . . . sau đó thì sao?"

"Mẹ cậu ấy chết rồi, cậu ấy được cứu lại, nhưng tổn thương dạ dày, cơ thể không thể nào khỏe mạnh giống như trước đây nữa. Cha cậu ấy đón cậu ấy về cho vợ cả chăm sóc, vợ cả để cậu ấy tự sinh tự diệt, hai anh lớn lấy bắt nạt cậu ấy làm thú vui, đến về say xỉn phạm cậu ấy, diễn biến thành một loại

hình thức khác . . . . . tổn thương."

Không cần nói nhiều hơn nữa, cô lập tức lĩnh ngộ giọng điệu không mạnh.

Xâm phạm tình dục. . . . . là ý từ này sao sao?

"Hai người đàn ông này xâm phạm rất nghiêm trọng dữ dội, năm mươi sáu tuổi ấy, cậu ấy không cách nào nhận được nhục nhã trên cả tâm hồn lẫn thân thể hơn nữa, sau khi rời khỏi nhà từ đó không bao giờ trở về nữa. Cùng năm đó, tôi gặp được cậu ấy, nếu như em hỏi tôi vì sao rõ ràng chuyện đã qua của cậu ấy như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tôi là mối tình đầu của cậu ấy."

Trên bàn chén nước bị đánh ngã, giọt cô ướt cả người.

Cô nhếch nhác lau, tay chân luống cuống, càng sợ, liền càng hỗn loạn. . . . .

"Tĩnh táo một chút, Quan Từ Dung!" Viên Mạnh Trinh bắt lấy tay cô, phát hiện nó lạnh lẽo vô cùng.

"Anh... anh đang nói đùa. . . . ." Âm thanh run rẩy yếu đuối, gần như không cách nào hoàn thành câu.

Bạn trai cũ của cô là đồng tính. . . . . Đùa gì thế? ! Khó trách anh nói không cách nào yêu cô. . . . .

"Không phải cái dạng em nghĩ đâu. Cậu ấy chỉ là quá cô đơn, từ xưa tới nay chưa từng có ai thật lòng đối đãi với cậu ấy, vừa lúc anh tại ở đó xuất hiện, cho ấm áp cậu ấy muốn, cho nên cậu ấy cho rằng đó là tình yêu. Trên thực tế, là tôi yêu cậu ấy trước, lợi dụng cậu ấy yếu ớt, đời này không có ai đối với cậu ấy tốt như vậy, cho nên cậu ấy tiếp nhận tôi."

"Sau lại chia tay, là bởi vì. . . . . khi đó tôi tuổi còn rất trẻ, tâm tính không vững, lừa gạt cậu ấy và lui tới với cô gái khác, lúc ấy tôi thật sự chỉ vui đùa một chút mà thôi, cho đến có một lần chơi đùa quá mức, chơi ra lừa. Cô gái kia nghiêm túc, tôi muốn chia tay, cô biết Lương tồn tại, chạy đi tìm cậu ấy ầm ĩ, mắng cậu ấy biến thái, muốn cậu ấy trả tôi cho cô ta, giống như phát điên mất trí, cầm dao tổn thương cậu ấy."

"Có phải . . . . . vết sẹo thật dài trước ngực anh ấy không?" Về mặt cô hốt hoảng hỏi. trùng kích liên tiếp vào thật sự quá nhiều, cô đã không cách nào biểu đạt nhiều kinh ngạc hơn nữa.

"Đúng."

"Cho nên những năm này anh vẫn ở bên cạnh anh ấy, là bởi vì áy náy?"

"Không phải. Bởi vì cậu ấy thật sự là người duy nhất đời này tôi yêu, nhưng, không còn kịp rồi. Mấy năm sau này, tất cả đối tượng cậu ấy lui tới đều là khác phái, nhưng kết quả đều rất tệ hại, tôi một mực phía sau cậu ấy chờ đợi, tận mắt nhìn cậu ấy lao ra đảo đi tới trong tình yêu. Rất kỳ quái, cái này không biết được là nguyên rủa hay là số mệnh cậu ấy, phụ nữ cậu ấy từng lui tới, luôn lấy tổn thương làm thủ đoạn để giữ cậu ấy lại, một khi tình yêu đi tới tuyệt cảnh, không phải tổn thương tới mình, chính là tổn thương cậu ấy, đàn em cắt tay vì cậu ấy, đàn chị trộn thuốc ngủ lẫn trong đồ ăn muốn đồng quy vu tận với cậu ấy. . . . ."

"Chân chính làm cậu ấy tuyệt vọng đối với tình yêu, là ba năm trước khi biết em, bạn gái cậu ấy có thai, xảy ra tranh cãi với cậu ấy. Cạn kễ tình hình tôi cũng không rõ ràng, chỉ mơ hồ biết được kỷ lục tình cảm cậu ấy trải qua khiến cô ta rất dễ ý, từ đầu đến cuối không có biện pháp chân chính tin tưởng cậu ấy. Giữa nam nữ một khi gieo xuống mầm mống hoài nghi, rất dễ dàng bóp chết tình yêu, tuần hoàn ác tính, cuối cùng một lần xung đột kia, cô gái nhất thời trong tâm tình nóng nảy, uy hiếp cậu ấy muốn mang theo đứa bé nhảy lầu, trượt chân té xuống bồn hoa, sảy mất đứa bé.

"Ở trên giường trong bệnh viện, sắc mặt cô gái tái nhợt, chảy nước mắt nói với cậu ấy: 'Lương, anh hoàn toàn không biết được thế nào là yêu một người, anh không xứng có được tình yêu của tôi. '. . . . ."

Cô còn có thể tiếp nhận bao nhiêu nữa? Nước mắt chảy lại chảy, đáy mắt khô khốc, đã trống rỗng đến không chen ra một chút xíu nước mắt và tâm tình nào.

Chỉ là lắng nghe, tâm hồn cũng sắp không cách nào gánh vác, một đường đi tới anh làm thế nào?

Khó trách anh lại sợ hãi tình yêu như thế, khó trách anh không cần cô thương anh, tình yêu có thể cho anh cái gì? Không phải đã thương người chính là tự thương mình, mà đáng chết nhất chính là, cô lại có thể cũng nói với anh câu đó: "Anh hoàn toàn không biết được thế nào là yêu một người. . . . ."

Những lời này đối với anh mà nói, quả thật chính là ác mộng, cô nói cho anh biết như vậy, anh làm sao có thể không chia tay? Anh làm sao có thể không sợ hãi? Bởi vì anh không thể nào dự tính, người nằm ở bệnh viện, người tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần nằm trong bệnh viện có phải sẽ là cô hay không!

"Một khoảng thời gian rất dài cậu ấy gặp bác sĩ tâm lý, trong tâm hồn hoàn toàn phong bế mình, chết lặng sống qua ngày, cho đến khi em xuất hiện, tôi mơ hồ cảm thấy, giống như cậu ấy trước kia trở lại, có sinh mạng cử động, cảm xúc phập phồng, tôi rất bất ngờ khi cậu ấy lại còn chịu gặp mặt sở tình yêu, tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy quan tâm một người như vậy, sợ tôi nói quá nhiều với em, sẽ tổn thương đến em, cũng không dám để cho tôi có chút tiếp xúc với em. Tôi thật ra thì đã sớm không sao, chỉ cần cậu ấy trôi qua tốt là tốt rồi, khi cậu ấy đưa mắt nhìn em mỉm cười thì tôi cảm thấy cậu ấy thật sự hạnh phúc."

"Cả đời này, ấm áp cậu ấy từng tiếp nhận cũng không nhiều, cậu ấy cho rằng tình yêu có thể mang đến ấm áp cho cậu ấy, nhưng từng lần lại từng lần, tình



yêu cho ấy chỉ là đã thương nặng nề, dần dà, cậu ấy quen cô độc, có thói quen không hề mong đợi nữa. Em có thể hiểu đây là chuyện bị ai cỡ nào không? Người khát vọng yêu nhất, lại không thể tiếp nhận yêu, thậm chí e ngại yêu. . . . ."

Cô hiểu, cô thật sự đã hiểu!

Rất nhiều lần, đến gần cái chết như vậy, thậm chí chính mắt thấy cái chết, mà những sinh mệnh tra tấn kia, tất cả đều là vì yêu, anh cũng không phải là người đầu gối, làm sao có thể không bị ảnh hưởng? Không điên cũng đã cảm thấy nhiều hạnh phúc.

Cho nên, lúc ấy anh phải tiếp nhận cop, phải mang sẵn bao nhiêu dũng khí?

Tiếp nhận tình cảm của cô anh nói: "Quan hệ thế nào cũng được, chỉ cần em không phải khóc."

Còn nói: "Chỉ cần em vui vẻ. Cô bé nhỏ, anh rất sợ em khóc."

Anh luôn hết lần nà đến lần khác nói với cô —— anh hi vọng em vui vẻ!

Bởi vì không nỡ để cô khổ sở, mới có thể tiếp nhận tình cảm của cô, trong lúc lui tới, che chở cô đến giọt nước không lọt, sợ cô bị thương trong tình yêu, anh dùng tâm tình như vậy để bảo vệ cô, nhưng cô không biết gì cả, lại có thể rơi lệ ở trước mặt anh.

Anh sợ nhất, chính là nhìn thấy cô khóc, anh đã nói rồi! Một câu nói quan trọng như vậy, sao cô có thể quên!

Cô cảm thấy mình rất đáng chết!

Ở trong đoạn cảm tình này, anh bị thương tuyệt đối nặng hơn rất nhiều so với cô, nhưng. . . . . làm sao đây? Cô đã không có biện pháp cứu vãn. . . . .

Đưa mắt nhìn cô khóc không thành tiếng, Viên Mạnh Trinh thở dài thật thấp."Có chuyện, tôi đoán em tuyệt đối không biết. Năm ngoái trước nghỉ hè vợ chồng chủ nhà của hai người, tính toán xử lý hết các bất động sản, đến nước Mỹ ở cùng con trai, Lương ngay cả suy nghĩ cũng không có, liền muốn cầu xin chủ nhà bán trao tay phòng ốc cho cậu ấy. Đừng nói với tôi, em không biết chuyện này là vì sao."

Bởi vì một khi phòng ốc bán, từng người bọn họ sẽ phải dời xa, khi đó cô đã chia tay lại có bạn trai khác, liên lạc duy nhất với anh chỉ còn lại là bạn cùng phòng thôi, anh mua phòng ốc, là vì giữ cô lại, bảo vệ cửa liên hệ cuối cùng của anh, cho dù chỉ có thể giữ cô một năm, cho dù khi đó cô còn chuẩn bị dâng mình cho bạn trai. . . . .

Thật là ngu, thật là quá ngu ngốc, người đàn ông này!

"Tôi nghĩ, có lẽ chính cậu ấy cũng không hiểu rõ, thật ra thì cậu ấy rõ ràng không phải là song tính luyến, từ đầu tới cuối, cậu ấy triệt để chỉ thích phụ nữ, là đàn ông hết sức bình thường, chỉ là bởi vì quá tham yêu cái loại được yêu, cảm giác được quý trọng đó, chỉ cần có người nguyện ý đưa tay ôm cậu ấy, cậu ấy đều sẽ quý trọng không khỏi, mà tôi, lại ti tiện lợi dụng khát vọng được yêu của cậu ấy."

"Tình yêu đã qua, có mấy đoạn là động lòng chân chánh, mấy đoạn là bởi vì cô đơn, có thể ngay cả chính cậu ấy cũng không hiểu rõ, không phải yêu chân chính, cuối cùng kết thúc là tất nhiên, chỉ là với cậu ấy quá tệ, mỗi một lần kết thúc đều chịu một lần tổn thương, đến cuối cùng, cái gì là tình yêu, cậu ấy đã không cách nào xác định. Đoạn cùng em này, rốt cuộc là cô đơn hay là thật tâm, tôi không muốn chấm điểm, chỉ nói cho em, lui tới với em, quả thật cậu ấy chịu đựng áp lực rất lớn, ở trước đó, cậu ấy đã lâu không đi gặp bác sĩ tâm lý, nhưng sau khi lui tới với em, trải qua bóng ma trầm trọng đè ở trong lòng, cậu ấy không chỉ một lần mơ thấy những vết thương đã từng trải qua. Có điều những hình ảnh máu me dầm dề đó, đối tượng đối thành em, cậu ấy lại trở về tìm bác sĩ tâm lý của mình. Dùng một cái giá lớn như vậy giữ lại nụ cười của em, không để cho người thất vọng, suy nghĩ một chút cậu ấy vì em làm tất cả, em cho rằng tình cảm cậu ấy đối với em sẽ là gì?" Thậm chí anh cảm thấy, đời này người Lương Văn Hân yêu duy nhất, hoàn toàn chỉ có mình cô!

Có thể làm vì Lương, anh thật sự hết toàn lực, người đàn ông toàn tâm toàn ý đợi cô này có đáng giá hay không, cô xác định làm sao làm.

Lương Văn Hân đối với cô, là tình cảm gì?

Cùng Viên Mạnh Trinh nói xong, cô tinh thần hoảng hốt một đường về đến nhà, đến nay, trở về đã một tuần, suy nghĩ vẫn không bình tĩnh từ những cú sốc đó.

Cô không thể nào khẳng định như cũ, người đàn ông này có phải thật sự không yêu cô như vậy không, nhưng so với vấn đề là anh có yêu cô hay không, nằng nề ý hơn chính là, một mình ở giữa căn phòng trống rỗng kia, anh sợ cô độc như vậy sẽ làm gì?

— Ngày lại ngày, cô từ từ nghĩ, càng nghĩ, lại càng hiểu. Nếu như anh có khả năng mua phòng ốc, sẽ không thể không có năng lực sống một mình, tại sao muốn thuê chung với người khác? Mới gặp gỡ cô đến thì rõ ràng không tình nguyện thế, vẫn tiếp nhận sự thực cô trở thành bạn cùng phòng, khi đó về mặt đáng đánh đòn hẳn giống như "Chỉ cần cô đừng nửa đêm bò lên trên người tôi, tất cả nói xong".

Bây giờ nhớ lại, anh hẳn không muốn một mình ở trong không gian vô cùng tĩnh mịch? Chỉ cần bên trong nhà có chút tiếng vang, cái gì cũng tốt.

Bởi vì như vậy, anh luôn trong tịch mịch thì rơi vào bẫy rập tình yêu, ngay cả bước ngoặt giữa bọn họ, cũng là sau khi anh bệnh, quan tâm và chăm sóc của cô khiến cho ánh mắt anh khác, khó nói tất cả không phải là tịch mịch quá phá.

Người đàn ông này làm cho cô quá đau lòng, chỉ cần nghĩ tới anh từng bị cái gì, tâm liền đau đớn nhanh hơn không cách nào hô hấp, cô muốn ở bên cạnh

anh, dùng toàn bộ của cô thương tiếc anh, không quan tâm anh là cô đơn hay là thật sự yêu cô.

Một người bị tổn thương nặng trong tình yêu như vậy, yêu cầu anh yêu nữa, không khỏi quá tàn nhẫn.

Trong vô thức, ánh mắt lại nhìn hướng điện thoại di động trên bàn.

Nó không vang, nhìn xuyên thấy nó vẫn sẽ không vang.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 21: Chương 8.2

Edit: Tóc gió

Biết rõ nếu như cô không chủ động, anh hoàn toàn sẽ không gọi điện thoại cho cô, người đàn ông này, có thể một tay truyền nước biển, một tay trả lời tin nhắn của cô, chính là tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để cho bản thân quấy rầy cô ——

Quấy rầy? ! Đúng rồi, MSN!

Cô nhào tới bàn máy tính, nhanh chóng mở máy, đăng nhập. Quả nhiên anh treo máy!

Lương, anh có ở đây không?

Đợi gần mười phút, đầu kia không có trả lời.

Không để ý tới cô sao? Không sao, đây là chuyện thường xảy ra, cô cái khác không có, công lực làm phiền người ta đặc biệt thâm hậu, nhất là làm phiền anh!

Lương, để ý đến em để ý đến em để ý đến em để ý đến em một cái đi. . . . .

Vẫn không có đáp lại. Mỗi lần nhiều nhất cô chỉ cần dây dưa anh quá ba phút, anh sẽ đáp lại cô, thật chẳng lẽ không có ở đây?

Anh không được, ngược lại một người khác đưa tới cửa.

Công việc thật là khó tìm: Từ Dung, cậu tốt nghiệp rồi muốn làm gì?

Thật là khổ sở, sắc mặt giống như đưa đám: Tiểu Tuệ sao? Trở về Vân Lâm rồi, còn đang suy nghĩ.

Công việc thật là khó tìm: Hà? Vậy Lương Văn Hân làm thế nào?

Thật là khổ sở, sắc mặt giống như đưa đám: Làm thế nào cái gì? Bọn tớ chia tay, không phải là cậu không biết?

Công việc thật là khó tìm: Tớ biết rõ mà, nhưng tớ nghĩ hai người sẽ hợp lại.

Thật là khổ sở, sắc mặt giống như đưa đám: Từ đâu cậu cho vậy?

Công việc thật là khó tìm: Lương Văn Hân đối với cậu rất tốt!

Thật là khổ sở, sắc mặt giống như đưa đám: Không phải là cậu nói, rất tốt với tớ không phải là tình yêu sao? Đối với người kết hôn, đối với bạn bè, đối với sủng vật cũng có thể tốt.

Công việc thật là khó tìm: . . . . . Thừa nhận với cậu một chuyện, không thể tức giận đó!

Thật là khổ sở, sắc mặt giống như đưa đám: Nói đi! Bây giờ trái tim tớ bị mài rất mạnh mẽ, không có gì có thể khiến tớ sùng sốt nữa rồi.

Công việc thật là khó tìm: Thật ra thì. . . . . tớ từng theo đuổi Lương Văn Hân á! Khi đó là bởi vì ghen tỵ cậu, mới có thể liều chết giật giây các cậu chia tay.

Thật là khổ sở, sắc mặt giống như đưa đám: À. Cho nên khi đó cậu giận đối với tớ, nói những thứ kia đều là mượn cớ, chủ yếu nhất thật ra là tranh giành người tình.

Không có chút bất ngờ nào. Cô chỉ đơn thuần, không phải ngu ngốc, tiểu Tuệ đang suy nghĩ gì cô rõ ràng, chỉ là cố làm ngu ngốc duy trì tình nghĩa bạn bè

mà thôi.

Công việc thật là khó tìm Còn nữa. . . . . ách. . . . . Lương Văn Hân từng tìm tó tán gẫu trên MSN. Khi đó các cậu còn chưa có kết giao, tó lừa gạt cậu lên lên nhét số tài khoản MSN cho anh ấy.

Thật là khổ sở, sắc mặt giống như đưa đám: Tán gẫu cái gì?

Công việc thật là khó tìm Cậu đó. Anh ấy giúp cậu giải thích, còn nói cho tó biết, chuyện gây gổ làm cậu rất khổ sở, cho nên tó mới có thể chủ động đi tìm cậu cầu hòa..., chỉ là khi đó còn chưa thông suốt, muốn thử một chút mình và Lương Văn Hân có khả năng hay không, mới có thể không tự nhiên vậy. Sau đó tó thật sự biết, anh ấy nói anh ấy không dùng MSN, ngày đó là vì cậu mới có thể đi xin một người mới số tài khoản, tó chỉ tán gẫu với anh ấy mấy lần, mỗi lần đều nói về cậu, tó phát hiện ở trong mắt của anh ấy, cậu thật sự rất tốt đẹp đấy. Sau khi các cậu bắt đầu lui tới, không hề nhìn thấy anh ấy login nữa.

Không có login? ánh mắt Quan Tử Dung dời về phía trạng thái biểu hiện "Login", không dám hé răng nói cho cô ấy biết —— bạn, cậu bị chặn rồi.

Bây giờ nghĩ lại, mỗi lần anh đều dùng một giọng điệu thật là phiền, chê cô quá nhàm chán, nhưng mỗi lần cô login, dường như anh đều ở đó.

Nếu như anh không dùng MSN, treo máy vậy còn có thể vì ai?

Sau khi tán gẫu với tiểu Tuệ, trước khi logout cô chưa từ bỏ ý định thử lại một lần cuối cùng.

Thật là khổ sở, sắc mặt giống như đưa đám: Lương, anh thật sự không muốn để ý em sao? Haiz. . . . . người ta bây giờ thật sự có chuyện quan trọng, không phải nhàm chán nào loạn anh. . . . . Thôi, không để ý tới người ta đi, mình ngồi xõm góc đi đếm con kiến tốt lắm.

Bởi vì mẹ đang thết cô ăn điểm tâm rồi, cô dự định ăn xong quay lại tiếp tục chiến đấu.

Ăn hai cái bánh rán hành, tiếng hô từ xa đến gần. "Cô nhỏ, cô nhỏ, điện thoại của cô đang reo ——"

Cô vội vàng buông tay, ôm lấy bóng dáng nho nhỏ nhiệt tình nhào tới. "Cảm ơn cháu, cục cưng Duyệt Duyệt bé nhỏ." Thân thiết hôn nhẹ hai cái trên má như quả táo.

"Cháu có giúp cô nhận, còn gọi chú chờ một chút đó!" Cười ha ha chui vào trong ngực cô làm nũng, thuận tiện tranh công.

"Được, chờ lát nữa thưởng cháu một hộp sữa đường." Ôm cái người bé nhỏ vào trong ngực, ngồi ở trên chân cô, mới nhận điện thoại. "Alô?"

"Mấy con?"

Bên kia, không đầu không đuôi quăng ra câu hỏi này. Nhận ra ấy là âm thanh ngày nhớ đêm mong, hô hấp cô cứng lại. "Mấy con. . . . . cái gì?"

"Không phải là em đi đếm kiến sao? Thật là khổ sở, sắc mặt giống như đưa đám."

Thì ra là anh! "Anh đang làm gì mà không đáp lại người ta!"

"Mới vừa gục xuống bàn ngủ."

"Muốn ngủ phải đi ngủ chứ, treo máy cái gì. . . . ." Cô dừng lại, chợt hiểu là anh đang đợi cô, chống đỡ mỗi một, chờ đợi cô login.

Trái tim đau xót, hốc mắt cô nóng lên, nhất thời nói không ra lời.

Tên ngu ngốc này, thà khổ sở đợi cô login trước mấy vì tính, rõ ràng nhớ cô đến thế, nhưng lại không chịu buông mặc cho mình gọi điện thoại quấy rầy cuộc sống của cô. . . . .

"Tại sao khổ sở lại còn như đưa đám?" Anh hỏi.

"Thì là. . . . . đối tượng hẹn hò vừa già vừa ngốc vừa lùn, nếu không là trung niên phát tướng bụng bia, không tìm được một người hợp ý, không ai thèm lấy. . . . ." Cô viện cớ lung tung, vẫn như trước kia, mong anh tán gẫu một trận, thật ra thì chỉ vì muốn anh ở cùng cô, nghe giọng anh một chút.

"Cứ như vậy? Không có khác?"

"Nhớ nhưng mỹ thực Đài Trung có tính hay không?"

Một đầu khác hình như thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì tiếng anh nhẹ nhàng hơn, bắt đầu có hăng hái chinh người. "Đối với em mà nói, có lẽ cũng đúng!" Dù sao trong cuộc sống triết học "một động vật", ăn chiếm phần lớn trong cuộc đời.

Chung sống bốn năm, cô rất nhanh lĩnh ngộ ngụ ý, oa oa kêu to: "Lương Văn Hân! Anh ám chỉ em là heo!"

"Em xác định là ám chỉ?" Chuyện không rõ ràng mới cần ám chỉ, sự thật thì không cần.

". . . . ."

"Bà nội, cô nhỏ thật kỳ lạ."

"Kỳ lạ chỗ nào?"

"Ngày đó cô nhỏ nói điện thoại vẫn lớn tiếng mắng chửi người, ghét mới có thể la to nói lớn, giống cháu rất đáng ghét Tiểu Bàn ngồi bên cạnh, mỗi lần đều không vui về mắng cậu ta, sẽ không muốn nói điện thoại với cậu ta! Nhưng người đó không gọi tới, mỗi ngày cô đều lấy điện thoại ra than thở, ngày hôm qua còn chơi đoán số với cháu, nói nếu như cô đoán thua liền gọi điện thoại. Cháu không cần thận đoán thua, giống như cô nhỏ rất thất vọng, hại người ta cảm thấy không thắng cô thật ngại quá. . . . ."

"Duyệt Duyệt, bà nội nói cho cháu biết, cái này gọi là quỷ đói già mãnh lợi, muốn ăn lại không dám cầm, còn giả bộ nói ý tứ không đói."

"Đó. Miệng nói không muốn, thân thể cũng rất thành thực." Rất lưu loát thốt ra câu này, bà nội nghe choáng váng ngay tại chỗ.

"Đây ai dạy cháu?"

"Không cần thận nghe được ba và mẹ nói." Bé cũng không biết là có ý gì.

"Quan Tử Ngôn, da mày ngứa!" Dám dạy hư cháu gái nội của bà!

Một bên Quan Tử Dung lại càng bất đắc dĩ.

"Mẹ, các người có thể không cần làm bộ nói nhỏ ở trước mặt con." Nói nhỏ đối với bà cháu này có phải hơi quá lớn tiếng một chút? Đoán chừng từ đầu đường đến cuối hẻm đều nghe.

"Vậy con cũng không cần ở chỗ đó già bộ chán chường! Bảo con xem mắt con không muốn, cả ngày lẫn đêm ở đây than thở."

"Người đàn ông khác con không muốn!" Làm gì nói cô giống như hoa si đang gọi xuân vậy? Cô có lựa chọn, thà thiếu chứ lạm dụng?

"Vậy thì đi tìm người con muốn đi!"

"Con cũng biết rõ, vấn đề là anh ấy không cần tình yêu!" Coi như cô muốn trở lại bên cạnh anh, anh cũng tuyệt đối không sẽ tiếp nhận, huống chi, anh sợ hãi tình yêu như vậy, cô làm sao nhẫn tâm gia tăng khổ sở trên người anh?

Cô thật sự không muốn lại nhìn dáng vẻ anh thức giấc trong ác mộng, khổ sở hoảng sợ, thử qua một lần cũng rất đủ rồi, lỗi đồng dạng cần gì tái phạm lần thứ hai? Anh cũng không chịu nổi hành hạ tâm linh nữa.

Chỉ là. . . . . thật không cam lòng, người đàn ông này rõ ràng coi trọng nàng đến thế, tại sao cô không thể không buông tha? Cũng bởi vì anh sợ hãi tình yêu, mà cô vừa đúng yêu anh sao?

Mẹ Quan châu châu mày, đột nhiên nói: "Lúc con còn nhỏ rất ghét ăn cà rốt, không biết vì sao, dù sao chính là ăn sẽ ói, thấy nhất định phải bỏ hết. Sau lại mẹ nghĩ ra biện pháp, băm cà rốt thành vụn nhỏ, trộn trong cá viên, thịt viên, bánh sủi cảo trong một số đồ ăn con thích nhất, con rất thích ăn, ăn cả mấy năm cũng không phát hiện, sau này vẫn là mẹ chủ động nói cho con."

"Nữ sĩ Quan Lưu Quế Chi, bây giờ mẹ muốn bắt đầu nói chuyện xưa rồi sao?" Nghe nói một trong những dấu hiệu người đã già chính là bắt đầu nói chuyện năm xưa. Cô rất muốn làm cô con gái hiếu thảo..., nhưng bây giờ thật không phải dịp, cô không tâm tình nghe lão nhân gia nói chuyện xưa. . . . .

Mẹ Quan liếc cô một cái. "Sau khi con biết đó là cà rốt mỗi lần con ăn đều muốn ói, có phản ứng gì rất lớn à? Không có, ăn quen rồi, phát hiện thật ra thì nó không đáng sợ giống như mình nghĩ, về sau cho dù miếng cà rốt lớn ở trước mặt con, con cũng sẽ không có ý bài xích."

"Mỗi người đều có thứ sợ, biết sợ, kháng cự, có đôi khi là bởi vì có chút nguyên nhân, chứ không phải e ngại bản thân sự vật."

Quan Tử Dung cau mày, có chút hiểu dụng ý mẹ chợt nhắc tới chuyện cũ. "Cho nên thế nào?" Lương Văn Hân e ngại chính là những chuyện đến theo tình yêu, chứ không phải bản thân tình yêu, mẹ muốn nói cái này sao?

Mẹ Quan liếc mắt nhìn cô, người giống như đàn đột nhiên giật mình như vậy thật sự là bà dinh sao? "Cho nên con chỉ cần đừng để cho cậu ta biết, đây là hình dạng thứ cậu ta e ngại là được rồi!"

"Ah?" Cô như đột nhiên hiểu ra.

Đúng thế! Có một số việc lòng dạ cô biết rõ là được, cần gì nói rõ?

Loại đồ là tình yêu, là bóng ma yếu ớt tồn tại trong tâm hồn anh, cô đừng cho anh biết không phải tốt rồi sao? Không có tình yêu, cô có thể ở lại bên cạnh anh, anh cũng sẽ không sinh ra bài xích theo bản năng trong lòng, tựa như mỗi lần cô ăn cà rốt đều sẽ ói, nhưng không biết nó là cà rốt thì cũng ăn vài chục năm thôi?

Là như thế này chăng? Có thể như vậy phải không?

"Mẹ, nếu như, nếu như. . . . . con nói là nếu như, con và anh ấy chỉ ở chung, vĩnh viễn không kết hôn, cũng không là tình nhân, như vậy, mẹ và cha. . . . Có thể rất thất vọng đối với con hay không?" Cô không phải đắm mình, chỉ là quá yêu người đàn ông này, không cách nào buông bỏ anh, cha chú trọng phẩm hạnh thế, từ nhỏ đã dạy bọn họ đức lễ mễ, có thể giận đến mức không muốn thừa nhận đứa con gái này?

"Điều kiện tiên quyết là, hai đứa đối với nhau đều là nghiêm túc, nhận định đối phương không?"

"Con nghĩ. . . . . như thế!" Tâm ý của cô, cô rất xác định, nhưng Lương Văn Hân. . . . . cô không biết được, cô chỉ biết, người đàn ông này tình nguyện mình chịu khổ cũng sẽ không để cho cô khóc, tâm ý chỉ như vậy cũng rất đủ rồi.

"Được, nếu quả như thật không phải là cậu ta không được, vậy con đi đi! Mẹ chỉ có một điều kiện, một khi thật sự nhận định cậu ta, cũng chắc chắn không tùy tiện nói muốn chia tay nữa, về phần ba con đó, mẹ sẽ nói với ông ấy, không thành vấn đề." Mặc dù gia đình bọn họ có quan niệm truyền thống, nhưng cũng không phải là chết cũng không thay đổi, nếu như cô dâu mới tâm ý thông suốt, có giấy chứng hôn hay không là thứ yếu rồi, con gái có thể bao dung, là cha mẹ còn có thể nói gì?

Quay về mấy ngày nay, con gái buồn bức không vui là cha mẹ đều nhìn trong mắt, lòng của nó mất trên người đàn ông kia rồi, bọn họ không nhắm một mắt mở một mắt, lại còn có thể như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 22: Chương 9.1

Editor: Phương Phan

Quan Từ Dung thụ sủng nhược kinh, không ngờ là cha mẹ đều đồng ý, liền vui vẻ ôm hôn hai người.

Thoạt nhìn vẻ mặt cha cô vẫn còn khó chịu, là bằng mặt nhưng không bằng lòng, nhưng vẫn ân cần dặn dò cô phải tự chăm sóc bản thân thật tốt.

Chẳng còn cách nào, thấy con gái tươi cười như vậy, ông còn có thể làm gì nữa? Từ lúc về nhà tới nay, đây là lần đầu tiên cô cười vui vẻ như vậy, hẳn là vì người đàn ông kia rồi! Con gái diệu của ông phải chịu uất ức rồi..

Sau khi lấy được sự đồng ý của cha mẹ, cô lập tức thu dọn hành lý, vội vội vàng vàng chạy đi tìm anh.

Cô thực sự vô cùng lo lắng cho anh! Rồi đi gần một tháng, không chỉ có nhớ nhung, mà còn là lo lắng, không biết anh sống thế nào? Có cảm thấy vắng vẻ? Có vừa ý không? Có... thấy nhớ cô không?

Sáng sớm, cha chở cô ra ga xe lửa, mua vé tàu, một mình trở lại Đài Trung, dùng chìa khóa phòng mà trước đây anh đưa cô để mở cửa, còn chưa buông hành lý đã vội chạy thẳng đến phòng anh mới dẫn thả lỏng bước chân, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa vốn chỉ khép hờ.

Máy tính đang mở, anh nằm gác trên bàn, bên cạnh có một tập phác họa đang mở, bên trong là hình ảnh cô ngủ thẳng thiếu chút nữa chảy nước bị anh tiện tay vẽ lên một số tờ!

Cô chưa từng thực sự nghiêm túc xem tập tranh này, cô nhẹ nhàng giờ từng bức từng bức một, trái tim bỗng thấy xót xa, hốc mắt nóng lên.

Phía sau đó, anh còn vẽ rất nhiều, tràn ngập đều là hình ảnh của cô với đủ loại cảm xúc, chơi đùa, vui cười, dịu dàng, e ấp, tình cảm... Những bức tranh này chứa đựng bao nhiêu tình cảm, ngay cả người mù cũng nhìn thấy được, thế nhưng cô lại chưa từng phát hiện..

Cô lại nhìn lên màn hình máy tính, danh sách bạn bè trên MSN chỉ có độc một số của chính cô.

Phốt lờ con đau nhói nơi lồng ngực, cô đưa tay ra ôm chặt lấy anh.

Lương Văn Hân chưa ngủ được bao lâu thì bị cô làm cho giật mình tỉnh giấc, cô mặc kệ, càng ôm chặt anh, gò má áp lên đầu anh.

"Dung?" Anh khẽ gọi, hoàn toàn bị bất ngờ. Không thể xoay người lại nhìn, nhưng xúc cảm được ôm này, anh không bao giờ nhầm được.

"Ừm." Cô khịt mũi, không dám nói chuyện, sợ anh phát hiện mình khóc.

Nhưng anh mặc kệ, kéo cô ra trước mặt nhìn chăm chú. "Sao em lại tới đây?"

"Không phải anh đã nói em muốn quay lại lúc nào cũng được sao? Mới một tháng anh đã đổi ý?"

"Chẳng lẽ là..." Anh nhìn qua đồng hành lý bên chân cô. "Đến Đài Trung du lịch sao?"

Cô đã ở Đài Trung bốn năm, đã quen thuộc đến như vậy, còn có cái gì mà chơi?

"Em không có nhà để về." Cô mím môi ra vẻ đáng thương.

Anh nhíu mày ý hỏi, cô giải thích: "Mẹ cứ bắt em đi xem mặt, xem mặt, rồi lại xem mặt, cho nên em bỏ chạy tới đây, anh có thể cho em lánh nạn ở đây được không?"

"Anh còn tưởng là em thích như vậy chứ?" Xem mặt, kết hôn, sinh con, cuộc sống vợ chồng bình thường, đó không phải là ước nguyện cả đời cô sao? Cho nên anh mới tác thành cho cô, không dám để bản thân làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

"Bây giờ em mới nhận ra, như vậy chẳng có gì thú vị cả". Khom người nói chuyện khiến thất lung cô mỗi nhử, lại không muốn buông ra, cô liền dứt khoát thoải mái ngồi lên đùi anh, úp mặt vào vai anh tiếp tục phàn nàn. "Mấy người đó cũng chẳng tốt đẹp gì, có người mới d/đ;q/d gặp mặt ba lần đã cầu hôn rồi, nếu là anh chẳng nhẽ không bị dọa cho hết hồn? Tuy là em có ý định kết hôn, nhưng cũng không phải vội vã như vậy, em còn muốn tự do thêm vài năm nữa chứ! Cho nên mới phải chạy đến nơi này!"

Hai người cũng đã từng hôn môi, vuốt ve, thậm chí ngay cả lên giường cũng đã trải qua rồi, anh cũng sẽ không già mồm cái lão nói tư thế này không hợp lẽ nghĩa, hai cánh tay còn rất tự nhiên mà vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của cô, hít hà hương thơm thoang thoảng trên người cô. "Định ở bao lâu?"

"Không biết, còn tùy vào tâm trạng." Dừng một chút, cô hỏi khẽ: "Lời trước đây anh từng nói có còn tính nữa không?"

"Nói cái gì?"

"Chính là... là... Chuyện đó... Chính là chuyện... anh biết mà..."

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, anh cố phỏng đoán ý tứ của cô: "Em nói là bạn tình? Em muốn sao?"

Nào có ai lại hỏi như vậy, thật xấu hổ muốn chết! "Đúng, đúng vậy!"

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chú.

"Nói trước, đây chẳng qua chỉ đơn thuần là nhu cầu sinh lý, anh biết đấy, em quen làm với anh rồi, không có ý gì khác đâu, anh đừng suy nghĩ lung tung nhé, nếu có người thích hợp, em sẽ xem xét lại, cho nên, cho nên... Anh rốt cuộc là có muốn hay không!" Cô gái nhỏ đỏ bừng mặt, thẹn quá hóa giận trừng mắt với anh.

Như thế có được không? Không nói chuyện yêu đương, cô chỉ đơn thuần theo đuổi nhu cầu của thân thể, không liên quan đến tình cảm, vậy thì ở cùng cô thêm một thời gian nữa đi, thỏa mãn tất cả mong muốn của cô.

"Được." Anh không suy nghĩ gì thêm, đồng ý với cô.

Bất kể lần này cô có thể ở lại bao lâu cũng không có vấn đề, anh vẫn sẽ như trước, nếu cô còn muốn rời đi thì anh sẽ mỉm cười buông tay, để cô theo đuổi hạnh phúc của chính mình.

Một lần duy nhất?

Trong phòng ngủ truyền ra tiếng rên rỉ, tiếng thân thể va chạm làm người ta đỏ mặt, cùng với mùi tình dục nồng đậm liên tục lan ra.

"Dừng! Lương, đủ rồi mà, dừng... Em không được..."

"Em được." Anh nói nhỏ một câu, trực tiếp phủ nhận lời van xin của cô, càng đi sâu vào bên trong cô, đem đến cho cô càng nhiều khoái cảm.

Cơ thể cô rõ ràng là rất hoan nghênh anh, hơn nữa còn muốn tiến vào sâu hơn, anh rất quen thuộc với thân thể cô, anh biết là cô có thể.

"Nhưng mà..." Trời ạ! Cô choáng váng đầu óc chỉ có thể thở dốc.

Bây giờ mới biết, từ trước đến nay anh đối với cô quả thực là vô cùng dịu dàng, hai năm trước, cô trải qua lần đầu tiên, một cô gái hai mươi tuổi, đối với dục vọng mơ mơ hồ hồ, khao khát tình d/đ;q/d thân nhiều hơn thân thể, anh đối với cô rất thương tiếc nâng niu, mà hiện tại, đã hiểu rõ chuyện nam nữ, anh lại dùng cảm xúc mạnh mẽ để đánh thức bản năng phụ nữ của cô, làm cho cô từ trong dục vọng tìm được khoái cảm mãnh liệt nhất.

Người đàn ông này luôn biết cô muốn gì, ở lúc thích hợp nhất, mang đến cho cô khoái cảm lớn nhất.

Thì ra dục vọng lại mê hoặc như thế, dạy cho người ta sa đọa, trầm luân, làm cho người ta chìm trong đau đớn cùng vui sướng mà tình nguyện chết đi trong nháy mắt...

Anh dạy cô bộc lộ sự gọi cảm cùng khoái lạc của phái nữ, khiến cô cảm thấy chính mình thật giống một cô bé lẳng lơ...

Ai bảo lúc đầu cô muốn dùng lí do này làm cái cớ để ở lại bên cạnh anh, anh liền thật sự đem hết khả năng trên người mình thỏa mãn cô.

Cô quả thực là tự làm bấy mà.

Khi mọi việc qua đi, anh rời khỏi người cô, ôm cô vào phòng tắm.

Xử lý hết thủy, thay cô đắp chăn, xoay người rời đi.

Một nỗi khiến cô cảm thấy vô cùng buồn ngủ, nhưng cảm giác được anh rời đi, cô mở mắt. "Lương, anh đi đâu vậy?"

"Về phòng." Vuốt ve, ôm cô cùng ngủ là quyền lợi của tình nhân, anh không có.

Con buồn ngủ khiến cô không suy nghĩ được nhiều, cô vươn tay ra, nắm lấy thắt lưng không cho anh đi. "Ngủ cùng em một lát, em lạnh quá."

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ của cô, giờ tay ôm cô kéo vào lòng, khẽ hỏi: "Có thể chứ?" Anh có thể cùng cô đi vào giấc ngủ, sau đó cùng tỉnh lại sao?

"Ừm." Cô không nghe rõ anh đang nói gì, tự động điều chỉnh một vị trí thật thoải mái ở trong lòng anh, ngủ ngon lành.

Cô nằm trên người anh, ngủ say một cách thật ngọt ngào, anh quyến luyến dung nhan xinh đẹp đang ngủ thật an lành, điềm nhiên đến như vậy, khiến người ta không muốn dời tầm mắt.

Sau cơn cuồng nhiệt, da thịt cô nhuộm một màu hồng nhạt thật mê người, trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười dịu dàng.

Cô là một cô gái đáng yêu, lúc mới quen còn có chút ngây ngô trẻ con như cô bé bên nhà hàng xóm, nay được nếm trải mùi vị tình dục, càng thêm phần quyến rũ, thành thực, sự hồn nhiên kết hợp với khí chất gợi cảm hấp dẫn biết bao ánh mắt của vô số đàn ông.

Trong lòng anh hiểu rõ, việc cô ở lại nơi này chỉ là tạm thời, cô gái tốt đẹp này không thuộc về anh, có thể không lâu nữa, cô sẽ lại rời khỏi thế giới của anh để tìm kiếm bến đỗ đích thực của mình.

Nhưng giờ khắc này, cô đang nằm trong lòng anh.

"Ngủ ngon." Anh nhẹ hôn lên môi cô, ôm cô vào lồng ngực, che chở cho cô một giấc ngủ an yên.

Lần "tạm thời" này, một lần chính là ba năm.

Quan Tử Dung tìm được công việc giáo viên mầm non ở Đài Trung, mỗi ngày đều ở cùng một đám trẻ con, cộng với tính tình hồn nhiên làm anh cảm thấy cô càng sống càng như trẻ lại.

Mỗi ngày cô về nhà đều nói rất nhiều chuyện, kể cho anh nghe bọn trẻ lại làm ra trò ngây ngô gì để chọc cho cô vui vẻ.

"Em thực sự thích trẻ con vậy à?" Anh chăm chú quan sát nét mặt sáng bừng của cô, khẽ hỏi. Mỗi lần nhắc tới trẻ con, cô đều vô cùng vui vẻ, cứ như chính là đứa trẻ do cô sinh vậy.

Anh vẫn nhớ rõ, cô từng nói nguyện vọng lớn nhất của cô chính là có một gia đình nhỏ, sinh vài đứa bé thật kháu khỉnh.

Lúc đó mới tốt nghiệp đại học, tuổi còn chưa lớn, không vội vàng gì, hiện tại, cô đã hai mươi lăm tuổi, còn không nghĩ đến chuyện này sao?

"Thích chứ!" Cô đáp không chút do dự. Bọn trẻ hồn nhiên đáng yêu như vậy, sao lại không thích?

"Vậy... em có tính toán gì chưa?" Trong khoảng thời gian này, có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng anh không thể hiểu nổi cuối cùng là vì sao mà cho tới tận bây giờ, cô có thể ở lại bên cạnh anh lâu đến vậy, ba năm... Tốt đẹp đến nỗi không giống như là đang ở trong thực tại.

Nghĩ đến cảm giác khi cô rời đi, trái tim anh quặn lại, đau đến không thở nổi.

"Tính toán?" Ngần ngừ lặp lại một lần, cô mới hiểu được ý tứ của anh.

"Không vội, chưa gặp được người vừa ý." Mỗi khi vô tình đề cập đến đề tài này, cô đều trả lời lấy lệ như vậy rồi bỏ qua.

Cha mẹ cô thỉnh thoảng cũng đến Đài Trung thăm con gái, mẹ Quan khá là ân cần, trong khi cha cô chưa từng cho anh một sắc mặt tốt, anh cũng không có ý định tìm hiểu lý do tại sao mình lại đắc tội ông như vậy.

Hàng tháng, cô cũng sẽ về nhà một hai lần, hai ngày một đêm, Chủ nhật lại chạy về Đài Trung, nhưng đều là một mình quay về, một mình trở lại, chưa bao giờ cô mở miệng nói muốn anh đón đưa hay về cùng.

Mùa hè năm ấy, sức khỏe anh không tốt, liên tục phát sốt, ho khan, buồn ngủ, ép buộc được anh đi khám bác sĩ thì kết quả là bị viêm phổi, cô lo lắng, xin nghỉ phép ở nhà bắt anh uống thuốc.

"Bà cô à, em nói nhiều quá đấy." Hơn nữa càng lớn tuổi lại càng nói nhiều, trình độ càng ngày càng đáng sợ.

Quan Tử Dung không thèm đếm xỉa, mặc cho anh giận dỗi, thảnh thơi lại đặt tay lên trán anh kiểm tra nhiệt độ, vuốt ve khuôn mặt tái nhợt mệt mỏi, đau lòng hờn lên gò má anh một cái.

Lương Văn Hân nghiêng đầu nhìn cô một cái, thuận thế ôm cô, bàn tay đặt lên nơi mềm mại trước ngực cô, liền bị cô đánh cho một cái.

"Đã sinh bệnh đến thế này rồi mà anh còn ham hố!"

"Em không muốn sao?" Tính sơ một chút, bọn họ đã gần một tháng không có làm, hai tuần trước thì phải làm vườn, đi chơi công viên, đi hát với bạn bè, rồi họp phụ huynh, về đến nhà đã mệt muốn chết, sau đó thì anh lại sinh bệnh. Dựa trên mức độ sinh hoạt tình dục của bọn họ trong ba năm nay mà nói, như vậy là quá lâu rồi.

Quan Tử Dung lườm anh một cái. "Chúng ta đâu phải chỉ có mỗi chuyện này để nói. Làm như là anh chỉ có phương diện đó là dùng được vậy?"

Như thế, còn những cái khác thì sao?

Cô trả lời rất lưu loát, không để ý đến ánh mắt chăm chú đầy thâm tình của anh.

Lần này anh bị bệnh khiến cô vất vả như thế nào, không phải anh không biết, cô vốn là người ăn ngon ngủ tốt, lại ngủ không ngon vì anh, nửa đêm tỉnh dậy đều kiểm tra nhiệt độ trên trán anh, d/đ;l;q"đ xác định là anh vẫn ổn, dần dần ban đêm đều ngủ không an giấc, gặp ai cũng học hỏi các loại món ăn bổ dưỡng, lo lắng cho anh, mấy năm nay nếu không có cô, thân thể này của anh có lẽ còn tệ hơn nhiều.

Sau khi anh khỏi bệnh một tuần, Quan Tử Dung quét dọn trong nhà thì vô tình phát hiện một văn bản, cô kinh ngạc cầm đến hỏi anh. "Từ lúc nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23: Chương 9.2

Editor: Phương Phan

Anh nhìn bản hợp đồng bảo hiểm trong tay cô. "Nửa năm trước." Tên người được thụ hưởng là cô, đây chính là điều khiến cô thấy kinh ngạc.

"Vì, vì sao?"

Anh nhún vai. "Thân thể anh yếu như vậy, chết khi nào cũng chẳng biết được."

Cô nhào vào lòng anh, dùng sức ôm anh thật chặt. "Đừng nói linh tinh."

"Không sao, dù sao thì anh cũng chưa từng mong mình có thể thực sự sống đến một trăm tuổi."

Cô hôn anh thật sâu. "Không được nói nữa!"

"Anh nói thật, anh cũng không bảo vệ cho em được nhiều lắm đâu." Nửa năm trước, bởi vì một đứa bé vô tình bị thương trong lúc chơi đùa mà hiệu trưởng nổi giận trách móc cô không làm tròn bổn phận, cô rất tủi thân, về nhà liền kể khổ với anh, nói: "Nhờ... em nghỉ việc, anh nuôi em được không?"

Đó chẳng qua là làm nũng, không ngờ anh thật sự nghiêm túc giữ trong lòng.

Tên người được thụ hưởng quyền lợi bảo hiểm đều là người có quan hệ thân thiết nhất, cô là người duy nhất anh không yên lòng, muốn bảo vệ.

Hiểu được điều này, cô không tranh cãi nữa, cười hôn anh, từ khiêu khích ban đầu trở nên mãnh liệt, triền miên suốt đêm.

Chủ nhật được nghỉ, Lương Văn Hân ngồi ngoài ban công, tay trái mân mê tách trà sâm nóng, nhàn nhã nghỉ ngơi sau bữa trưa, vừa uống trà vừa tắm nắng.

Tốt nhất là anh nên phơi nắng cho đen bớt đi một chút, nếu không cứ nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của anh, người nào đó lại muốn lái nhai.

Cô gái này cái gì cũng tốt, chỉ có điểm này là không nên, chặc!

Tiếng chuông cửa vang lên, anh lười đến nỗi ngón tay cũng chẳng thèm động, bên trong, bà quản gia là cô đã hiểu rất rõ đức hạnh của anh, liền bước nhanh từ phòng bếp ra mở cửa.

"Chào cô ạ!" Người bên ngoài lễ phép cúi đầu chào.



"À, chào cậu." Quan Tử Dung nhận ra người này là sinh viên khoa mỹ thuật tạo hình của Lương Văn Hân, cô quay lại nhìn người nào đó đang nhắm mắt ngủ trưa, có chút khó xử: "À... thầy của cậu đang nghỉ ngơi một chút, để tôi đi đánh thức anh ấy nhé? Nhưng anh ấy mà bị đánh thức thì tính tình cáu kỉnh lắm."

Cô thật tâm khuyên ngăn, cô đã từng trải rồi, bị người nào đó miệng lưỡi sắc bén điêu ngoa mắng cho thâm muốn chết, cứ như là đứa trẻ chưa được ngủ đủ giấc, còn giận dỗi nữa cơ!

"A, không cần, cô không cần đâu ạ! Đừng làm phiền thầy nghỉ ngơi." Cậu sinh viên vội vàng nói.

"Vậy có cần tôi chuyển lời giúp cậu không?"

"Cô à, cô làm người lương thiện, xin cô hãy nói giúp em trước mặt thầy, xin thầy đừng đánh rớt em, tội nghiệp em lắm..."

"Ồi... Chuyện này...tôi không thể cam đoan..." Ai mà biết được cậu ta phạm phải quy định nào của Lương Văn Hân, đừng nói anh có nể mặt cô hay không, cô cũng không có ý định này.

"Cô ơi xin cô làm ơn, chỉ cần cô mở miệng, thầy ấy nhất định sẽ đồng ý..."

"Thay vì đi xin xỏ cô ấy, sao cậu không về hoàn thành bài tập tranh của cậu đi, tôi gia hạn cho cậu đến chủ nhật, nếu không nộp bài thì cứ chờ sang năm học tiếp." Anh phất một câu thật lạnh lùng, rồi lại bụng lỵ trà sâm lên uống tiếp một ngụm.

Tính sơ qua một chút, thời gian này, sau khi anh khỏi bệnh, liền như được gỡ bỏ cấm vận, bọn họ làm quả thực rất cuồng nhiệt, tuy rằng vẫn sử dụng biện pháp tránh thai, nhưng việc này quả thật rất khó nói...

Cô hoảng hốt, nếu đúng như mẹ nói, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Cô lòng dạ rối bời chạy đi mua que thử thai, kết quả dương tính.

Vậy là... cô thật sự có thai rồi sao?

Hàng ngàn suy nghĩ rối bời hiện lên trong đầu cô, lo lắng nhất là Lương Văn Hân sẽ phản ứng như thế nào.

Anh định tính thế nào? Vốn là không cần hứa hẹn, không có ràng buộc mà ở chung với nhau, cô cũng đã hứa, cô thật sự không cố ý, từ lâu cô đã quyết tâm vì anh mà buông bỏ tất cả, chỉ cần vĩnh viễn được ở bên anh, đứa bé này là ngoài ý muốn, liệu anh có vì quá khứ mà không thể chấp nhận chuyện này, lại vì thế mà sợ hãi, chùn chân lùi bước.

Cô đã rất vất vả mới đi đến được bước này, có nhiều lần cô thậm chí còn cảm thấy cô đã gần chạm được đến trái tim anh, cô không muốn, cũng không cam tâm buông tay như vậy...

Nhưng... đây là con của bọn họ, sao cô có thể không cần?

Tâm trạng cô rối rắm suốt mấy ngày thì Lương Văn Hân nhận ra được sự khác thường của cô.

Cô nhím chăm chăm đĩa cá, không chịu ăn.

Khẩu vị của cô rất tốt, nhưng gần đây lại có chút thay đổi, như là không ăn cá, bình thường thường giúp anh ăn hết mướp đắng, giờ cô cũng không ăn.

Lúc anh trở về phòng đã thấy cô ngồi ngẩn người trước bàn trang điểm, hai tay vô thức đặt lên bụng, anh đứng ngoài cửa lâu như vậy cô cũng không nhận ra.

Cuối cùng, anh hỏi: "Em có chuyện gì sao?"

"À!" Cô giật mình vùng tay đánh rơi lọ son móng tay, vội khom người xuống nhặt, anh liền bước tới ngăn cản, một tay đặt lên bụng cô, sau đó bất động.

Anh là người thân mật nhất bên gối của cô, cơ thể cô thay đổi như thế nào anh không thể không nhận ra.

Kính nguyệt hai tháng không có, cân nặng chưa bao giờ vượt quá bốn mươi bảy kg, đột nhiên lại tăng một lúc ba cân, thói quen ăn uống thay đổi, thường xuyên trầm mặc, nhiều tâm tư nặng nề, cười gượng gạo... Chẳng nhẽ anh còn không biết là có chuyện gì.

"Anh, làm làm làm... gì vậy..." Cô sợ tới mức cả lăm.

"Đừng động dậy." Anh nhủ mảy. Anh sờ soạng khắp người cô một lượt, rồi dừng lại trên bụng cô. "Chắc phải ba tháng rồi nhỉ?"

"Không... " Anh đã biết rồi! Vậy... Anh sẽ phản ứng thế nào?

Cô len lén quan sát vẻ mặt anh, nhưng không thể nhìn thấu đôi mắt sâu thẳm hun hút ấy, ngược lại bị anh nhìn thấu tâm tư.

"Em muốn sinh con cho anh sao?"

Muốn... Nhưng cô không dám nói, sợ nói rồi, anh sẽ đẩy cô ra.

"Em có biết... nếu như vậy, mọi việc sẽ trở nên phức tạp, nếu em muốn gặp gỡ người khác... thì làm sao bây giờ?" Làm sao có thể ra đi? Làm sao có thể theo đuổi hạnh phúc của riêng cô? Cô không nghĩ tới điều đó sao?

"Không sao..." Không thể nói với anh rằng, từ lâu cô đã không có ý nghĩ nào khác, hạnh phúc duy nhất cả đời cô, hoàn toàn chỉ có anh.

Lương Văn Hán không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Có hồi cũng vậy thôi. Anh biết cô rất thích trẻ con, mỗi lần nhắc đến bọn trẻ ở trường mẫu giáo, cô đều cười rất vui vẻ, triu mến, cứ như chúng là con đẻ của cô vậy, cô lương thiện như vậy, làm sao có thể bỏ đi đứa con do chính mình mang trong người chứ.

"Nếu đã muốn thì cứ sinh, anh nuôi." Nếu ngày nào đó cô gặp được người thích hợp, thì vẫn có thể đi theo người ta, anh sẽ nhận trách nhiệm chăm sóc đứa bé.

Cô vẫn đang lo lắng tột độ không dám nói lời nào, đến lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, ngạc nhiên hỏi: "Anh... nói thật sao?"

"Thật. Cười một cái xem nào?"

Xua tan lo lắng, cô vui vẻ nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt. "Cám ơn anh, Lương, em vui lắm!"

Lâu lắm mới thấy cô tươi cười như vậy, anh mới nhận ra mình thật sự rất nhớ những lúc cô tươi cười vui vẻ. Mấy ngày nay cô bồn chồn lo lắng, đến cả khỏe mỗi cũng chẳng thể nhếch lên, vì một nụ cười của cô, cái gì cũng đáng giá cả.

Đúng là anh vẫn có chút lo sợ không yên, nhưng anh cũng biết, nếu không sinh đứa bé, cả đời cô sẽ luôn cảm thấy tội lỗi, không thể nào thật sự vui vẻ, anh không muốn lòng cô mang mặc cảm.

Cho nên, dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải giữ lại đứa trẻ này.

Phụ nữ có thai tình tình khó chịu? Theo cô thấy thì ông chồng như anh mới là tình tình khó chịu!

Tuy rằng bề ngoài anh vẫn giả bộ như không hề để ý, nhưng thật ra là đã ngầm đặt cô vào trong tầm mắt. Cô vừa định cúi xuống lau sàn, cái giẻ lau liền bị anh cướp đi, không d/đ;|q"đ cho phép cô chạy bộ hoặc đi cầu thang, đi đường cứ 15 phút lại bắt cô nghỉ ngơi một lần, đến cả túi xách hơi nặng một chút cũng không để cô cầm..

Nhưng Quan Tử Dung không hề cảm thấy vui vẻ gì cả. Cô cảm thấy, anh đã quá quan trọng hóa vấn đề rồi, thành ra tự mình dọa mình.

Tuy rằng lần đầu đi khám thai định kì bác sỹ có dặn thời gian đầu mới mang thai nên để ý một chút, nhưng cũng đừng lo lắng quá mức như vậy chứ. Anh đã tự tạo áp lực lớn tới nỗi gần đây giấc ngủ lại trở nên không tốt.

Cô biết, anh rất sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng phụ nữ có thai thật sự không yếu ớt như anh tưởng tượng. Trong lòng anh luôn bị ám ảnh tâm lý nặng nề, lo sợ mất cô, nhưng nếu còn tiếp tục như vậy, hai người bọn họ có khả năng lại quay về điểm xuất phát...

Ở cùng anh, cô hy vọng có thể chăm sóc cho anh tốt hơn chứ không phải là tạo nên áp lực khiến anh không vui vẻ.

Vì thế, cô cảm thấy phiền não suốt mấy ngày không nghĩ ra cách gì, cho đến chiều hôm đó.

Ngủ trưa tỉnh lại, phát hiện không có cô bên cạnh, Lương Văn Hán vội vàng xuống giường đi tìm người. Anh đi thẳng vào phòng khách, nhìn qua cửa sổ sát đất đang mở, một hình ảnh khiến tim anh như muốn ngừng đập.

Anh hoàn toàn không kịp suy nghĩ, chỉ dùng hết sức lực tiến lên, ôm lấy hông cô.

"A!" Quan Tử Dung kêu lên, nếu không có anh ôm chặt, cô suýt nữa đã rơi từ ban công này xuống mặt đất rồi.

"Lương?" Tay của anh đang run, ngón tay vô cùng lạnh lẽo, cô thậm chí còn nghe thấy tim anh đang đập thình thịch... anh làm sao vậy?

Xác định là cô vẫn ở trong vòng tay mình chứ không ngã xuống, anh mới hoàn hồn, trái tim mới dần đập bình thường, rồi sau đó anh hét lên: "Em đang làm cái gì vậy?"

Cô đã dọa đến anh. Chỉ trong nháy mắt, cô đã hiểu ra, hơn nữa còn từ những chuyện vừa xảy ra mà lý giải được nguyên nhân.

Mang thai, đứa bé, ban công... Anh vừa nghĩ rằng cô đang định làm chuyện giống bạn gái cũ của anh? Chẳng trách sắc mặt anh lại sợ hãi đến tái nhợt như thế.

Lặng lẽ che giấu sự đau xót cùng không đành lòng, cô xoay người lại đáp: "Em đang khiêng mấy cái chậu hoa mà! Em muốn trồng thêm mấy loại cây xanh, làm cho ban công này xanh tươi một chút, như vậy có cảm giác giống nhà hơn."

Chỉ là... muốn trông hoa thôi sao? Anh thử phào nhẹ nhõm.

“Nhưng nếu anh đã tỉnh rồi thì nhiệm vụ này giao cho anh đấy.” Cô mỉm cười, đưa tay khoác lên vai anh làm nũng. “Ôm em xuống đi!”

Anh chỉ cần dùng sức một chút, dễ dàng ôm cô xuống. “Sau này đừng có trèo cao như vậy nữa, nhỡ rơi xuống thì làm thế nào?”

“Không sao đâu.” An ủi anh trở lại bình thường, cảm thấy có lỗi, thương tiếc nói nhỏ.

Trở lại phòng khách, anh vẫn ôm cô thật chặt, hai tay thế nào cũng không chịu buông.

“Dung...” Anh khẽ gọi tên cô.

“Vâng?” Cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc anh, vỗ về tinh thần đang hoảng loạn của anh.

Cô biết anh lo lắng, cũng biết đứa bé mang đến cho anh nhiều phiền muộn hơn là vui vẻ, hoàn toàn không kịp cảm nhận vui vẻ khi sướng khi làm cha.

Nhưng chính anh là người muốn cô sinh nó ra, chấp nhận sự thật sẽ có thêm một đứa trẻ, anh phải lường trước được đời này sẽ phải có trách nhiệm của một người cha. Nếu không phải vì cô, anh hoàn toàn không có dũng khí muốn đứa bé này.

"Anh biết, anh không phải người đàn ông có thể làm cho người ta hoàn toàn tin tưởng, nhưng... Cho dù xảy ra nhiều tranh cãi hay bao nhiêu hiểu lầm, đều đừng dùng cách tự làm tổn thương chính mình để dọa anh... ít nhất thì... ít nhất cũng phải nghe anh nói thế nào đã, cho anh một cơ hội giải thích được không?"

"Không đâu!" Quan Tử Dung nâng mặt anh lên hôn một cái thật mạnh. "Con người của em à, rất thích nói nhiều, em sẽ tận lực nói luyện thuyên bên tai anh, nói đến lúc anh thấy phiền muốn chết, nhất định sẽ không để lỗi tai của anh được yên tĩnh đâu!"

Như vậy mới gọi là trả thù!

Anh nở nụ cười. "Được." Nếu là như vậy, anh sẽ rất hoan nghênh cô làm phiền anh cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 24: Chương 10.1

Editor: Phuong Phan

“Một con gà, táo đỏ, cầu kỳ... Đợi một chút, từ từ thôi, mẹ đọc chậm một chút đi mà..., táo đỏ, cầu kỳ rồi gì nữa ạ?”

Lương Văn Hân đã đọc xong tờ báo, liếc mắt nhìn bên trái mình một cái. Cô đang kẹp điện thoại lên bả vai, tay phải vừa cố gắng ghi lại.

Khi tin cô mang thai được báo về Văn Lâm, ba mẹ cô hình như rất chờ mong được gọi là ông bà ngoại, liên tục dạy cho cô cách dưỡng thai, bồi bổ, đối với con gái có thể nói là xem như bảo bối mà thương yêu.

Ba mẹ em thật sự không nói gì sao? Anh đã hỏi cô vô số lần như vậy. Một gia đình truyền thống từ nhỏ đã dạy con phải coi trọng giá trị đạo đức như thế thật sự có thể chấp nhận việc con gái chưa cưới đã mang thai sao?

Không có đâu, bọn họ thật sự rất vui khi sắp được làm ông ngoại, bà ngoại, thật sự không có chuyện thoát khỏi quan hệ với cô con gái bất hiếu, bại hoại gia phong là em đâu... Mỗi lần cô cũng đều trả lời như vậy.

Bây giờ xem ra đúng là không phải nói dối.

Mẹ cô rất quan tâm con gái, lo lắng người trẻ tuổi bây giờ không biết cách điều dưỡng trong thai kỳ, bà liên tiếp dặn dò bao nhiêu chuyện từ lớn đến bé...

Mặc dù không hiểu lắm, nhưng ba mẹ cô không giận là tốt rồi, anh rất sợ nhìn thấy cô khóc... mặc dù ba năm nay anh ít khi nhìn thấy cô khóc, trừ những lúc ân ái, cao trào cực hạn cô khóc lóc cầu xin.

Xem ra cô rất vui vẻ, cứ như là không có gì có thể khiến cô ưu phiền, mỗi ngày đều tràn đầy niềm vui. Cô thích cuộc sống như vậy chứ? Thích cùng anh ở cùng nhau, ăn cùng một mâm, đắp cùng một cái chăn, ban đêm cùng ôm nhau ngủ, rồi cùng nhau đón ngày mới đến...

Anh không nghĩ mình còn có khả năng mang lại hạnh phúc cho ai nữa, nhưng nhìn cô đúng là đang rất hạnh phúc.

Anh chìm đắm trong suy tư. Khi anh định thần lại, cô đã nói chuyện điện thoại xong rồi, đang chăm chú xem lại những điều mẹ cô đã dặn dò.

"Nhóc, em muốn về Vân Lâm sao?"

"Ah?" Tay cô đang ghi chép công thức nấu ăn chợt dừng lại, không hiểu lời anh hỏi là có ý gì, không dám trả lời tùy tiện.

Anh... lại muốn đây cô đi sao?

"Chuyện mang thai của phụ nữ anh không hiểu. Phải bồi bổ như thế nào, không thể ăn các gì, lúc sinh con thì ở cứ như thế nào... Những thứ này mẹ em rất có kinh nghiệm, bà có thể chăm sóc em chu đáo, cho nên anh nghĩ em về nhà sẽ tốt hơn." Có mẹ từng trải qua chuyện sinh nở bên cạnh trong lúc cô mang thai, anh cảm thấy yên tâm hơn.

"Em... về nhà, vậy... anh thì sao?" Cô dè dặt hỏi dò.

"Nếu em muốn anh về cùng thì chúng ta cứ xử lý nhà ở đây rồi về đó định cư đi."

Anh nói "Trở về"! Anh xem nhà cô cũng là nhà của anh, anh buột miệng nói, cũng không để ý hàm nghĩa, vậy mà cô nghe được vô cùng cảm động, liền tiến lên ôm anh hôn loạn xạ.

"Được, chúng ta về nhà!" Nhà của cô, cũng chính là nhà của anh!

Nghe tin bọn họ về Vân Lâm định cư, người vui mừng nhất chính là ba mẹ cô.

Cả đời ông bà là quân nhân chuyên nghiệp, trước mặt con cái luôn giữ hình tượng nghiêm nghị, nuôi dưỡng các con thành người có kỷ luật, nhưng thật ra, hai người đối với con gái rất cưng chiều, muốn gì được nấy.

Cho nên khi biết con gái yêu một người không muốn cưới mình, vì nụ cười của con gái, ông chấp nhận! Vĩnh viễn chẳng bao giờ có thể từ chối yêu cầu của con gái.

Có điều, như vậy như vậy không có nghĩa là ông luôn có thái độ dễ chịu với gã đàn ông kia, chỉ cần nghĩ đến con gái mình phải chịu áp lực là ông không thể nào mà thích nổi cậu ta.

Chỉ cần nhìn qua cũng thấy cái dáng vẻ thư sinh, mỏng manh đến nỗi gió thổi qua liền nghiêng ngả, giống cái gì chứ? Còn hơi một tí là tựa vào người con gái ông, cậu ta là người không có xương sao? Như vậy thì làm sao bảo vệ được con gái ông, thay con bé chống đỡ cả bầu trời? Không thể gánh vác nổi?

Còn nữa, còn cái cách nói chuyện nữa! Không có lễ độ, không biết lựa lời gì cả, cậu ta còn đặt ba vợ là ông vào trong mắt nữa không? Được rồi, người ta không cưới con gái ông, hơn nữa xem tình hình này thì tương lai cũng sẽ không, nhưng tốt xấu gì thì con gái ông cũng đang mang thai đứa con của cậu ta, ít nhất thì cũng phải tôn trọng ông ngoại của nó một chút chứ?

Ngay cả việc lấy lòng người nhà cũng không làm được, người đàn ông này hoàn toàn không đặt Dung Dung ở trong lòng.

Dù sao thì từ lần đầu tiên nhìn thấy Lương Văn Hân, ông đã không thích cậu ta, dù có nhìn thế nào cũng không vừa mắt!

Từ ngày chuyển về Vân Lâm, hai người đàn ông này cực kì không hợp nhau, nhà họ Quan từ ngày đó trở nên không còn yên ổn...

"Ba em lại trừng mắt với anh rồi." Anh bình thản nói một câu, lười biếng nghiêng người gối lên chân cô.

"Anh lại làm gì khiến ba tức giận vậy?"

"Đây đúng là một vấn đề huyền bí." Anh cũng rất muốn biết.

Quan Tử Dung thật là đau đầu muốn chết, trước đây chỉ cảm thấy hai người này không hợp nhau, giờ mới thấy có lẽ cô đã quá lạc quan rồi. Bọn họ thật sự vô cùng khắc nhau, cô là người bị kẹt ở giữa, hai bên đều không thể đắc tội.

"Chắc là tại anh lại nói năng không cẩn thận." Người này không biết lựa lời không phải là chuyện một hai ngày mới đây, tổn thương người khác chẳng phân biệt thời điểm, cũng chẳng phân biệt đối tượng lớn bé, "Làm tổn thương không trừ một ai", khả năng đắc tội với người khác rất cao, nếu ba cô bị đánh chiều thì cô cũng chẳng cảm thấy bất ngờ.

"Có đâu?" Không hề có ý hối lỗi. Anh cảm thấy mình quả thực đã kiềm chế rất nhiều rồi. nếu không cứ như trước đây thì anh còn có thể "Nói thẳng đến mức chẳng thể thẳng hơn".

"Lương, ông ấy là ông ngoại của con anh, còn là người thân rất quan trọng của em, nếu ông không thích anh, em sẽ rất khó xử..."

Điểm chết.

Anh nghe không ổn nhất là câu sau cùng kia.

"...Anh sẽ cố gắng."

Quan Tử Dung hiểu ý anh liền mỉm cười. Người đàn ông này không thể nói ra những lời dễ nghe, lại thật sự để ý đến cảm nhận của cô.

"Con đạp như vậy có làm đau em không?" Anh khẽ vuốt ve cái bụng đã bảy tháng của cô, lòng bàn tay cảm nhận được cử động làm anh không nhịn được nhún nhảy.

Nhóc con này không thể yên tĩnh một phút nào sao?

Tháng thứ hai thứ ba không có thay đổi gì rõ rệt, đến tháng thứ tư cứ như quả bóng hơi căng phồng, vốn dĩ không có biểu hiện nôn nghén gì, thế mà đến tháng thứ năm lại có, ăn cái gì cũng nôn ra hết.

Đến tháng thứ bảy thì tình hình có tốt hơn một chút, ai gặp cô cũng hỏi "Có muốn ăn gì không?" Nuôi cô thành heo luôn rồi.

"Không sao đâu, Lương. Bảo Bảo đang chào hỏi ba nó đấy." Ngón tay nhỏ nhắn của cô nhẹ xoa lên ấn đường của anh. "Không hề có cảm giác không thoải mái, thật đấy."

Phải không? Lòng mày anh hơi giãn ra, nghi ngờ sờ sờ, khuôn mặt dán lên cái bụng tròn trịa của cô lắng nghe sinh mệnh bé nhỏ đang vận động. Nhóc con này tràn đầy sức sống, như vậy cũng tốt, anh và con đều khỏe mạnh, bà cô hay lái nhái sẽ cười nhiều hơn.

Anh ba của Tử Dung đã kết hôn với mối tình đầu của mình, cũng quay về đây định cư, làm anh cảm thấy việc đưa cô về Vân Lâm là quyết định đúng. Đây là nơi cô sinh ra và lớn lên, có nhiều người thân ở bên cạnh chăm sóc cô, mọi người quây quần, không khí trong lành, đối với phụ nữ có thai có vẻ rất tốt, cô ngày nào cũng rất vui vẻ.

Cô cảm thấy vui vẻ là tốt rồi.

Một ngày đầu xuân, ăn trưa xong thì anh gối đầu lên đùi cô ngủ.

Ánh mắt Quan Tử Dung dịu dàng, đầu ngón tay mon trón gương mặt đang ngủ say của anh, ánh mắt ngập tràn thương tiếc.

Anh ấy à, không biết bản thân có bao nhiêu ưu điểm, cũng không biết rằng một lòng một dạ với cô, trân trọng một người xứng đáng, đối với cô mà nói chính là điều bình dị nhất, là hạnh phúc đáng trân trọng nhất.

Anh nghĩ tình yêu còn có thể là cái gì khác nữa? Không phải cứ ở bên nhau như vậy, cùng lo chuyện cơm áo gạo tiền, dắt tay nhau cùng trải qua từng ngày sao? Anh nói anh không hiểu tình yêu là gì, không thể yêu, sợ mình làm cô tổn thương, nhưng trong cảm nhận của cô, không ai yêu cô hơn anh hết. Anh làm cho cô vui vẻ, cũng khiến cô thấy hạnh phúc, mặc dù cả đời này anh cũng sẽ không nhận ra.

Không biết cô thương anh, cũng không nhận ra bản thân đã yêu cô, anh càng không biết, đây chính là tình yêu.

Nhưng có ngại gì đâu? Tình yêu thật sự tồn tại, như vậy là đủ rồi.

Cô buồn ngủ quá, cũng chớp mắt một lúc.

Mẹ Quan bụng canh dưỡng thai đi ra, đang định kêu con gái lại uống thì nhìn thấy cảnh này, liền im lặng.

Hai người cùng ngồi trên một cái xích đu có hơi chật, nhưng hai người đều ngủ rất ngon, ở trong không gian chật hẹp như vậy dựa sát vào nhau, nắm ngón tay giao nhau.

Thấy cảnh tượng ấm áp như vậy, làm cho người nhìn cũng cảm thấy ấm áp theo.

Bà mỉm cười, lặng lẽ trở vào phòng, không làm phiền đôi tình nhân kia nữa.

Tháng năm năm ấy, Quan Tử Dung đau bụng sinh suốt một ngày một đêm, sau đó sinh ra một cậu nhóc khỏe mạnh xinh đẹp.

Quan Tử Ngôn vừa dẫn con gái đến thăm thì vừa vặn gặp hộ lý ôm bé con vừa bú mẹ đi ra, đang nằm ngủ ngon lành trên tay bà nó.

"Dượng, dượng ơi, con muốn ôm em bé." Duyệt Duyệt kéo tay Lương Văn Hân.

Lương Văn Hân đặt con trai vào vòng tay của cô bé một cách cẩn thận, dặn cô bé ôm thật chắc.

"Con biết rồi mà!" Mẹ cô bé cũng sinh một em trai rồi, cô rất biết cách bế em bé nha.

Thấy điệu bộ bế em chuyên nghiệp của chị bé, anh mới yên tâm trở vào với Quan Tử Dung, cánh tay ôm chầm lấy cô.

"Ba ơi, em bé đáng yêu quá! Em bé cũng thuộc cung Kim Ngưu giống con nè!" Năm nay Duyệt Duyệt chuẩn bị vào lớp một, cô bé vui vẻ quay sang khoe với ba phát hiện mới của mình.

"Đúng rồi, Duyệt Duyệt làm chị thì phải bảo vệ em nha!" Quan Tử Ngôn vuốt tóc con gái cười khê, cùng cô bé quan sát em bé sơ sinh.

Cung Kim Nguru có gì tốt chứ? Trời sinh đã bướng bỉnh.

"Đặt tên cho em bé là gì?"

"Úy Úy, Úy trong chữ thú vị. Tên là do ba nó đặt. Lương nói muốn cho thằng bé mang họ Quan." Quan Tử Dung trả lời.

Anh nháu này nhìn ba đứa bé một cái, không nói gì.

"Khuôn mặt Úy Úy giống ba nó như đúc." Gương mặt tuấn tú giống Lương Văn Hán như hai giọt nước, Quan Tử Ngôn quan sát một hồi rồi đưa ra nhận xét.

"Ánh mắt giống Dung Dung." Lương Văn Hán liền nói. Rất có hồn, còn cái miệng nữa, cười rộ lên trông rất giống cô.

Quan Tử Dung cười. "Anh nhìn kỹ quá nhỉ."

"Thằng bé này rất thích cười, tính cách chắc hẳn là không tệ." Từ lúc chào đời đến giờ nó ít khóc như vậy, vừa nẩy hột lý cũng nói ít có đứa bé nào mới sinh mà ngoan như vậy. Hẳn là trong thời gian mang thai mẹ em bé được chăm sóc rất tốt, thể xác và tinh thần đều vui vẻ, em bé sinh ra sẽ lanh lợi. Dưỡng thai thật là quan trọng.

Lương Văn Hán vốn không có cha, cứ tưởng sẽ không biết cách quan tâm đến Dung Dung. Anh lại thấy cậu ta thương Dung Dung đến không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi xuất viện, mẹ Quan chăm sóc cô trong thời gian ở cữ, anh nhận nhiệm vụ chăm sóc bé con.

Đứa bé này ở nhà họ Quan rất được cưng chiều, ban ngày đều được người lớn bế trên tay, buổi tối cũng không nghe tiếng khóc, mặc dù là lần đầu tiên làm ba trẻ con thì cũng không luống cuống tay chân.

Một buổi tối, Quan Tử Dung tỉnh giấc phát hiện anh không nằm bên cạnh, cô theo bản năng nhìn về phía giường em bé, thì thấy anh một tay cầm bình sữa đã được uống hết, bế con trai đang ngủ yên trong vòng tay. Anh yên lặng mà chăm chú nhìn khuôn mặt giống mình như đúc, rồi sau đó hôn lên má con trai một cái thật dịu dàng.

Đến giờ phút này, cô mới có thể thở phào một hơi.

Từ lúc mang thai đến nay, anh luôn bình tĩnh, chưa từng biểu lộ ra bất cứ tâm trạng gì đối với đứa bé ngoài ý muốn này. Dù là bối rối, không thích hay vui vẻ, anh cũng chỉ bình tĩnh tiếp nhận sự thật này, sau đó toàn tâm toàn ý chăm sóc cô trong thời gian mang thai.

Cô biết, anh quan tâm đến cảm nhận của cô, không muốn cô đau lòng nên mới nói muốn sinh đứa bé. Có đứa bé, sẽ không bao giờ có thể lấy "đơn thuần làm bạn tình" làm cái cớ, giả bộ như chỉ có dục vọng được nữa. Cô từng lo lắng anh không thể chấp nhận. Bây giờ thấy anh hôn con trai như vậy, cô nhận ra anh rất yêu thương đứa con trai này, cũng giống như cô vậy.

Trong lúc mơ màng tỉnh lại, phát hiện con trai không nằm trên tay, Lương Văn Hán ngồi dậy, ngoài cửa sổ sắc trời đã tối sẫm, trong phòng chỉ còn lại mình anh.

Trong lòng có chút hốt hoảng.

Đã lâu rồi anh không có cảm giác bị bỏ rơi như vậy, bị sự cô quạnh bủa vây đầy bất lực và hoảng sợ, làm cho anh không thể thích ứng với bóng tối, luôn bật một chiếc đèn. Cho đến khi cô gái kia xuất hiện, an ủi tâm hồn anh, bất cứ lúc nào quay đầu lại cũng thấy cô ở bên cạnh anh, chưa từng rời xa.

Dung...

Anh chưa bao giờ có cảm giác muốn nhìn thấy cô đến như vậy, cảm nhận sâu sắc được cảm giác sợ hãi khi đánh mất cô, người phụ nữ này đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh, lớn đến mức không thể đánh mất.

Cuộc đời anh, không bao giờ có thể sống mà không có cô được nữa.

Anh không phải bối rối lâu lắm, vừa mở cửa phòng, tiếng cười quen thuộc khiến bước chân của anh chậm lại.

"Ông bố ngốc nghếch, suốt nửa đêm cứ đứng nhìn con trai ngủ, vừa mới đuổi anh ấy đi ngủ trưa đấy, chắc giờ này còn chưa tỉnh đâu!" Cô dịu dàng cười khẽ, nói về người đàn ông mà mình thương yêu, ngay cả giọng điệu cũng chứa chan tình cảm thấm thiết.

"Chị không nghĩ là các em lại có thể ở bên nhau lâu như vậy, ràng buộc sâu đến vậy, cậu ấy có vẻ không tin tưởng tình cảm sâu đậm." Thiệu Sinh Đình nhỏ giọng. "Lúc em mới biên tập quyển sách đầu tiên, anh ấy là người phụ trách phản thiết kế mỹ thuật. Em cũng biết anh ấy từng yêu vài người, nhưng dường như cuối cùng chẳng đi được đến đâu, cứ tìm tìm kiếm kiếm, không biết rốt cuộc là tìm cái gì."

"Lúc mới bắt đầu, cứ sợ anh ấy coi nhẹ tình cảm, lâu dần mới thấy, anh ấy chẳng qua là quá lạnh lẽo, sợ cuộc sống độc thân. Có một thời gian không liên lạc, sau đó gặp lại thì thấy anh ấy đã hoàn toàn không còn cảm giác yêu đương, sợ một mình, nhưng lại không dám kết thân với ai, nghĩ lại, thực sự rất đau lòng."

"Cho nên, dù thế nào đi nữa em cũng muốn ở bên cạnh anh ấy."

"Cậu ấy không nghĩ ngờ lời em nói sao? Với điều kiện của em, có lí nào lại không tìm được người phù hợp, lại muốn không danh không phận ở với cậu ta ba bốn năm như vậy?"

"Anh ấy không hỏi."

"Cậu ấy thông minh như thế nào mà ở phương diện này lại ngây ngô vậy chứ. Nhà của em ở Vân Lâm, lớn lên ở Vân Lâm, đây là nơi em thân thuộc nhất, là nơi chôn rau cắt rốn, chứ ở Đài Trung thì có cái gì? Chẳng qua vậy thôi, chứ chẳng lẽ cậu ấy còn không biết vì sao em lại rời xa quê hương, người thân để đến Đài Trung sao?"

Quan Tử Dung mỉm cười. "Em nghĩ trong lòng anh ấy cũng hiểu." Biết cô nhớ nhà, anh mới chủ động nói muốn đưa cô quay về, để cô được sống ở nơi mà cô nhận được nhiều tình yêu và quan tâm nhất.

Thiệu Sính Đình nhú nhú đôi lông mày thanh tú. "Không biết như vậy là thiệt thòi sao? Có thể cả đời này cậu ấy cũng sẽ không hiểu được em đã vì cậu ấy mà làm bao nhiêu việc, lại hy sinh nhiều như thế nào. Vì cậu ấy mà từ bỏ giấc mơ mặc váy cưới trắng, hoàn thành giấc mơ xây dựng một gia đình. Nếu không phải là mang thai ngoài ý muốn, thậm chí em còn muốn từ bỏ thiên chức làm mẹ, rõ ràng là vì thương cậu ấy, cũng không thể nói ra, còn muốn giả vờ chỉ là đơn thuần làm bạn..."

Quan Tử Dung nghiêng đầu, nhìn lại chị dâu. "Bọn em bây giờ như vậy, có khác gì mấy đâu?"

Thiệu Sính Đình ngỡ ngàng, chợt hiểu ra rồi bật cười. "Hai đứa thật là rất khéo. Trong lòng mọi người đều hiểu, dù không nói ra, chỉ cần có tri giác thì đều nhận ra em yêu cậu ấy nhiều đến mức nào. Sinh con cho cậu ấy, lo lắng cho thân thể cậu ấy, mỗi ngày đều ngủ cùng giường, bọn trẻ con đều một tiếng gọi dượng, hai tiếng gọi dượng. Từ Căn nhà bên cạnh cũng kêu một tiếng anh rể rồi, bảo hiểm thì để em đứng tên làm người thụ hưởng, ngay cả tiền cũng để em quản lý, như vậy chẳng lẽ còn không phải là vợ rồi sao. Chị thật sự không hiểu nổi, như vậy còn không chịu kết hôn, rốt cuộc thì có ý nghĩa gì?"

Cũng bởi vì không có ý nghĩa, cho nên em mới không để ý! Chúng em không phải không có tình yêu, chỉ là anh ấy không hiểu đó chính là tình yêu mà thôi. Hôn nhân chẳng qua chỉ là một tờ giấy, tờ giấy có khả năng thay đổi tất cả mọi thứ, mà em thì đã có được hết rồi." Thật ra anh biết, nếu không có anh, dù thế nào cô cũng sẽ không đi. Tình cảm ràng buộc như vậy, so với hôn nhân thì có khác gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25: Chương 10.2

Editor: Phương Phan

"Nếu cậu ấy vĩnh viễn cũng không nghĩ thông, em định sẽ cứ như vậy cả đời sao?"

"Vâng. Cho tới giờ phút này, em đều chỉ muốn có anh ấy." Cho dù có hay không có hôn nhân.

"Nhưng ngày nào cậu ấy còn chưa cưới em, ba sẽ còn không ưng ý."

"Không sao, ba sẽ không giận lâu đâu." Sau khi sinh Úy Úy, thái độ của ba đã mềm mỏng hơn trước một chút, nhìn thấy Lương sẽ không có vẻ mặt khó chịu, dù gì thì anh ấy cũng là ba của cháu ngoại ông, cho dù không thương cháu ngoại thì ba cũng sẽ niệm tình anh là người mà con gái rệu của ba yêu thương. Yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần có chút thời gian, cô hiểu ba cô mà.

"Em cảm thấy thông suốt là được rồi. Lương Văn Hân quả là may mắn, gặp được người yêu thương cậu ta đến mức có thể bao dung nhiều như vậy. Nếu là người khác, làm sao có thể kiên trì một lòng đến bây giờ." Quả thực là hành động của người phụ nữ si tình nhất thế kỷ.

Cô bật cười. "Chị dâu à, trời sắp tối rồi, em vào phòng bật đèn đã, buổi tối ăn cơm lại tán gẫu tiếp."

"Đi đi đi, đi tìm tình nhân của em đi, chị không quấy rầy."

Bị trêu chọc, Quan Tử Dung quần bách. Quả thực là cô quan tâm người đang ở trong phòng, người đàn ông của cô.

Sau khi tạm biệt Thiệu Sính Đình, cô bước lên hai bậc cầu thang, đi qua cửa hiên trở về phòng, bắt gặp anh đang đứng đó.

Cô vô cùng tự nhiên, dịu dàng cười. "Tĩnh ngủ rồi à? Em đang định gọi anh dậy ăn cơm tối."

Lương Văn Hân không nói gì, dang tay ôm cô.

"Làm sao vậy?" Cô khó hiểu. Biểu hiện của Lương có chút là lạ.

Anh tựa đầu vào vai cô, đáp một tiếng mơ hồ, không biết là nắm bắt cái gì.

"Lương, anh nói gì cơ?" Hình như cô mơ hồ nghe anh nói cảm ơn, còn có cái gì như là "không buông tay anh..."

"Anh nói, em lùn thật đấy, anh cứ phải khom lưng." Thở dài. Cái này còn cần phải dựa vào cả đời đấy...

"..." Đã cho anh dựa vào là tốt lắm rồi, còn kén cá chọn canh!

Người đàn ông này, hình như là ở rể nhà họ Quan?

Còn không phải sao? Đứa bé cũng mang họ Quan còn gì.

Không phải nghe nói bọn họ không kết hôn à?

Thì đó. Tiểu Dung quang minh chính đại đưa đàn ông về sống chung như vậy, làm sao mà không chọc cho ba nó tức chết?

Lại nói nữa rồi, chỉ cần có người thì ở đâu cũng sẽ có chuyện thị phi. Tò mò là bản tính của nhân loại, hàng xóm luôn rỉ tai nhau không ngớt lời. Gần đây nhà họ Quan đang là đề tài bàn tán nóng hổi, là trung tâm buôn chuyện hàng đầu của những người hàng xóm trong lúc trà dư tửu hậu.

Quan Tử Dung đi siêu thị mua đồ ăn về thì thấy mẹ đang ở phòng khách vừa xem chương trình nấu ăn vừa ghi chép lại. Cô hỏi: "Ba đâu rồi mẹ?"

Mẹ Quan đẩy đẩy gọng kính, chỉ về phía ngõ sau. "Cãi nhau với thím Thủy."

"Sao vậy ạ?" Ba với chú Thủy không phải là hàng xóm tốt của nhau ba mươi năm rồi sao, còn là bạn đánh cờ thân thiết nữa?

"Lúc nãy thím Thủy nói cái gì mà Vãn Hân là được bao nuôi... làm cho ba con nổi giận. Thật là, càng già tính tình càng tệ."

"Có sao đâu? Cứ mặc kệ bọn họ muốn nói gì thì nói, Lương nói anh ấy không ngại."

"Chúng ta biết cậu ấy không ngại, tại ba con không chịu được khi nghe người ta nói A Hân không phải."

Quan Tử Dung ngạc nhiên, bật cười.

Hiện tại, ở nhà họ Quan này người được yêu thương nhất thế mà lại là Lương Vãn Hân. Ba bảo vệ anh rất kỹ, không để anh phải chịu áp lực, thương anh còn hơn con gái mình, ngay cả cô cũng không thể hiểu nổi tình hình tại sao lại đảo lộn thành như vậy.

Bây giờ ba không thường xuyên tìm A Thủy bá chơi cờ nữa mà trực tiếp cùng Lương Vãn Hân chơi với nhau. Hai hôm trước cô còn nghe ba cô bị Lương đánh bại mà không chịu thừa nhận, bèn bị Lương trêu khiêu khích: "Ông già, thua thì nhận đi chứ." Ba cô giận đến gần chết, nói nhất định là anh đã giờ mạnh khỏe gì đấy.

"Chắc, lớn tuổi vậy rồi, còn bị thua thảm hại như vậy, thật buồn cười." Em bé trong ngực anh cũng khoa chân múa tay cười vui vẻ, trông thật giống đang cười nhạo ba vợ nhếch nhác thảm hại.

"Hừ, Úy Úy, cười nhỏ thôi, ba vợ thật chẳng phong độ tí nào."

Anh nói chuyện cực kì đáng ghét, thế mà ba cô lại bị kích tướng, lần sau lại tiếp tục tìm anh chơi cờ.

"Ba con ấy à, chẳng qua già rồi nên không chịu xuống nước, ngoài miệng luôn cùng A Hân đấu khẩu, chứ thực ra trong lòng ông trân trọng cậu ấy hơn bất cứ ai. Những gì A Hân làm cho con, mọi người đều nhận ra, cũng biết là cậu ấy đối xử với con thật sự rất tốt, nhất định sẽ thương con đến hết cuộc đời." Thời gian Dung Dung mang thai, cậu ấy ngày nào cũng cùng cô đi dạo nửa tiếng để thuận tiện cho việc sinh con, lúc bụng đã lớn, gọi đầu không tiện, cậu ấy cũng gọi đầu cho cô, động tác rất dịu dàng cẩn thận. Người có mắt đều nhìn thấy, đến bây giờ khi con đã bắt đầu học nói, cậu ấy luôn dạy Úy Úy nói "mẹ mẹ" chứ không phải "ba ba".

"Lương hiểu rõ." Ba mẹ đã không chỉ xem anh là con rể mà đối xử với anh như con đẻ, Lương Vãn Hân không thể nào không biết, tiếng "ông già" chính là đứa con nghịch gọi ba mình, nếu không phải vô cùng thân mật như người trong nhà thì làm sao dám có thái độ trẻ con nghịch ngợm như thế.

"Về được nửa ngày rồi mà sao không thấy hai ba con nhà kia vậy?" Cô nhìn ngó hai bên trái phải.

"Bảo là muốn tắm cho Úy Úy, đi lâu rồi, chắc chắn là lại nghịch ở trong đấy rồi."

Quan Tử Dung lắc đầu, cười nói: "Đề con đi xem thử."

Mới tới gần phòng tắm đã nghe tiếng con trai cười.

"Lương?" Đẩy cánh cửa nhà tắm vốn không khóa ra, hai cha con trần truồng ngồi trong bồn tắm, ông bố xấu xa đem con trai mới bảy tháng tuổi đặt trở



phía trên bồn tắm lớn chơi cầu trượt, trượt xuống nước ngập đầu mới chịu dừng, một kẻ chơi đùa, một kẻ bị chơi đến ngu người.

"Hai cái người này, đủ rồi." Nàng cười gằn. "Nhanh đứng lên mặc quần áo vào, cẩn thận cảm lạnh."

Lương Văn Hân để cô ôm con trai từ trong tay mình đi, thuận thế nằm xuống, hai tay gối lên sau đầu. "Con trai cho em, đổi lại em phải vào tắm cùng anh." Bọn họ đã rất lâu rồi không tắm uyên ương.

Nghe lời mời mọc hết sức mờ ám, cô đỏ bừng mặt, khẽ mắng: "Ban ngày ban mặt tắm tắm cái gì, anh không sợ bị cười nhưng da mặt em không dày như anh." Đến lúc đó cả nhà còn không biết bọn họ ở trong phòng tắm làm chuyện gì sao.

Cô dùng khăn tắm lớn quấn quanh người con, anh vẫn còn nằm trong bồn tắm không chịu ra, cô đỏ mặt hờn dỗi: "Được rồi, anh mau đứng lên mặc quần áo vào, buổi tối ba mẹ ôm Ủy Ủy sang ngủ cùng, anh muốn thế nào thì như thế đó, được không?"

Miễn cưỡng chấp nhận được.

Anh sung sướng đứng dậy mặc quần áo rồi ôm con trai, vừa huýt sáo vừa trở về phòng.

Một lát sau cô vào phòng nói mẹ nấu cho anh một bát canh cách thủy, gọi anh ra uống, lại dờ khóc dờ cười phát hiện đang biến con trai thành món đồ chơi để chơi đùa.

Đứa trẻ mới sáu, bảy tháng ngồi còn chưa vững, được bọc thật nhiều tã, giống như con lật đật lúc la lúc lắc, ông bố xấu xa đưa ngón tay nhẹ nhàng đẩy trán nó một cái liền ngã vào tầng chăn bông dày được trải trên giường.

Bé con lúc thắng lúc bại, càng bị áp chế càng giãy dụa ngồi dậy hướng về phía ba. Nó nhận diện được, nhận biết được người thường âu yếm nó, người yêu thương nó nhất...

Lại đẩy, lại ngồi dậy. Lại đẩy tiếp một cái, lại ngồi dậy, rồi lại ngã xuống.

"A a a..." bé con không chịu, chống cự bằng cách duỗi thẳng hai tay, không có khí thế nằm dựa vào ba.

Nhìn thấy con trai sắp khóc, bàn tay to đưa ra bế bé con vào lòng, hôn một cái thật kêu. Bé con đang mếu máo lập tức cười ha ha vô cùng thỏa mãn, dựa sát vào người ba nó.

Người này thật là hết chỗ nói, già cũng trêu, trẻ nhỏ cũng chọc, làm sao mà thích giờ trò đùa giỡn thế chứ?

Quan Tử Dung tức giận đem khăn lau mặt cho em bé, miệng không ngừng lầm bầm: "lại đùa với con, tóc cũng không sấy, nếu lại sinh bệnh thì cứ liệu hồn."

Anh liếc mắt. "Anh còn muốn chơi em...", chưa nói xong đã bị đánh một cái vào ót.

"Con còn ở đây mà anh nói linh tinh gì vậy hả!"

Chắc, bà quản gia càng ngày càng quản chặt, bây giờ đến cả nói chuyện cũng bị cấm.

"Đội đã, bên ngoài lạnh đấy, anh mặc áo khoác rồi hăng ra..."

Không thể nhịn thêm được nữa, hít một hơi thật dài...

"Bà ngoại à, em không làm bà ngoại anh một ngày thì không chịu được sao?"

Ba Quan cãi nhau với người ta cuối cùng cũng về nhà, thấy vợ mình đang ngồi cười ở trung đình, liền hỏi: "Có chuyện gì vui mà cười tui đến vậy?" Liên kể chuyện vừa rồi.

Vợ chồng mới cưới đầu giường cãi nhau cuối giường hòa. "Ông không thấy là Văn Hân gọi 'bà ngoại' lại có ý giống như 'bà xã' à?" Gọi kiểu này chẳng đáng yêu gì cả, nhưng cũng chứa đựng tình cảm lắm chứ, mỗi lần nghe gọi, lại cảm thấy ấm áp trong lòng!

"Vậy có gì lạ đâu?" Dung Dung vốn là vợ nó mà! Ít nhất thì trong lòng người nhà họ Quan đều biết thế.

Tuy rằng chúng nó không kết hôn.

Sau đó shai năm, bọn họ sinh tiếp một em bé nữa, là bé gái.

Khi sinh con gái cô rất đau đớn, chịu đựng rất khổ sở, đến sắp mất nửa cái mạng mới sinh được. Sau đó anh kiên quyết bắt cô thất buồng trứng, không để cô phải chịu đau đớn vì sinh con như vậy nữa.

Ngày đầy tháng con gái, ba cô rất vui vẻ mời bạn bè đến uống rượu. Trong nhà đã lâu rồi không huyền não như vậy. Đêm đó cô cũng uống mấy chén, say khướt.

Trước khi đi ngủ, cô ngà ngà say ghé vào lỗ tai anh thì thầm: "Lương, em yêu anh." Dừng một chút lại hỏi: "Thực ra anh đã biết lâu rồi đúng không?"

Anh không trả lời, yên lặng ôm cô, hỏi lại: "Em có hạnh phúc không?"

"Ừm..." Thực sự rất hạnh phúc, bởi vì có anh.

Men rượu ngấm vào khiến cô mềm nhũn, liền nằm gục lên tấm chăn ấm áp, không nghe tiếng anh thì thầm thật khẽ...

"Anh cũng vậy, Dung, chúng ta kết hôn đi!"

Ba Quan và... người gọi là con rể:

Ba Quan rất không thích người nọ, thái độ vô cùng khó chịu.

Nói chuyện không để ý giọng nói, không coi ai ra gì, thái độ nhà nhà thoải mái, coi những thứ "nghiêm túc cẩn thận", "đi thưa về gửi" mà ông dạy con gái mình là thừa thãi.

Được, cho dù phẩm hạnh không tốt, thì ít nhất cũng phải thương con gái ông chứ. Nhưng cứ nhìn mà xem! Ngay cả việc ăn canh bồi bổ cũng phải để Dung Dung giục gãi ba lần bốn lượt. Con gái ông từ nhỏ đã được xem như bảo bối mà yêu chiều, đến cả cái bát cũng không phải rửa, vậy mà lại bị bắt nạt như vậy. Thằng nhãi này còn có thể cao ngạo hơn được nữa không!

Thất bại! Thất bại! Ông ngồi đánh giá từng phương diện, chẳng có điểm nào đạt tiêu chuẩn!

Rốt cuộc là người này có điểm gì tốt? Dung Dung cứ khẳng khái như vậy, mắt nhìn người quá kém.

Ông vừa cho cún cưng ăn cơm, vừa lên án, nghĩ thế nào cũng không thấy cam lòng.

"Tiểu Bạch, lại đây."

Phía sau truyền đến một tiếng kêu to, con chó đang nằm dưới bàn tay ông liền quay đầu nhìn về người đàn ông đang bưng một bát đồ ăn.

Nó biết được nha, người này lần nào cũng có đồ tốt cho nó...

Giữa khí khái và đồ ăn ngon, con cún Tiểu Hắc vô cùng bất đắc dĩ mà chọn thỏa hiệp với đồ ăn.

Nhìn cún cưng bỏ mình mà đi, ba Quan tức giận trợn mắt.

Phản chủ!

Uổng công lúc nào cũng thương nó, có chuyện gì cũng tâm sự với nó, ai ngờ chỉ cần một chút đồ ăn là nó đã bị mua chuộc, quay ra đầu hàng kẻ địch.

"Tiểu Hắc!" Nét mặt già nua không nhịn được, tức giận muốn gọi cún cưng trở về.

"Tiểu Bạch." Lương Văn Hân kêu một tiếng, húp một miếng canh, lại tiện tay ném miếng thịt mềm mại thơm ngát xuống, vì thế Tiểu Hắc hoàn toàn không giả vờ gì mà chạy đến dụi đầu vào chân anh.

Ba Quan càng nhìn càng tức giận!

Đây là tình yêu của con gái ông, ông lại cứ thế mà dẫm đạp lên tâm sức của cô!

"Cậu mù màu à? Nó là Tiểu Hắc!" Hừ hừ hừ, tức chết mất.

"Như vậy không có sáng tạo gì cả? Vậy thì tất cả chó đen trên đời đều gọi là Tiểu Hắc hết à. Cứ như vậy thì chợ bán thức ăn sẽ làm cho Tiểu Bạch ở thế giới loài chó không ngóc đầu nổi đầu." Ông già à, ông có biết tội cùng là ông đã tạo ra tội lỗi gì không vậy?

Kêu chó đen là Tiểu Bạch, người ta lại nghĩ là người bị thần kinh!

Quan Phục Hưng không nghe lời anh nói, kiên quyết không thay đổi suy nghĩ, rồi như muốn chứng minh cái gì, liền gọi: "Tiểu Hắc, lại đây!"

Dù sao cũng là người chó tình thâm, cún con ngậm xương trong miệng, biết điều quay lại bên người ông chủ.

Quan Phục Hưng đắc ý hừ một tiếng, giống như ý nói: xem đi, nó thật sự gọi là Tiểu Hắc!

Lương Văn Hân nhướn mi, thật sự đã ăn no rồi, đổ hết đồ ăn thừa trong bát xuống. "Tiểu Bạch, mày có ăn nữa không?"

Quan Phục Hưng không dám tin, lớn tiếng gọi cún cưng trở về. "Tiểu Hắc, quay lại đây cho ta!"

"Tiểu Bạch! Lại ăn hết đi." Đừng có hại anh được không? Anh sẽ bị Thái Hậu lão phật gia lôi nhai đến khi lỗ tai kết vảy luôn nha.

"Tiểu Hắc!"

"Tiểu Bạch!"

Ba vợ con rề đầu nhau, cún con vạ lây, bị bọn họ làm cho tinh thần hoang mang.

Tóm lại ta gọi là Tiểu Hắc hay Tiểu Bạch?

Quan Phục Hưng tức điên! Thăng nhải này cứ nhất định phải làm trái ý ông mới được hay sao?

Người đàn ông này căn bản chính là muốn chọc giận ông, mỗi một câu nói với hắn là có cảm giác bệnh tim sắp phát tác.

Ông quyết định cả đời cũng sẽ không thích người không để bậc bề trên vào mắt này, hỗn láo tới cực điểm!

Quyết định này chỉ duy trì được đến lúc con gái sinh con thì hoàn toàn tan rã không còn một mảnh.

Một thời gian dài, ông nhận ra người đàn ông này tận tình tận sức như thế nào, cũng thấy người này che chở cho con gái ông hết mức, cùng cô đi dạo, giúp cô gội đầu, nửa đêm còn thức đọc sách kiến thức về thai nghén, con bé vừa khóc một cái thì chuyện gì cậu ta cũng đồng ý ngay. Hàng xóm xem thường cậu ta ở ở nhà họ Quan, cậu ta chỉ cười cười nói không để tâm, nói cứ nghe vậy rồi thôi bỏ qua...

Trái tim ông hoàn toàn bị thu phục là ngày con gái sinh con. Lương Văn Hán đi vào phòng sinh, sau đó đi ra, ôm theo một đứa bé sơ sinh, giữa những người chờ đợi bên ngoài, anh bế em bé đi thẳng tới cho ông.

"Ba, đặt tên cho em bé đi!" Anh kêu tự nhiên như vậy, khiến ông nghe mà sùng sốt.

"Ta, ta đặt á?!"

"Đứng. Con với Dung Dung đã bàn rồi, để đứa trẻ mang họ Quan, ba là người lớn nhất, tên cũng nên do ba đặt." Xét về thứ bậc, ở đây không có ai lớn hơn ông rồi, lễ nghĩa này Lương Văn Hán hiểu.

Quan Phục Hưng giật mình hiểu ra, anh không phải không hề để ý, chẳng qua ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đã coi ba của Dung Dung là ba của mình. Thường ngày đầu qua đầu lại, nhưng lúc quan trọng thì tuyệt đối tôn trọng người lớn.

Ông không phải là không cảm động. Trên thực tế, lúc ấy ông quả thực là cảm động đến rồi tỉnh rồi mù.

Ông sinh bảy người con, tất cả cháu nội đều là do ông đặt tên. Nhưng ông cũng biết theo truyền thống thì con gái là con người ta, tên của cháu ngoại không đến lượt ông đặt cho...

"Từ Úy..." Ông thốt lên một chữ, nhưng không nghĩ lại dùng nó đặt tên.

"Úy Lam Đích Úy Mạ? Được đấy, Quan Từ Úy. Cảm ơn ba."

Một tiếng "ba" này khiến ông hoàn toàn bị cảm hóa.

Tuy ngoài miệng người này vẫn rất ngoan cố, cả đời cũng sẽ không thừa nhận, nhưng anh thực sự rất cảm ơn vợ chồng ông đã sinh ra Dung Dung, để anh có thể sống một đời hạnh phúc, nhưng mà... Quên đi, ông cũng không trông mong người kia nói được lời gì dễ nghe, chỉ cần trong lòng hiểu là tốt rồi, ông và Dung Dung giống nhau, tư tưởng tiên bộ!

Bạn đang đọc truyện *Khẩu Thị Tâm Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).